3. 5. 197

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΚΩΜΩΙΔΙΑΙ

ARISTOPHANIS
COMOEDIAE

AUCTORITATE LIBRI PRAECLARISSIMI
SAECULI DECIMI

EMENDATAE

A

PHILIPPO INVERNIZIO

IURISCONSULTO ROMANO

ACCEDUNT CRITICAE ANIMADVERSIONES SCHOLIA GRAECA INDICES ET VIRORUM DOCTORUM ADNOTATIONES.

VOLUMEN II.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
CIƆIƆCCXCIV.

PRAEFATIO.

Quum de huius editionis consilio et natura, deque codicibus a se collatis, inprimisque Ravennate, copiose et diligenter doctissimus Editor in Prooemio monuerit: nihil significandum lectoribus est, nisi amicum Eius, *Christianum Danielem Beckium*, ita religioni suae consuluisse, ut discedi a scripto Editoris numquam pateretur, nisi paucissimis locis, ubi animadversiones docebant, contextae orationis lectionem Brunckianam mutari debuisse. Tenuit enim hanc rationem Editor, ut plerisque locis, neque tamen omnibus, codicis scripturam exhiberet, interdum etiam ubi metricae vel grammaticae Brunckii aliorumve leges adversari viderentur, de quibus suam sententiam saepius dixit. Si quae occurrerent, quod tamen rarissimum fuit, de quorum scriptura nobis exhibita dubitaretur, maluimus codicem Editoris nobis missum sequi, quam vel tantillum mutare. Fragmenta vero Aristopha-

nis, a celeb. Editore aliquantum aucta, et verborum Index non poterant huic volumini, iam ſic ſatis grandi, inſeri. Itaque cum Scholiis omnibus, emendatis, illuſtratis, et e codicibus ſubinde auctis occupabunt tertium Volumen proximo anno prodíturum. Hoc excipiet forſan ſuo tempore quartum, commentarios doctorum Virorum prudenter delectos complexurum. Scripſimus Lipſiae, a. d. VIII. Kal. Iun. CIↃIↃCCXCIV.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδών· ἱκανὸς γὰρ διϊπτεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος· τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργὸν Τρυγαῖον τοὔνομα μάλιστα τῆς εἰρήνης αὐτὸν ποιούμενον· ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρέχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα, τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προστετάκτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ Χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

Φέρεται ἐν ταῖς διδασκαλίαις δεδιδαχὼς εἰρήνην ὁμοίως ὁ Ἀριστοφάνης· ἄδηλον οὖν φησιν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥ τις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδεν δράματα γράφων οὕτως· ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις· ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ εἰρήνῃ, καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ *Τρυγαίου.*
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ, *θυγατέρες Τρυγαίου.*
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ *Γεωργῶν Ἀθμονέων.*
ΙΕΡΟΚΛΗΣ, *μάντις.*
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.

Adnotationes in Pacem.

Utrumque argumentum extat in libro Ravennate: quae longe aliter apud alios edita sunt. Ego ea edidi, uti scripta prorsus sunt in eo libro.

v. 3. φάγοι Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius arbitrio suo praeter necessitatem φάγοιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδοὺ μάλ' αὖθις.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ποῦ γάρ, ἣν νῦν δὴ 'φερες;
οὐ κατέφαγεν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἀλλ' ὡς τάχιστα τρῖβε πολλὰς καὶ πυκνάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιϊδεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

ἑτέραν, ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος.
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού.
ἑνὸς μέν, ὦ 'νδρες, ἀπολελῦσθαί μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.

ΟΙΚΕ-

v. 5. δὴ 'φερες. Ita Rav. liber.
v. 7. Vulgo: περικυκλήσας.

v. 7. τοῖν ποδοῖν) πρὸς τὴν τάξιν τῶν ποδῶν. ἀκολούθως τὸ δυικόν. ἐν Νεφέλαις (v. 150.)· ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τεσσάρων ἵππων ὄντων τοῦ Ἕκτορος· δύο δὲ ἀριστερῶν πρὸς τὴν τάξιν ἀκολούθως ἐπήνεγκε·
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

αἶρε· φέρ' ἄλλην, χ' ἀτέραν μοι, χ' ἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἑτέρας γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
αὐτὴν ἄρ' εἴσω συλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω,
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης,
ὥσπερ γυναικὶ, γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ', εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων

A 5 τέως,

v. 16. In libro nostro deest γε.
v. 18. αὐτὴν ἄρ' εἴσω συλλαβών. Rav. liber. Vulgo: αὐτὴν ἄρ' εἴσω περιλαβών.
Brunckius coniectura non necessaria legendum putat: αὐτόν γ' ἄρ'.
v. 31. μηδέποτ' ἐσθίων Rav. liber. Vulgo: μήποτ' ἐσθίων, et v. seq. τέως, ἕως αὐτὸν λάθῃς. Vulgo: τέως ἕως σαυτὸν, quae Davvesius et Brunckius sine necessitate emendant ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς contra librorum omnium auctoritatem. αὐτὸν *ipsum se, ipsum te,* quod alibi quoque animad-

τέως, ἕως αὑτὸν ἂν λάθῃς διαῤῥαγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστὴς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὁλκάδας.
μιαρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
χὤτου ποτ᾽ ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ,
οὐκ οἶδ᾽. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

τοῦ γ᾽ ἄρ᾽ ἐστ᾽;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
τοῦτ᾽ ἐστὶ τὸ τέρας οὐ Διὸς καταιβάτου.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος· Τόδε πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί; — κᾆτ᾽ αὐτῷ γ᾽ ἀνὴρ
Ἰωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ᾽ αἰνίττεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει. —
ἀλλ᾽ εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.

ΟΙΚΕ-

animadvertimus. *Confer* v. 967. *huius fabulae*, *Acharn.* v. 769. et v. 878., *Aves* v. 18.

v. 47. Huc ea ſpectant, quae Lucianus in Anacharſi veterem forte Comoediam ſpectans, de Comicorum licentia in civibus non bene meritis de republica notandis, ut meliores evaderent, ceteri illorum exemplo honeſti eſſent.

v. 48. Liber noſter ἀναιδῶς. Hoc verſu vellet Brunckius ut νῦν ineſſet, quod mortuus erat Cleon. Mihi vero tam levem ob cauſam ſollicitare antiquos libros religio eſt.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις,
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
καὶ τοῖς ὑπὲρ τούτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας μὲν εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διί,
καὶ φησίν· Ω Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ κόρει τὴν Ελλάδα. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔα, ἔα.

ΟΙΚΕΤΗΣ. Β.

σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολὴ,
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδί·
Πῶς ἄν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός; —

ἔπειτα

v. 52. ὑπὲρ τούτοισιν. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo ὑπερτάτοισιν.

v. 56. Rav. liber. Vulgo: γὰρ ἐν.

v. 59. μὴ 'κόρει optime Ravennas liber.

v. 64. Rav. liber: τουτὶ τὸ, vulgo δῆτα τό.

v. 66. Rav. liber: τὰ δ' εἶπε.

ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνερριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανὸν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι,
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον·
κᾄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον,
Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. —
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἥσυχος, ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν,
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς, καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ
σ'· εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μένειν τοὺς ἡμετέρους.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σίγα, σίγα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

ΤΡΥ-

v. 76. μοι, φησὶ, vulgo.
v. 81. Rav. liber: ἱππηδὸν ἐς τὸν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ, καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾷν,
τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καινοῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς,
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

τίνα νοῦν ἔχων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐρησόμενος ἐκεῖνον, Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ;

ΤΡΥ-

v. 98. Liber noster ἀνθρώποις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἔςι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ.

ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει,
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔςι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δοξάσαι ἐςὶ, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ᾖ πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.

ΚΟΡΗ.

v. 114. Ante hunc versum, atque ita in posterum collocatae sunt in libro nostro filiae *Trygaei*, quas alloquitur pater.

v. 120. In eodem libro deest ἂν.

ΚΟΡΗ.

καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πτηνὸς πορεύσει πῶλος. οὐ ναυσθλώσομαι.

ΚΟΡΗ.

τίς δ' ἡ 'πίνοια σοῦ 'στιν, ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεούς, ὦ παππία;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος.

ΚΟΡΗ.

ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ,
ᾤ' ἐκκυλίνδων, κἀντιτιμωρούμενος.

ΚΟΡΗ.

οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε, ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

νῦν

v. 129. Rav. liber: ἐξευρέθη.
v. 137. Ita Rav. liber, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo: ἀλλ' ὦ μέλεε μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.

v. 136. τραγικώτερος) ἢ νίπτεται εἰς τὸν Πήγασον καὶ ἀξιοπιστότερος. ἢ ἀτυχέστερος, αὐτὸν Βελλεροφόντην Εὐριπίδου.

νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.

ΚΟΡΗ.

τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσαι Ναξιουργὴς κάνθαρος.

ΚΟΡΗ.

λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν Πειραεῖ δήπου 'ςὶ Κανθάρου λιμήν.

ΚΟΡΗ.

ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς
ἐντεῦθεν· εἶτα χωλὸς ὢν, Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς, καὶ τραγῳδία γένῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κατωκάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις

τοὺς

v. 155. *Suidas:* ψαλίοις·
χαλινοῖς. Ἀριστοφάνης·
χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων.

τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἴει σαυτὸν θαῤῥῶν ἀπὸ τῆς γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων,
ὀρθῶς χώρει Διὸς ἐς αὐλάς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπό θ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλὴν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοῦ 'μοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ', ὡς δέδοικα, κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιὲ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
ἤδη στρέφει τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν.
κεἰ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ·
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ.

πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἱπποκάνθαρος.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,

καὶ

v. 159. Rav. liber: ἀπὸ τῆς γῆς, vulgo: ἀπὸ γῆς.
v. 165. ἐν Πειραιεῖ. Aristot. de Republ. V, 3. μᾶλλον δημοτικοὶ οἱ τὸν Πειραιᾶ οἰκοῦντες τῶν τὸ ἄστυ.
v. 177. ἀτὰρ ἐγγὺς liber noster. Vulgo: ἀλλ' ἐγγύς.

καὶ μιαρὲ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαρώτατε·
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἐςὶ τοὔνομ'; οὐκ ἐρεῖς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

πατὴρ δέ σοι τίς ἐςιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοί; μιαρώτατος.

ΕΡΜΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἐςί σοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιὸς,
οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραςὴς πραγμάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ἥκεις δὲ κατὰ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.

ΕΡ-

v. 185. Rav. liber: τί σοί ποτ' ἐςὶν ὄνομ'. Versus 188. est scriptus in libro nostro, uti eum Dawesius emendaverat, quem sequutus est Brunckius. Vulgo: ἔσεσθ' ὅπως οὐκ.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς,
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος.
ἴθι νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'.

ΕΡΜΗΣ.

ἰὴ, ἰὴ, ἰὴ,
ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς ἰέναι τῶν θεῶν.
φροῦδοι γὰρ ἐχθές εἰσιν ἐξῳκισμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γῆς;

ΕΡΜΗΣ.

ἰδοὺ γῆς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῦ;

ΕΡΜΗΣ.

πόῤῥω πάνυ,
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;

ΕΡΜΗΣ.

τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,

v. 196. ὅτ' οὐδὲ Ravennas liber, ut vulgo. Brunckius: ὅτι οὐδέ. v. seq. vulgo: εἰσιν ἐχθές.

v. 198. Vulgo: ποῖ loco ποῦ.

χυτρίδια, καὶ σανίδια, κἀμφορείδια.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;

ΕΡΜΗΣ.

Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μέν,
ἵν' ἦσαν αὐτοί, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾷν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί.

ΕΡΜΗΣ.

ὅτι πολεμεῖν ᾑρεῖσθ', ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρόν, ἔλεγον ἂν ταδί·
Ναὶ τὼ σιώ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην. —
εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοί,
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθύς· Ἐξαπατώμεθα,
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν· νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον. —

ΤΡΥ-

v. 202. Rav. liber κἀμφορίδια, ut vulgo, nam errarunt saepe librarii in rebus huiusmodi.
v. 210. Rav. liber: οὕνεχ'.
v. 219. Ravennas liber: ἢν ἔχωμεν τὴν πόλιν.

v. 214. Ναὶ τὼ σιώ) τοὺς Διοσκούρους οἱ Λακεδαιμόνιοι σιοὺς ἔλεγον, ὡς Ἀθηναῖοι θεὼ Δήμητρα καὶ Περσεφόνην, ἔθος δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τοῦ νὴ τὼ θεὼ τρέπειν τὸ θ εἰς τὸ σ, καὶ τὸ ε εἰς τὸ ι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.

ΕΡΜΗΣ.

ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τολοιπὸν ὄψεσθ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰς ποῖον;

ΕΡΜΗΣ.

εἰς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς,
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴπ' ἐμοί,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;

v. 225. Rav. liber: ἄνωθεν ἐπεφόρησε, ut vulgo omnes libri. Brunck. dedit: ἐνεφόρησε.

ΕΡΜΗΣ.

τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι δείλαιος·
φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ βροτοί, βροτοί, βροτοὶ πολυτλήμονες·
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τὸ βλέμμα πως.
ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις,
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μὲν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω.
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς.

ΠΟ-

v. 233. Rav. liber: ἔνδοθεν.

v. 239. Ita Rav. liber, nisi quod pro βλέμμα πως habet ut vulgo βλέμματος. Vulgo: καὶ τοῦ βλέμματος. Brunckius: ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος. Mihi certe videtur, manum Aristophanis propius assequi emendationem meam, aliamve huiuscemodi.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψεσθ' αὐτίκα,
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

βαβαὶ, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι 'τέρῳ,
τετρώβολον τοῦτ' ἐστί· φείδου τἀττικοῦ.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

παῖ, παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

κλαύσει μακρά.
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσὶ γάρ κόνδυλος
ὡς δριμύς.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;

v. 256. Rav. liber: σοὶ κόνδυλος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν παρ' Ἀθηναίων σὺ μεταθρέξει ταχύ;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πόνηρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας.
εἴπερ γὰρ ἥξει γε τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο, καὶ μὴ ἔλθοι φέρων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὗτος —

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί ἔστιν;

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὐ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τὸ δεῖνα γάρ,
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος, ὁρᾷς,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

ΤΡΥ-

v. 261. Edidi hunc verſum, ut ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo: παρ' Ἀθηναίων. Brunckius σὺ pronomen addidit, quod in omnibus libris deeſt.

v. 265. Deeſt γε particula in Rav. et v. 269. deeſt ὁρᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει,
ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

οὔκουν ἕτερόν γ' ἔτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει,
ἀνύσας τι;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποθ'.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἧκέ νυν ταχύ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλόν,
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κἆτ' οἴμοι μάλα.

v. 271. Rav. liber: δέσποινα πότνι'.
v. 274. Rav. liber: γ' ἔτ' ἐκ. Vulgo: δῆτ' ἐκ.
v. 275. Rav. liber: χωρῶ ταῦτ' ὦ δέσποτε.

v. 277. ἐν Σαμοθρᾴκῃ) ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἦσαν τελεταί τινες, ἃς ἐδόκουν τελοῦσθαι, προσαλέουν φάρμακά τινα κινδύνων. ἐν δὲ τῇ Σαμοθρᾴκῃ τὰ τῶν Κορυβάντων μυστήρια, καὶ τῆς Ἑκάτης, καὶ διαβόητον ἦν τὸ ζηρίνθου ἄντρον, ἔνθα τὴν Ἑκάτην ὀργιάζειν ἐλέγετο, καὶ τελετὰς ἦγον αὐτῇ, καὶ κύνας ἔθυον.

v. 278. μεμυημένος) τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων. δοκοῦσι δὲ οἱ μεμυημένοι ταῦτα ἐκ τῶν κακῶν σώζεσθαι, καὶ ἐκ χειμώνων.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

τί ἐστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις;

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίβανος.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

πῶς, ὦ πανοῦργ';

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν, εἶτ' ἀπώλεσαν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ γ', εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαῤῥεῖτ', ὦ βροτοί.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας·
ὡς ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, κεὐφραίνομαι.
νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὦνδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν,
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα.

ἀλλ',

v. 282. Rav. liber: Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος.
v. 287. ἀπόφερε Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ἀπόφυγε.
v. 291. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι.
v. 295. Supra δοίδυκα scriptum in libro nostro: ἀντὶ τοῦ στρατηγόν.

ἀλλ', ὦ γεωργοὶ, κἄμποροι, καὶ τέκτονες,
καὶ δημιουργοὶ, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι,
καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ' ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοὺς, καὶ σχοινία.
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν Φοινικικῶν.
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾷν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει,
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,

μὴ

v. 313. τὸν κάτωθεν Κέρβερον Ravennas liber. En quam expectabat *Piersonus* vir doctissimus ex libro optimo praeclarissimam emendationem. Ita vulgo:

τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθε,

Florens, ut notat Brunckius, ita emendarat: διδίττετε, et Piersonus:

τὸν Κέρβερόν τε δίδετε.

Brun-

μὴ παφλάζων καὶ κεκραγώς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτι καὶ νῦν ἐστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἰού, ἰού·
ἐξολεῖτέ μ', ὦνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε.
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ συνταράξει τοῖν ποδοῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω,
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς,
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ'· ἀλλὰ παῦε, παῦ' ὀρχούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

Brunckius vero poſtremus omnium ita verſum emendandum putavit:

ἐκεῖνοι δεδιότες τὸν Κέρβερον.

Moleſtiam dedit viris doctis alterum illud verbum quod ex manu interpretum in verſum migravit perinde ac ſi ad ſententiam primum illud verbum non ſufficeret. Cavere enim iubet Trygaeus canem latitantem.

ΧΟΡΟΣ.

ἢν ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φῄς γε, παύει δ' οὐδέπω.

ΧΟΡΟΣ.

ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῦτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τι σε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε.

ΧΟΡΟΣ.

τουτογὶ, νὴ τὸν Δία,
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοι μ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελῶ,
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς, ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.

ἀλλ'

v. 334. τοι μ' ἔστ' Rav. liber. Vulgo τι. Brunckius: τι μοί 'στ'. Versu seq. idem liber πεπέρδηκα.

v. 337. Rav. liber: μήτι καὶ νυνί γε χαίρετ'. Ita liber noster.

ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτὴν, τηνικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελᾶτ' ἤ-
δη γὰρ ἐξέσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβαρίζειν,
ἰοὺ, ἰοὺ κεκραγέναι.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτε.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρὸν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατετρίμ-
μεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον, κἀκ Λυκείου, σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι.

ἀλλ'

ſter. Vulgo: μηκέτ' οὖν νυνί γε χαίρετ'. Superiori v. 326. μήτι καὶ νυνί γ' ἔτ'.

v. 346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ. Ita Rav. liber. Vulgo:

εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν etc.

Brunckius ex ingenio totum verſum ita reſtauravit:

εἴθε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.

v. 347. Videtur eſſe ſcriptum in libro Rav. κἀνεσχόμην.

v. 355. Edidi hos verſus, uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι
ἐς Λυκεῖον κἀκ Λυκείου,
σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι τε.
ἀλλ' ἔτι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες ἄγε.

ἀλλ' ὅτι μάλιστα χαρι-
ούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτο-
ρ' εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φέρε δὴ κατίδω, ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν, κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅ τι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς τίν' ἡμέραν;

ΕΡΜΗΣ.

ἐς αὐτίκα μάλ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;

ΕΡΜΗΣ.

ἆρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεύς, ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν ἄρ' ἐμὲ
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;

ΕΡΜΗΣ.

εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γάρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή, πρὸς τῶν θεῶν,
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναί, πρὸς τῶν κρεῶν,
ἃ 'γὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὦ 'ρμίδιον.
εἴπ' ἐμοὶ, τί πάσχετ', ὦνδρες; ἕσατ' ἐκπεπληγμένοι.
ὦ πόνηροι, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ, μηδαμῶς, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον
χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκὼς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἐν τῷδε τῷ πράγματι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐκ ἀκούεις, οἷα θωπεύουσί σ', ὦναξ δέσποτα;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ γένῃ παλίγκοτος
ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν,
ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισ', ὦ φιλαν-

θρω-

v. 381. Liber noster: ὑπὸ τοῦ Διός.
v. 385. Rav. liber: καὶ μή.
v. 386. Vulgo: μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς.
v. 388. Deest vulgo particula γε.
v. 389. Ita eum exhibent omnes libri. Sollicitum se praebet Brunckius, ut hunc versum emendet claudicantem in quinto pede. Sed hanc sibi, ut saepe alias, comicus poeta licentiam sumere potuit. Vellet enim Brunckius pro ἐν τῷδε legere non sine levi mutatione τουτῳΐ.
v. 391. et 92. Hi duo elegantissimi versus ita, unius versus finibus coangustati, vulgo circumferuntur:

θρωπότατε, καὶ μεγαλο-
δωρότατε δαιμόνων,
εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱε-
ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
λαισι διαπαντὸς, ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.

ΕΡΜΗΣ.

κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι δὴ, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ γὰρ Σελήνη, χὠ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντες πολὺν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΗΣ.

μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν γε.

Quem Brunckius ita emendavit:

ἡμῖν ἀντιβολοῦσιν, ὦ ἄξ, μὴ γένῃ παλίγκοτος.

v. 394. Brunckius: ἀλλὰ χάρισαι φίλα. Ravennas liber ut vulgo.

v. 399. ἡμεῖς ἀεί. Ita Kusterus et liber noster, quod Brunckio non placet.

v. 409. ἐπιβουλεύοντες Ravennas liber. Vulgo: ἐπιβουλεύοντε,

ΕΡΜΗΣ.

ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτιὴ, νὴ Δία,
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
Μυστήρι' Ἑρμῆ, Διϊπόλει', Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,
Ἀλεξικάκῳ θύουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ.
χ' ἅτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.

ΕΡΜΗΣ.

οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦ 'νδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.

v. 411. Rav. liber: ὁτιὴ νὴ Δία, ubi vulgo: ὅτι νὴ τὸν Δία.
v. 414. Deest in libro nostro.
v. 416. Rav. liber: παρεκλέπτετον, ut vulgo.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν, ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

σπονδὴ, σπονδή·
εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπένδοντες εὐχώμεσθα, τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν·
χὤστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.

ΧΟΡΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταίραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
εἰς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνιά γ', ἐν ταῖς μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.

ΤΡΥ-

v. 439. ξυλλάβοι Rav. lib. ut vulgo. Brunck. ξυλλάβῃ.
v. 447. Rav. liber: ὦ πότνι' ἐν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κεἴ τις δορυξὸς, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.

ΧΟΡΟΣ.

κεἴ τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ,
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ Παιὼν, ἰή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὴ τοίνυν, ἰὴ, ἰὴ μόνον λέγω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄρει δέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ, μή.

ΧΟΡΟΣ.

μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;

v. 449. Rav. liber: ἢ τις δορυξὸν. Vulgo: κεἴ τις δορυξὸς. Brunckius tamen praetulit δορυξόος.

v. 450. ἵν' ἐμπολᾷ. Ita perſpicue ſcriptum in libro noſtro. Brunck. ἐμπολῇ.

v. 452. κεἴ ... ξυλλάβῃ. Ita libri omnes. Brunckius arbitrio ſuo κἂν.

v. 457. Ita liber Rav. Brunckius: ἰὴ, ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω, idemque liber v. ſeq. Ὥραις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μή.

ΧΟΡΟΣ.

ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλοις.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

ἔτι μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ εἶα, ὢ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλε-
σθ'. οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥ-

v. 460. *κάλοις* Kusterus ex libris vetustis et liber noster. Alii *κάλως*.
v. 464. *ἔτι μάλα* Rav. liber. Vulgo: *εἶα ἔτι μάλα*.
v. 467. *οὐ ξυλλήψεσθ'* Rav. liber uti Brunckius e suo libro emendarat. Ante versum 475. posui ex libro nostro *Trygaeum*, qui vulgo versus *Choro* tribuitur. Ex eodemque versui 481. *Chorum*, ubi erat *Mercurius*, et versui 483. *Mercurium*, ubi erat *Chorus*, praeposui.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφώ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν ἕλκω, κἀξαρτῶμαι,
κἀπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὖργον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὦ 'νθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι,
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦ 'γάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.

v. 476. διχόθεν) ὡς τῶν Ἀργείων ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ ἀποκλινόντων ὁπότε δοκοίη αὐτὰ καὶ πρὸς Λακεδαιμονίους. καὶ ὁ Φιλόχορός φησι, πολεμοποιοῦντας πάλιν Κορινθίους προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς Ἀργείους. ἀπεμφαίνει οὖν καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες.

ΕΡΜΗΣ.

οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια,
ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νὴ Δί', ἐξολωλότες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα μάλα.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα νὴ Δία.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ εἶα, ὦ εἶα.

ΧΟΡΟΣ.

μικρόν γε κινοῦμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν,

τοὺς

v. 492. deest in libro nostro. Sequens vero cum duobus aliis ita vulgo circumfertur:

μικρόν γε κινοῦμεν — οὐ δεινὸν,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾷν;

Brunckius primo versui hanc medelam apposuit:

μικρὸν κινοῦμέν γ'.

τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὦ 'ργεῖοι.

ΕΡΜΗΣ.

εἶα νῦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶα ὤ.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἴσ', οἱ κωλύουσιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε.
ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.

v. 499. Scriptus est hic versus in libro Ravennate, uti eum Brunckius ex ingenio emendavit. Vulgo:

ὡς κακὸν, ὦ τινες εἰσὶν ἐν ἡμῖν.

Cum Brunckio et libro nostro *Suidas* in κακόνοι ab eo laudatus consentit.

v. 501. ἀνδρείως ut Brunckius emendavit. Vulgo libri omnes ἀνδρικῶς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγ', ὦ 'νδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

ΕΡΜΗΣ.

χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦ 'νδρες, ὑμῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς·
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεν-
τείνωμεν ἀνδρικώτερον.
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο.
ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
ὦ εἶ', εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα.
ὦ εἶα, εἶα, εἶα, εἶα, εἶα πᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,

ὅτῳ

v. 512. γέ τοι τό. Ravennas liber; vulgo: γε δὴ τό.

v. 514. Rav. liber: οἵ τοι γεωργοί. Vulgo: νῦν οἱ.

516. Ita liber Ravennas. Vulgo: ἤδ' ἐγγύς, quod ex interpretibus eſſe Toupius iam et Brunckius viderunt.

v. 521. et 22. Edidi uti ſcripti ſunt in libro noſtro.

v. 523. Deeſt in libro noſtro τί.

ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀςρατείας καὶ μύρου.

ΕΡΜΗΣ.

μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου ςρατιωτικοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιςον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τραγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κλαῦσ' ἄρα σὺ,
ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.

ΧΟΡΟΣ.

κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,

κόλπου

v. 530. Tribuitur hic vulgo *Trygaeo*, inepte, ut videtur. Eum ex libro noſtro *Mercurio* attribui.

v. 532. Supra κρομμυοξυρεγμίας ſcriptum eſt in libro noſtro ἀπεψίας.

v. 535. κλαῦσ' ἄρα. Rav. liber.

v. 534. αὐλῶν) ἐπεὶ καθόλου μὲν ὁ αὐλὸς ἐν εὐωχίαις ἀεὶ καὶ θαλίαις ἐξετάζεται· ἐν δὲ τοῖς ἱςαμένοις χοροῖς, οὓς συνίςασιν οἱ χορηγοὶ διὰ τῶν Διονυσίων, πάντως καὶ αὐλητὰς ἔδει προσεῖναι· ὡς Δημοσθένης ἐν τοῖς κατὰ Μειδίου μαρτυρεῖ οὕτως λέγων· εἰ μέντοι Δεφάνης ὁ αὐλητὴς ἀνδρῶν βέλτιςος περὶ ἐμὲ ἐγένετο.

κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρὸν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῶς,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν, ἄθρει,
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας.

ΕΡΜΗΣ.

αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὁρᾷς, ὡς ἥδεται,
καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν;

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχισ', ἄνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·

ὡς

v. 539. εἰς ἀγρὸν Rav. liber. Alii εἰς ἰκνόν.
v. 548. γοῦν Rav. liber. Vulgo: γάρ.
v. 550. Idem κατέπαρδεν; vulgo πέπαρδεν.

ὡς ἅπαντ' ἤδη 'σὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νῦν μὲν οὖν, ὦ 'νδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε, καὶ τὰς Γοργόνας·
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται,
καὶ πυκνὸν, καὶ γοργὸν, ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ Δί', ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλισμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.

ἀλλ'

v. 569. Rav. liber: νὴ τὸν Δί', et ἦν ἄρ', ubi vulgo ἦν ἄν.

v. 573. Rav. δικέλλῃ, et v. 576. ἠρῶ recte, non ἠρῶν, ut Brunckius voluit. Recolit namque Trygaeus veterum agrestium hominum parsimoniam ac vitam, eratque ipse veluti agrestium ipsorum antesignanus.

ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦ 'νδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι,
τῶν τ' ἐλαῶν, ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ τὴν θεὸν προσείπατε.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες.
σῷ γὰρ ἐδάμημεν πόθῳ,
δαιμόνια βουλόμενοι
εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη
πᾶσιν, ὁπόσοι γεωργι-
κὸν βίον ἐτρίβομεν.
μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
κἀδάπανα, καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα
χίδρα, καὶ σωτηρία,

ὥστε

v. 581. et seq. Hos edidi, ut scripti sunt in libro Ravennate. Vulgo fere ut Brunckius, qui ita eos disponit:

τῷ φρέατι τῶν τ' ἐλαῶν
ὧν ποθοῦμεν ἀντὶ τούτων
τήνδε νυνὶ
τὴν θεὸν προσείπατε.

v. 589. Ita hic versus vulgo editus est:

ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
κέρδος, ὦ ποθουμένη.

ὥςε σὲ τά τ᾽ ἀμπέλια,
καὶ τὰ νέα συκίδια,
τἄλλα θ᾽ ὅσα γ᾽ ἐςὶ φυτὰ,
προσγελάσεταί σε λαβόντ᾽ ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ᾽ ἦν ἀφ᾽ ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ᾽ ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούςατε.

ΕΡΜΗΣ.

ὦ σοφώτατοι γεωργοὶ, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ᾽, εἰ βούλεσθ᾽ ἀκοῦσαι τήνδ᾽, ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἦρξε Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχῃ τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥςε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ᾽ ἐκεῖ, τούς τ᾽ ἐνθάδε.
ὡς δ᾽ ἅπαξ τοπρῶτον ἤκουσ᾽, ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ᾽ ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ·
οὐκέτ᾽ ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ᾽ ἠφανίζετο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ταῦτα τοίνυν, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ᾽γὼ ᾽πεπύσμην οὐδενὸς,
οὐδ᾽ ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόην.

ΧΟ-

v. 600. Rav. liber ut vulgo. Brunckius arbitrio ſuo eum ita emendavit:

τἄλλα θ᾽ ὅσα γ᾽ ἐςὶ φυτά.

Sequentem verſum edidi, ut eſt in libro noſtro. Vulgo: προσγελάσονται (alii προσγελάσεται) σε λαβόντ᾽ ἄσμενα.

v. 608. Liber Rav. ἡμῶν quod a re non alienum eſt.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτ', ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχετε,
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ', ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀποῤῥίψαντες αἰσχρῶς, τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά.
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορώνεών γ' ἐμοῦ
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

v. 619. οὖσα συγγενὴς ἐκείνου, *cognata istius cum sit.* *Paulus* in leg. 10. §. 1. D. de gradib. et affin. *Nomen cognationis*, inquit, *a graeca voce dictum videtur: συγγενεῖς enim illi vocant, quos nos cognatos appellamus.*

v. 628. αἰτίων ἂν ἀνδρῶν Rav. liber. Vulgo: αἰτίων ἀνδρῶν γε. Brunckius ex ingenio αἰτίων περ ἀνδρῶν.

v. 629. et 31. Restitui ex eodem libro personas. In eodem versu 629. κορώνεων legitur in libro nostro. Et v. 630. idem est error in libro nostro, qui in ceteris:

ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην.

Davvesii emendationem *Euripidis* versus confirmat Brunckio allatus ex *Medea* 1349.

οὓς παῖδας, οὐκ ἔφυσα κἀξεθρεψάμην.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', ἐπεὶ δὴ κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.

ΕΡΜΗΣ.

κᾆτα δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὐργάτης λεὼς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασι,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι', ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα, κἀν φόβῳ καθημένη,
ἅττ' ἂν διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδισ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες, ἃς ἐτύπτονθ', οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα,
ὥσ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦε, παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, οὗπερ ἔστ', εἶναι κάτω.

οὐ

v. 631. Ita Rav. liber, nisi quod δὴ ex Brunckii coniectura adieci, deficiente libro. Vulgo: δῆτά γ' ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον; Brunckius vero δῆτ' ἄγε δὴ κἀμοῦ λίθον.
v. 643. Rav. liber: ὠχριῶσα — ἀσθενοῦσα.
v. 645. ἐτύπτον θ' οἱ ξένοι. Ita liber noster, qui v. seq. habet ἐβύουν.

οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἐςʼ ἐκεῖνος ἀνὴρ, ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.

ΕΡΜΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους.
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡδ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.

ΕΡΜΗΣ.

εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιςάτη.
εἶέν γ', ἀκούω. — ταῦτ' ἐπικαλεῖς; — μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς, ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τἀν Πύλῳ
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίςην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.

ΕΡΜΗΣ.

v. 651. Ita belle Rav. liber. Vulgo: νῦν ἔτ' ἐς' ἐκεῖνος. Brunckius vero ita de ſuo verſum concinniorem vult facere:

οὐ γὰρ ἐς' ἐκεῖνος ἀνὴρ ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός.

v. 657. Rav. liber hunc et antecedentem verſum uno complectitur et pro σεαυτοῦ habet σαυτοῦ, et v. 659. habet εἴποιμι, et v. 662. αὐτοῖς, et v. 664. deeſt γ', et v. 668. τρεῖς.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤς τις φίλος, κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.

ΕΡΜΗΣ.

ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
ὁ Κλεώνυμος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ', οὗπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.

ΕΡΜΗΣ.

ἔτι νῦν ἄκουσον, οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνῇ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;

ΕΡΜΗΣ.

ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι

v. 675. In libro Rav. deeſt οὖν, in eodemque v. ſeq. γ' ἄριστος ut vulgo, quod Brunckius expulit.

v. 677. οὗπερ φησὶν. Ita nemo non videt eſſe debere. Vulgo: ὥσπερ φησὶν: inepte Rav. liber ὅπερ.

v. 681. 'ν τῇ πυκνῇ Rav. liber ex conſtantiſſimo eius uſu, quem evertere nolui.

αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν,
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.

ΕΡΜΗΣ.

πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐβουλότεροι γενησόμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

τρόπῳ τίνι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. προ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.

ΕΡΜΗΣ.

ὢ, ὤ·
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὰ τί;

ΕΡΜΗΣ.

πάμπολλα, καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ', ὅ τι πράττει Σοφοκλέης, ἀνήρετο.

ΤΡΥ-

v. 685. Rav. liber: ἐπεγράψατο — ἐχειροτόνησεν, κατέστησεν.
v. 690. τρόπῳ τίνι. Haec verba inepte vulgo ipſi *Trygaeo* tribuuntur. Recte puto, me ex libro noſtro Mercurium ante ea verba collocaſſe.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν.

ΕΡΜΗΣ.

τὸ τί;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.

ΕΡΜΗΣ.

Σιμωνίδης; πῶς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅτι, γέρων ὢν καὶ σαπρὸς,
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι·

ΕΡΜΗΣ.

τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον.

ΕΡΜΗΣ.

τί παθών;

v. 698. Rav. liber: γίνεται ex more ſuo.
v. 700. ἐπὶ ῥιπὸς. Ita Rav. liber et Brunckius ex libro ſuo.

v. 698. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους) ὁ Σιμωνίδης δοκεῖ πρῶτος σμικρολογίαν εἰσενεγκεῖν εἰς τὰ ᾄσματα καὶ γράψαι ᾆσμα μισθοῦ. τοῦτο δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Πυθιονίκαις φησὶν αἰνιττόμενος. τὸ μέντοι περὶ κιβωτῶν ἐπὶ Σιμωνίδου λεγόμενον, ὅτι παρακειμένας εἶχε δύο, τὴν μὲν κενὴν, τὴν δὲ μεστήν. καὶ τὴν κενὴν χαρίτων ἔλεγεν εἶναι γνώριμον, πλὴν τοῦτο λέγω περιφερόμενον εὑρίσκεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι;
ὠρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ᾽ ἅτερα πόσ᾽ ἄττ᾽ οἴει γεγενῆσθ᾽ ἐν τῇ πόλει;
ὥστ᾽ οὐδέποτ᾽, ὦ δέσποιν᾽, ἀφησόμεσθά σου.

ΕΡΜΗΣ.

ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ᾽ ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν, ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ φιλτάτη, δεῦρ᾽ ἐλθὲ, καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ᾽ ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ,
ὦ δέσποθ᾽ Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;

ΕΡΜΗΣ.

οὔκ, εἴ γε κυκεῶν᾽ ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ᾽ ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἧσπέρ ποτ᾽ ἦν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ μακαρία Βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,

ὅσον

v. 704. Rav. liber ἰδὼν ut vulgo, cuius loco Brunckius maluit ex libro ſuo ὁρῶν, et v. ſeq. γεγενῆσθ᾽ ἐν τῇ πόλει, vulgo γεγενῆσθαι τῇ πόλει.
v. 706. ἀφησόμεσθα, vulgo legitur ἀφεξόμεσθα.
v. 716. σὺ Βουλὴ omnes libri et Ravennas. Brunckius, ne *ſpondeus* in quarta ſede eſſet, emendavit Βουλὴ σύ. Graeca ſane poeſis recte conſideranti parum aut nihil ab Itala diſſentire videtur: in qua tamen per ſummam elegantiam ſuaviſſimis poetis noſtris ſaepe licuit a vulgari ratione diſcedere, nemine contradicente, cum ſuos verſus numeros aurium iudicio haberet.

ὅσον ῥοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά.

ΕΡΜΗΣ.

καὶ σύ γε
ὤνθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ κάνθαρ', οἴκαδ', οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.

ΕΡΜΗΣ.

οὐκ ἐνθάδ', ὦ 'τάν, ἐστι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

ΕΡΜΗΣ.

ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;

ΕΡΜΗΣ.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι;

ΕΡΜΗΣ.

τάρσει καλῶς·
τηδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.

v. 726. τάρσει liber noster, ut vulgo, quod quia Tragicum est, sustulit Brunckius, et eius in sede θάῤῥει collocavit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ', ὦ κόραι,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἑστηκότες.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σώζειν, ὡς εἰώθασι μάλιστα
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν.
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς
ἣν ἔχομεν ὁδὸν, λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις.
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅστις ἄριστος
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγένηται,
ἄξιος εἶναι φήσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέπαυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειρσὶν πολεμοῦντας·
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας, καὶ τοὺς πεινῶντας ἐκείνους,
τοὺς φεύγοντας, κἀξαπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες,

ἐξήλασ'

v. 733. In libro Rav. deest σὺ, et v. seq. ὅσα τε νοῦν ἔχει.

ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος καὶ τοὺς δούλους κατέλυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὕνεκα τουδὶ,
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πληγὰς εἶτ' ἐπανέροιτο.
Ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστριχὶς εἰσέβαλέν σοι
εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ, κἀδενδροτόμησε τὰ νῶτα; —
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ,
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
ἔπεσιν μεγάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας·
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,

v. 746. ἐπανέροιτο libri omnes, quod sollicitare Brunckius haudquaquam debebat, qui facit εἶτ' ἀνέροιτο. Nam potuit Aristophanes trochaeum adhibere.

v. 748. τὸν νωτὸν Rav. liber.

v. 754. ὀσμὰς δεινάς. In Nubibus v. 1007. δεινῶν, ubi Ravennas liber ἀντὶ τοῦ μεγάλων. In Vespis v. 26. δεινόν *portentum.* In Avibus rursus v. 1175. δεινότατά μοι πεισόμεσθα *infanda nobis eveniunt*, et v. 1237. δεινόν γε, εἰ.... *grave accideret, si....*, tum v. 514. ὃ δὲ δεινότατόν ἐστιν *sed quod gravius est*, aliaque plura huiusmodi.

ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ᾽ εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
φώκης δ᾽ ὀσμήν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ᾽ ἀλλ᾽ ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
ἀντεῖχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα νυνὶ
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι.
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν, οὐχὶ παλαίστρας περινοστῶν
παῖδας ἐπείρων· ἀλλ᾽ ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
παῦρ᾽ ἀνιάσας, πόλλ᾽ εὐφράνας, πάντα παρασχὼν τὰ δέοντα.
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ᾽ ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις·
Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ᾽φαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,
ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους
ἀπωσαμένη, μετ᾽ ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,

κλείου-

v. 769. Rav. liber: ξυνσπουδάζειν, nec secus in hac ipsa Comoedia v. 1118. συνσπλαγχνεύετε.
v. 775. Rav. liber: τὸ μέτωπον — λάμπει λαμπρόν,

κλείουσα θεῶν τε γάμους,
ἀνδρῶν τε δαῖτας καὶ θαλίας.
σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολεῖ μετὰ τῶν
παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπακούσῃς, μήτ' ἔλ-
θῃς συνέριθος αὐτοῖς·
ἀλλὰ νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς,
γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
ναννοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα,
μηχανοδίφας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ, ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δράμα, γαλῆν
τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν
φωνῇ χελιδὼν ἑζομένη κελαδῇ,

χορὸν

v. 780. Ita hic verſus eſt in libro Ravennate. Vulgo:
ἀνδρῶν τε δαῖτας,
καὶ θαλίας μακάρων,
quod non probandum eſt.

v. 783. et ſeq. Ita vulgo diſtincti ſunt, acceditque auctoritas libri Ravennatis, qui v. 790. habet ὑποκνίσματα. ἢν . . . ἀντιβολεῖ libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀντιβολῇ.

v. 790. Vulgo in duos verſus diſtributus eſt. Toto hoc loco verſus edidimus ex auctoritate libri noſtri. Vulgo namque in duos verſiculos diviſi ſunt verſus 792. 799. 809., et 811.

v. 798. ἠρινὰ bene Rav. liber, ut Brunckius.

χορὸν δὲ μὴ 'χῃ Μόρσιμος,
μηδὲ Μελάνθιος· οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γη-
ρύσαντος ἤκουσ',
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν
τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
φός τε καὶ αὐτὸς, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι,
βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροὶ, τραγομάσχαλοι,
ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ,
Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ
ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

v. 811. καταχρεμψαμένη — καταπτύσασα Rav. lib.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς χαλεπὸν ἐλθεῖν ἦν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῆ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦσ' ἔμοιγέ τοι
ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποθ', ἥκεις;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ἐγὼ 'πυθόμην τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἤλγουν τὼ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν
διεληλυθώς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἴθι νυν, κάτειπέ μοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ τί;

ΟΙΚΕ-

v. 814. Brunck. ed. χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ'.
v. 817. Liber noster: ἀπό τ' οὐρανοῦ φαίνεσθαι, et v. seq. ἔγωγ' ἐπυθόμην.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον, πλὴν σαυτόν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ, εἰ μή γε που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί δ' ἔδρων;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι,
τὰς ἐνδιαεριαυερινηχέτους τινάς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μάλιστα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖόν ποθ', ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν;

ΤΡΥ-

v. 831. ὡς δ' ἦλθ' εὐθέως. Ita elegantiſſime Ravennas liber. Vulgo iugulata ſententia: ὥσε γ' εὐθέως.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβὼν,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ Βουλῇ τέως.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

πόθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σύ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πόθεν; ἐκ τοὐρανοῦ.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδέν. οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.

ΟΙΚΕ-

v. 840. Rav. liber: αὖθι.
v. 842. Edidi ut eſt ſcriptus in libro noſtro. Vulgo: ταῦτα σύ.... ἐκ τῶν οὐρανῶν. Brunckius σὺ eiecit.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικῶς ὁ πρε-
σβύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
τανῦν τάδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;

ΧΟΡΟΣ.

ζηλωτὸς ἔσει, γέρον,
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἴμοι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονέστερος Φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

ΤΡΥ-

v. 850. Ita belle Ravennas liber. Vulgo inepte:

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ κανᾶ σκευαστέον.

Propius ad rem *Fracinus*: καὶ κἀνθάδε. Brunckius ex ingenio iocum frigidissimum poetae apponit:

λείχειν; ἆρ' αὐτῇ καὶ λεκάνην σκευαστέον,

et *Martialis* versus, quos affert, parum cum loco Aristophanis conveniunt. Versus, ut eum nos edidimus, totum iocum, foedum illum quidem, continet: *Numne parandum est etiam ei nobis quomodo lingat.*

v. 852. ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν
τανῦν τάδε πράττει.

Ita Rav. liber. Brunckius ita hunc locum profert partim ut vulgo, partim ex ingenio emendatum:

. . . . ὅσα γ' ἔσ' ἰδεῖν
τανῦν ὅδε πράττει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δικαίως; ὅστις, εἰς
ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἡ παῖς λέλουται, κᾆτα τῆς πυγῆς καλά·
ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ ταυτηί.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τί φῄς;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αὕτη Θεωρία 'στὶν, ἣν ἡμεῖς ποτε

ἐπαίο-

v. 860. Alio modo hi verſus vulgo circumferuntur:
οὔκουν δικαίως; ὅστις εἰς ὄχημα κανθάρου βὰς,
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγροῖσιν αὐτοὺς
ἅπαντας etc.

v. 864. κᾆτα τῆς Rav. liber. Vulgo: καὶ τὰ τῆς, et v. ſeq. ut vulgo σησαμῆ, non ut Brunckius ſine ullius libri auctoritate σησαμοῦν.

v. 868. τῇ βουλῇ ταυτηί — τί φῄς. Ita Rav. liber. Aeque bonum eſt, quod vulgo legitur:

τῇ βουλῇ — τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς.

Quamquam ridiculum videtur eſſe, ut ſervus ille callidus, qui tot iam de his feminis dixerat, modo interroget dominum:

τίς ἔσθ' αὕτη; τί φῄς;

Mihi praebere meliora Ravennas liber videtur.

ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τὸ δεῖν', ἐς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἐκεινοσὶ νεύει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τίς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.

ΤΡΥ.

v. 870. Rav. liber ut vulgo: ὑποπεπτωκότες.

v. 876. ἐς Ἴσθμια) οἱ γὰρ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. εἰς Ἴσθμια δὲ εἴρηκεν, ἅμα ὅτι καὶ ἀγὼν Ἴσθμια, καὶ διὰ τὴν στενότητα τοῦ αἰδοίου τῆς πόρνης. δι' ὃ καὶ εἶπεν τῷ πέει σκηνὴν ποιῶ· στενὸς δὲ καὶ ὁ Ἰσθμός. πάσας δὲ πανηγύρεις θεωρίας ἐκάλουν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλή, Πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥς' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.
τουτὶ δ' ὁρᾶτε τοὐπτάνιον ὑμῖν καλόν.
διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρ'· ἐνταῦθα γὰρ
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
ἔπειτ' ἀγῶνά τ' εὐθὺς ἐξέσαι ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑσάναι,
πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑσάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·

v. 887. Rav. liber: ἡμῖν ὡς καλόν.

v. 888. Brunckius metri causa scribi iubet: κεκάπνικεν ἄρ'.

v. 893. πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑσάναι. Edimus hunc versum ex libro Ravennate, qui in impressis deest. In *Thesmophoriazusis* feminam agens *Mnesilochus* haec ait v. 494.

— — ὑπ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

Hic vero ἐς γόνατα κύβδ' ἑσάναι. Pertinent haec aliaque plura, quibus toto hoc loco Aristophanes versatur, ad *figuras ex Elephantidos libellis*, quas *Philenis enarrat*, ut in *Lusibus* scriptum est. Eiusdemque generis est illud, atque in eumdem sensum ad figuram exprimendam comparatum, quod est in *Equitibus* v. 365. ubi nos edidimus:

ἐγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.

v. 894. Rav. liber: παγκράτιον. Apuleius in secundo: *Praeliare*, inquit, *et fortiter praeliare. Nec enim tibi cedam nec terga vertam etc.*

τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ Πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
θέασ' ὡς προθύμως ὁ Πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τι προῖκ' ἂν προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
της ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φήσεις, ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν;

ΧΟΡΟΣ.

v. 897. ἵνα δὴ κέλης. Ita Rav. liber. Vulgo: ἡνίκα δὲ κέλης, Brunckius: ἡνίκα γε κέλης.

v. 901. Rav. liber: περὶ δὲ ταῖσι.

v. 903. Rav. liber: θέασ' ὡς, quod Brunckius in ſuo quoque libro eſſe teſtatur. Vulgo: ἴδ' ὡς, quod ex adnotatione in verſum irrupit.

v. 904. Rav. liber: προῖκ' ἄν. Vulgo: προῖκα.

v. 913. Ita Rav. liber. Vulgo: φήσεις τί δῆτ' ἐπειδάν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ, πλήν γε τῶν θεῶν, ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶ-
τον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ὠ'θμονεὺς ἐγὼ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὅμιλον,
καὶ τὸν γεωργικὸν λεὼν, Ὑπέρβολόν τε παύσας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε δὴ, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην ἱδρυτέον χύτραις.

ΧΟΡΟΣ.

χύτραισιν; ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε Λαρινῷ βοΐ;

ΧΟΡΟΣ.

βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὑῒ παχείᾳ καὶ μεγάλῃ;

ΧΟΡΟΣ.

μὴ, μή.

v. 916. ὠ 'θμονεύς. Ita legendum esse bene Brunckius animadvertit. Rav. liber ut vulgo Αθμονεύς.
v. 922. Rav. liber: βούλεσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τιή;

ΧΟΡΟΣ.

ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑηνία.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;

ΧΟΡΟΣ.

οἶ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οἶ;

ΧΟΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔσ' Ιωνικὸν
τὸ ῥῆμά γ'.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπίτηδές γ', ἵν', ἐν τῇ 'κκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ιωνικῶς οἶ. —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εὖ τοι λέγεις.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι·
ὥσ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους,
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πραότεροι πολύ.

ΤΡΥ-

v. 926. τῷ δὴ. Recte Rav. liber. Alii τί δὴ.
v. 928. ῥῆμα — ἐπίτηδες γ' ἵν' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ Rav. liber. Alii: ἐν τῇ 'κκλησίᾳ. — ἤν τις λέγῃ. Brunckius λέγοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἡ Τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπείγετε νῦν, ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν
κατέχει πολέμου
μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ στέμμα, καὶ μάχαιραν,
καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.

v. 936. Deest in libro nostro particula γε, idemque liber distinctos exhibet versus 941, et seq. qui coniuncti sunt vulgo.

v. 946. Rav. liber: πάρεστ'.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ἁμιλλήσεσθον;
ὡς, ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν αὐλήσων ἄκλη-
τος, κᾆτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ὅτι,
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄγε δή, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα,
περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

φέρε δή, τὸ δαδίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί,
καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτε τῶν κριθῶν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδού.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔδωκας ἤδη;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοιπερ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.

ΤΡΥ-

v. 949. et seq. Male hos versus Brunckius reprehendit, tamquam in metri leges peccantes: de qua re iam alibi saepe dixi.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἀλλ' εἰς ἑσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τοισδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐ γάρ, οἵτινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ', εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.

ΧΟΡΟΣ.

δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.

v. 967. τοισδὶ φέρε. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῖσι. Brunckius vellet τούτοις.

καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχει τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
κᾆτ', ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἳ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους, αἷς στωμυλλόμε-
θ' εἰς ἀλλήλους· μῖξον δ' ἡμᾶς
τοὺς Ἕλληνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πρᾳοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαΐδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι

Μορύ-

v. 981. κἄν τις προσέχει. Ita plane Rav. liber. Brunckius προσέχῃ.

v. 992. Rav. liber: στωμυλλόμεθ'.

Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς. κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν·
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς
τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὐ θέμις.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

τιὴ τί δή;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων,
θύσας, τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1009. Rav. liber: ὀτοτύζειν — θρηνεῖν.

v. 1013. Supra ſcriptum in Rav.: τοὺς ὁρῶντας ἐπιχαίρειν αὐτῷ θρηνοῦντι.

v. 1006. Μορύχῳ, Τελέᾳ) καὶ τούτους ἀεὶ ἀπῶσαι βούλεται τῶν ὄψων· διὰ τοῦτο αὐτοὺς κολάζει ὡς γαστριμάργους· ὥς φησιν ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν. νῦν δὲ οὐκ οἶδα, ὅπως τὸ ἐ....... ἴσως οὖν τῇ παρουσίᾳ τούτων Μελάνθιον λυπῆσαι βούλεται ὄντα καὶ αὐτὸν λιχ.... ἦν τραγῳδίας ποιητής, ὡς προείρηται.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ δὴ θύραισι χρὴ μένοντα νῦν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ', ὅσα χρὴ
σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς,
ὁπόσ' ἂν χρεὼν ἐςι τὸν σοφῇ δόκιμον
φρενὶ, πορίμῳ τε τόλμῃ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἂν οὖν οὐκ ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-

τις

v. 1021. Ravennas liber: σὲ τοι et τοίνυν. Nisi forte legendum sit:

σὲ δὴ τοι θύραισι χρὴ μένοντα τοίνυν.

v. 1026. Ita hi versus vulgo circumferuntur:

σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὁπόσα
ἐςὶ χρεὼν τόν γε σοφῇ δόκιμον
φρενὶ καὶ πορίμῳ τῇ τόλμῃ.

Errores, quibus hi postremi duo turpiter abundabant, Brunckius ingenio suo eiecit.

v. 1031. et seq. Ita editi vulgo sunt hi versiculi:

τίς οὐκ ἂν ἐπαινέση-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις etc.

v. 1022. σχίζας δευρὶ) σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα· ὡς καὶ Ομηρος·

καῖε δ' ἐπὶ σχίζαις ὁ γέρων.

τις πόλλ' ἀνατλὰς, ἔσω-
σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών.
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἰδοὺ πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τις ἐστιν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὗτός γε, ποῦ 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὑξ Ὠρεοῦ;
τί ποτ' ἄρα λέξει;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.

ΟΙΚΕ-

v. 1038. Rav. liber: θηλύματα.
v. 1045. Ita Rav. liber. Vulgo: αὐτός γε.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οὐχ· ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ νῦν ὁρᾷν δοκῶμεν αὐτόν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἡ θυσία ποθ' αὑτηῒ, καὶ τῷ θεῶν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὅτῳ δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὀπτᾷν ἄμεινον πρῶτον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μεμνήμεθα.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἢν φράσῃς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μὴ διαλέγου
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὦ μέλεοι θνητοί, καὶ νήπιοι —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐς κεφαλὴν σοί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οἵ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,
συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις —

ΟΙΚΕΤΗΣ.

αἰβοῖ, βοῖ.

ΤΡΥ-

v. 1057. Personas, ut vulgo sunt, accedente libri nostri auctoritate, reliquimus. Nihil enim in iis reprehendi potest.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί γελᾷς;

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἥσθην χαροποῖσι πιθήκοις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὦ 'λαζών, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητοὺς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτὸν—

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρῶτον —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τοῖς ἁλσί γε πασέα ταυτί.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι
φυλό-

v. 1065. Tzetz. ad Lycophr. v. 72. et 76. κέπφος θαλάσσιον ὄρνεον λαρωδές, ὅπερ ἀφρῷ θηρῶσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων.
v. 1072. Ita scriptus est in libro Ravennate:
ἀλλὰ τόγε πρότερον — τοῖς δ' ἁλσί γε etc., et v. 1074. πρὶν καὶ et ὕμε σοι.

φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ πῶς, ὦ κατάρατε, λύκος ποτ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χ' ἡ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσούμεθα μείζω,
ἐξὸν σπεισαμένους κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὔ ποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν Πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;

ΙΕΡΟ-

v. 1075. Hic verſus ex libro Ravennate, quo carent vulgo editi. Sollicitandum ergo non eſt in verſu ſequenti ὡς ἡ, cuius loco Brunckius ἔστ' ἂν ἡ ingenio ſuo poſuit.

v. 1080. Rav. liber: κλαυσούμεσθα μεῖζον.

v. 1083. ἔτι τοῦ λοιπ' ἐν. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦ λοιποῦ γ' ἐν.

v. 1086. φενακίζων. Cum alibi, tum in Nubibus φενακίζει occurrit, ubi Rav. liber: φενακίζει γὰρ τὸ ἐξαπατᾷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
Ὣς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο,
Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ᾽ ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ᾽ ἐκάη, καὶ σπλάγχν᾽ ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ᾽ ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ᾽ οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ᾽ εἶπε Σίβυλλα.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ᾽ ὁ σοφός τοι, νὴ Δί᾽, Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

φράζεο δὴ, μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.

ΙΕΡΟ-

v. 1094. Rav. liber: εἶπεν.

v. 1095. Versus sunt ex *Homeri Iliade* ι, 63. et 64.

v. 1098. Rav. liber: δὴ νῦν μή.

v. 1100. Pone hunc scriptum est ex eadem manu in libro nostro παρεπιγραφή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σπονδὴ, σπονδή.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ἔγχει δὴ κἀμοὶ, καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

πρόσφερε τὴν γλῶτταν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

σπονδή.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαβὲ θᾶττον.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχνων;

v. 1108. Rav. liber: γ' ἀπένεγκον.
v. 1110. Rav. liber: προδώσει μοι, quod exſcriptor mutuatus eſt ex v. ſequenti, ubi vulgo, πρὶν διδόναι, πρὶν καί.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν προδιδόναι, πρὶν καὶ λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

ναὶ πρὸς τῶν γονάτων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄλλως, ὦ 'τὰν ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τί δ' ἔγωγε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ παῖε, παῖε τὸν Βάκιν.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

μαρτύρομαι.

ΤΡΥ-

v. 1118. ὦ παῖε, παῖε. Ita Rav. liber. Atque ita in hac comoedia in verſibus 1354. etc. ex noſtro libro editis:

ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες.

Vulgo: παῖε, παῖε, cum metri labe. Quare Davveſius, et cum eo Brunckius: παῖ, παῖε, παῖε, eſſe emendandum ſibi putavit.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων,
ἃ 'λάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κῴδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;

ΧΟΡΟΣ.

ἥδομαί γ', ἥδομαι,
κράνους ἀπηλλαγμένος,
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀν-
δρῶν ἑταίρων φίλων,
ἐκκέας τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ
δανότατα τοῦ θέρους
ἐκπεπιεσμένα,
κἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν,

v. 1122. Liber noster: ἐκβολιῶ.
v. 1126. Vulgo: Ἡμιχορ. ἥδομαι, ἥδομαι.
v. 1130. et seq. Ita vulgo hi versus editi sunt:

ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων
μετ' ἀνδρῶν ἑτέρων φίλων
οὐ λῶς τῶν ξύλων, ἅττ' ἂν ᾖ.

In penultimo Brunckius ex veteribus libris suis posuit ἑταίρων, ultimum vero ita emendavit συγκέας τῶν etc. Recte quoque *Berglerus* ἐκκέας ex ingenio ante Brunckium coniecit, quae docti illius hominis coniectura a libro nostro vetustissimo sustentatur,
v. 1134. ἐκπεπρισμένα liber noster.
v. 1137. κυνῶν, vide quae diximus ad *Ranas* v. 546.

τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον, ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα·
Εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα, κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυῤῥίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
ἡνίκα δ' ἂν ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,

διασκο-

v. 1141. Rav. liber vt vulgo τί τηνικάδε. Facile exſcriptores τηνικαῦτα, quod ex ingenio Brunckius reſtituit, in eum modum corrumpere potuerunt. Ceterum non repugnarem, ſi quis veterum librorum omnium ſcripturam adoptaret, de qua re nullus certe magiſter Ariſtophanem in ius vocaret.

v. 1145. 'κ τοῦ χωρίου. Ita recte Ravennas liber. Vulgo deeſt praepoſitio.

v. 1149. Rav. liber: ποιὸς τις.

v. 1151. Rav. liber: καὶ κυδοιδόπα.

v. 1158. Ita Rav. liber. Vulgo:
Ημιχ. ἡνίκ' ἂν ἀχέτας.

διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· τὸ γὰρ
φίτυ πρῷον φύει·
τόν τε φήληχ᾽ ὁρῶν οἰδαίνοντ᾽. εἶθ᾽ ὁπόταν ᾖ πέπων,
ἐσθίω, κἀπέχω,
χἄμα φήμ᾽, Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικίδ᾽ ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἢν δέ που δέῃ μάχεσθ᾽ ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ᾽ αὐτὸς βέβαπται βάμμα χεζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ᾽ ἕστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκα δ᾽ ἂν οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Αὔριον δ᾽ ἔσθ᾽ ἡ ᾽ξοδος·
τῷ δὲ σιτί᾽ οὐκ ἐώνητ᾽· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος,
εἶδεν αὐτὸν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.

 ταῦτα

v. 1162. et seq. Vulgo:

εἰ πεπαίνουσιν ἤδη·
τὸ γὰρ φίτυ πρῷον φύει.

Rav. liber: φύσει.

v. 1173. Rav. liber: σαρδανικόν.

v. 1175. Rav. liber: κυζικηνόν, quo loco vulgo κυζικηνικόν. Faceta *Marklandi* emendatio (*Euripid. Supplic.* v. 1181) a Brunckio laudata, quam retinuimus.

v. 1178. Rav. liber: ἡνίκ᾽ ἂν δ᾽ οἴκοι.

v. 1183. θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν. Ita Rav. liber plana sententia. Vulgo: ἔθει τὸ κακόν. Brunckius:

ἔθει κακὸν βλέπων ὀπόν.

ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄστεος
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ μὲν γάρ μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

v. 1186. Liber noster: ὧν ἐντεῦθεν εὐθύνας. Idemque v. seq. γάρ μ'. Vulgo: δή μ'.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ, ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΡΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ιοὺ, ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας,
καὶ τῶν λαγώων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστι;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀναβράττω κίχλας.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου·
νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ·

v. 1193. Rav. liber: ἐπισφόρει τοὺς ἀμύλους.
v. 1199. In libro Rav. deest αὔτ', ut vulgo, quod recte ex ingenio Brunckius apposuit.

οἰδὲ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα, κἀκερδαίνομεν,
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ', ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δ' ἐστὶν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τι που λοφᾷς;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουῒ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουΐ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τί δῆτα τουτοινὶ καταθῶ σοι τοῖν λόφοιν;

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

αὐτὸς σὺ τί δίδως;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι;
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν.

δοίην

v. 1200. οἶδε δε. Ita Rav. liber. Vulgo: οἶδε δε.
v. 1214. Ita voces arbitrio suo Brunckius collocat:
τὸ σφήκωμα πολὺν ἔχει πόνον.
v. seq. liber noster αὐτῶν, ut vulgo. Brunckius ex libro suo αὐτοῖν.

δοίην ἂν αὐτῶν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳΐ.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας.
κρεῖττον γὰρ, ὦ 'τάν, ἐστιν ἢ μηδὲν λαβεῖν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον. τὼ λόφω
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας.
ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ —

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ 'μαθέστατε;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

τηδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῆδ' —

ΘΩΡΑ-

v. 1219. ἀπὸ τῆς. Liber noster. Vulgo: ἐκ τῆς.
v. 1222. Rav. liber: θώρηκος.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἄμ' ἀμφοῖν δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δία,
ἵνα μή γ' ἀλῷ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔγωγε, νὴ Δί', ὦ 'πίτριπτ'· οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

ἴθι δὴ 'ξένεγκε τἀργύριον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

τί δ' ἄρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι;
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.

ΣΑΛ.

v. 1238. Ita Rav. liber ut vulgo: τί δ' ἄρα τῇ. Brunckius ex libro suo: τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῇ.

v. 1240. Et paulo post Ravennas liber: μόλυβδον, ut Brunckius edidit.

ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ.

οἴμοι καταγελᾷς.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

οἴμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν.

ΚΡΑ-

v. 1247. Rav. liber: ἱστάναι.
v. 1249. Rav. liber: ὅτ' ἀντέδωκ' ἀντὶ.
v. 1253. Σαλπι. οἴμ', ὦ. Ita emendate Rav. liber. Vulgo: Δορυξο. οἴμοι, ὦ.
v. 1253. ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν. Paulo ante, ἐξ οὐδενὸς μεγάλα πράττει *cum nihili esset, magnorum modo negotiorum arbiter est.* In Avibus v. 134. ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς *cum utar adversa fortuna*, et rursus εὖ πράττειν *secunda fortuna vivere*, et κακῶς πράττειν *adversa.* Et alio loco ὅσα δεῖ πράττειν ῥώμῃ *quaecumque corporis viribus perficienda sunt*, et ὅσα γνώμῃ βουλεύειν δεῖ, *quae peragenda consilio*: aliaque passim huiuscemodi.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐςὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἐὰν τοιαύτασὶ μάθη λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

πόσον δίδως δῆτ';

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.

ΔΟΡΥΞΟΟΣ.

ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ 'τὰν, ἐκποδών.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδία γ' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἅττ' ᾄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.

ἀλλ'

v. 1255. Rav. liber: ἔνεςι τοῖς, et v. seq. μάθῃς.

v. 1258. Vulgo: ἐπεί.

v. 1259. Deest vulgo particula γ'.

v. 1261. Deest vulgo ἂν, et pro τῆς δραχμῆς est τριῶν δραχμῶν.

v. 1263. Rav. liber: παιδί' ἤδη.

ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

ΠΑΙΣ Α.

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.

ΠΑΙΣ Α.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλήλλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν;

ΠΑΙΣ Α.

Ἔνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.

ΠΑΙΣ Α.

ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.

ΠΑΙΣ

v. 1268. Ante hunc versum est in libro nostro scriptum παῖδιν, atque ita deinceps.
v. 1269. Deest in libro nostro ὁπλοτέρους.

ΠΑΙΣ Α.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυνον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου, κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.

ΠΑΙΣ Α.

Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἄσμενοι, οἶμαι.

ΠΑΙΣ Α.

Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις, πλὴν πολέμους. τοῦ καί ποτ' εἶ;

ΠΑΙΣ Α.

ἐγώ;

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί'.

ΠΑΙΣ Α.

υἱὸς Λαμάχου.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ 'θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης

ἀνδρὸς

v. 1283. κεκορημένοι liber noster. Brunckius cum Dawesio κεκορεσμένοι.

v. 1289. εἰ σὺ μὴ εἴης. Ita Rav. liber, ut Davvesius ex ingenio

ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπεῤῥε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰών.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσεις· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ Β.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

εἰπ' ἐμοί, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;

ΠΑΙΣ Β.

Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα —

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

κατῄσχυνας δὲ τοκήων.
ἀλλ' εἰσίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
ὅτι ταῦθ', ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.

ὑμῶν

genio emendarat. Vulgo: εἰ σὺ μὴ ἦς. Nec minus eleganter ex libro ſuo Brunckius: εἰ σὺ μὴ ᾖσθα. v. ſeq. Liber noſter: κλασιμάχου.

v. 1294. ᾄσεις. Ita ut vulgo liber noſter, quod etſi Brunckius aliique non probent, perinde ac ſi hoc futuro numquam uſus ſit Ariſtophanes, a libri tamen noſtri auctoritate diſcedere nolui.

v. 1298. Rav. liber: τοκῆας.

ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
Φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν·
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν.
οὐδὲν γὰρ, ὦ πόνηροι,
λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἐσ', ἢν μή τι καὶ μάσωνται.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἐςὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημὶ μεταμελήσειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,

δᾳδάς

v. 1303. *φλᾶν ταῦτα πάντα.* In Nubibus Rav. liber: *ἔφλα—ἔτυπτε.* Αἰολ. Frag. XIII. *ἄνδρες, ὦ γυναῖκες, φλῶσιν ἡμᾶς πᾶσι κακοῖσιν macerant nos, o feminae, omni malorum genere viri.*

v. 1304. Rav. liber: *ἐμβάλλετον.* Vulgo: *ἐμβάλλετε.*

v. 1305. Rav. liber: *καὶ σμόχετ' ἀμφοῖν τοῖν.* v. seq. Vulgo: *οὐδὲ.*

v. 1329. Hic et qui sequuntur usque ad versum 1330. Try-

δᾳδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν, κἀπικελεύειν,
καὶ τὰ σκεύη πάλιν εἰς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας, καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·
κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖς
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
σῦκά τε τρώγειν·
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν·
καὶ τἀγαθὰ πάνθ', ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·
λῆξαί τ' αἴθωνα σίδηρον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρὸν,
χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.

Trygaeo vulgo tribuuntur. Nos primi ex libro praestantissimo Ravennate totum hunc locum integrum edimus, attributis ex eodem libro unicuique versui personis suis, inductisque duobus semichoris, tum v. 1313. et 1323., tum 1329. 43. 50. 51.

v. 1315. Rav. liber: νῦν.

v. 1317. κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖς. Ita Rav. liber. Vulgo: ἐπευξαμένους. Brunckius ex ingenio κἄπειτ' εὐξαμένους.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαί-
ως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.

Ὑμὴν,

v. 1329. et seq. Plura desunt in libris editis toto hoc loco, et nonnulla ex adnotationibus inter versus inepte manarunt. Proponam locum eum ut Brunckius edidit, ab ineptiis quibusdam expurgatum, ut cognosci inde possit, quantum praestet liber Ravennas ceteris iis, quos hactenus viri docti noverunt:

Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
τἀγαθὰ νῦν ἔχεις.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν
οἱ προστεταγμένοι
τὸν νυμφίον, ὦ ̓νδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
Χορ. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
φήσεις γοῦν ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ. Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.

* * *

Χορ. πλακοῦντας ἔδεσθε.

Non

Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τί δράσομεν αὐτήν;
τί δράσομεν αὐτήν;
τρυγήσομεν αὐτήν.
τρυγήσομεν αὐτήν.
ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προστεταγμένοι,
τὸν νυμφίον, ὦνδρες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
οὐ πράγματ' ἔχοντες,
ἀλλὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ·
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

Φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς,
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.
Ὑμὴν, Ὑμέναι' ὦ.

Non placet Brunckio, quod est in v. 1340. οἱ προστεταγμένοι. Ego vero nihil in eo video, quod ineptum sit. In tanto agrestium hominum numero, qui duos choros efformant, non ineptum videtur esse, horum alterum iuberi, sponsum ad mensam et lectum comitetur.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ὦ χαίρετε, χαίρετ' ἄνδρες,
κἂν ξυνέπησθέ μοι,
πλακοῦντας ἔδεσθε.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησιν τῶν πολιτίδων, καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο· διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν· ὀμόσαι δὲ ἀναπείσασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλων παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπειλὰς καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸ προστὰς κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ Προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος, καὶ διαπυνθανομένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι,

Adnotationes in Lysistratam.

Duo haec argumenta, quae alia ratione vulgo edita ſunt a Kuſtero et Brunckio (ante illos enim nulla argumenta fabula haec habuit) ego, ut ſcripta ſunt in libro Ravennate, ſine ullo alio ſtudio édenda curávi. Varietates nullius momenti hae ſunt: Ἀθήνησι Edit. Brunckii, Rav. liber: Ἀθήνησιν

ἀλλήλοις — ἀλλήλων.

πρὸς τὰς κατειληφυίας — πρὸ προστὰς κατειληφυίας.

δεδράκασι — δεδράκασιν.

καταπλαγεὶς — καταπληγεὶς.

σφίσιν οἱ Ἀθηναῖοι πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν — σφίσιν πρέσβεις αὐτοκράτορας. οἱ μὲν. πρέσβεις .... — πρέσβεις καὶ.

Poſtrema Brunck. ſic explevit: ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς ἐς ἀλλήλας γενομένης (εὐνοίας).

κασιν, τὸ μὲν πρῶτον, φασὶν, ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου, μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεύτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύσονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπληγεὶς τοῦ θράσους, ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως, δι' ἀκρασίαν, ὡς τοὺς ἄνδρας, ἁλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ, Λυσιστράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα αὐτὸν, ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσιν πρέσβεις αὐτοκράτορας. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες, ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις καὶ ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης διαλλάττει ἐν φανερῷ· καὶ ξενίσασα κοινῇ. παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἄγεσθαι. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου· ἐκλήθη Λυσιστράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

ΑΛΛΩΣ

Α Λ Λ Ω Σ.

Λυσιστράτη καλέσασα τὰς πολίτιδας, ὑπέθετο φεύγειν,
μὴ δὲ μίγνυσθ' ἄῤῥεσιν, ὅπως, γενομένης νῦν
στάσεως ἐμφυλίου, τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον
αἴρωσιν λόγῳ μένωσί τ' οἴκοι πάντες. ὡς δὲ
συνέθετο, τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκρά-
τουν· τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἵ τ' ἀπὸ
Σπάρτης πάλιν ταυτὸν διεβουλεύοντο.
κῆρυξ ἔρχεται λέγων περὶ τούτων· τῆς δ' ὁμονοίας
γενομένης, σπονδὰς θέμενοι, τὸν πόλεμον
ἐξέῤῥησαν.

Haec ap. Brunck. ita per verſus ſunt deſcripta, ut in verbis πολίτιδας — ἄῤῥεσιν — ἐμφυλίου — λόγῳ — συνέθετο — διεκράτουν — πάλιν — ἔρχεται — γενομένης — verſus terminentur.

TA

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΛΑΜΠΙΤΩ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
ΠΑΙΣ.
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.
ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ, ΛΑΜΠΙΤΩ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλ' εἴ τις εἰς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή·
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὅτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ γάρ ἐσμεν, νὴ Δία.

ΛΥ-

v. 1. τις εἰς liber noſter ut vulgo. Brunckius ἐς.
v. 7. μὴ σκυθρώπαζ'. Explicat vim verbi huiusce, quod ſequitur: οὐ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.
Eadem ſignificatio apud D. Lucam, cap. 24. v. 17. τίνες οἱ λόγοι οὗτοι...., καὶ ἐστὲ σκυθρωποί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε,
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι, κοὐχ ἥκουσιν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ', ὦ φιλτάτη,
ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν·
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἡ δ' ἔλουσεν· ἡ δ' ἐψώμισεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἕτερα γὰρ ἦν γε τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ' ἐςὶν, ὦ φίλη Λυσιςράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας συγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μέγα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μῶν καὶ παχύ;

ΛΥ-

v. 16. χαλεπή τε ut vulgo Rav. liber. Brunckius τοι ex libris suis.

v. 20. Deest in libro nostro particula γε, quae et vulgo deest.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ, νὴ Δία, ταχύ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.
ἀλλ' ἔςιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐῤῥιπτασμένον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἤπου τι λεπτόν ἐςι τοὐῤῥιπτασμένον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ελλάδος
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἐςὶν ἡ σωτηρία.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ εἴχετο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς ἔς' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίους.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

βέλτιςα τοίνυν μηκέτ' εἶναι, νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.

ΚΑ-

v. 24. Brunckius ex libris ſuis νὴ τὸν Δία.
v. 27. Brunckius: πολλαῖσιν ἀγρυπνίαισιν.
v. 31. ἐπ' ὀλίγου γὰρ ἤχετο, ut plane ſcriptum eſt in libro noſtro, quod in libris ſuis Brunckius inveniſſe teſtatur. Alii vulgo aut γὰρ οἴχετο, aut γ' ἄρ' οἴχεται.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὴ δῆτα πάντας γ᾽· ἀλλ᾽ ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ᾽ οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ᾽ ὑπονόησον σύ μοι.
ἢν δὲ ξυνέλθωσ᾽ αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ᾽ ἐκ Βοιωτῶν, αἵ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ᾽ ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο,
ἢ λαμπρὸν, αἳ καθήμεθ᾽ ἐξηνθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμέναι,
καὶ Κιμβερίκ᾽ ὀρθοστάδια, καὶ περιβαρίδας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτ᾽ αὐτὰ γάρτοι κἄσθ᾽, ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
χ᾽ ἡ ᾽γχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.

ΚΑ-

v. 36. Brunckius ex libris suis *πάντας γ᾽*.

v. 48. Hic versus, ut vulgo, ita etiam in libro nostro male post versum 45. collocatus est. Quare eum bene Kusterus et Brunckius ex auctoritate librorum suorum huc transtulerunt. *Muliebres munditias et laevitatem ac polituram corporis*, ut ait Seneca *N. Q.* Lib. VII. cap. 31. Lysistrata hoc loco commemorat, quibus ad viros pro armis se usuram dicit. Sunt vero *διαφανῆ χιτώνια* vestes illae, quas *rallas* latini appellarunt, quam rem *Plautus*, *Petronius*, aliique meminerunt. *Nonius* namque in libro *de genere vestimentorum rallam vestem dictam a raritate testatur.* Apuleius in decimo: *tenui pallio bombycino inumbrabat spectabilem pubem.* Testis est *Plinius* Lib. XXXV. *H. N.* cap. 9., Polygnotum Thasium ante nonagesimam Olympiadem

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τίνα δὴ τόπον ποθ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὥστε τῶν νῦν μηδένα
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κροκωτὸν ἆρα, νὴ τὼ θεὼ, 'γὼ βάψομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.

ΛΥ-

piadem mulieres *lucida veſte* primum omnium pinxiſſe, eumque, teſtatur Aelianus (*Var. Hiſtor.* Lib. IV. cap. 3.) belle imitatum eſſe Dionyſium Colophonem, praeſertim cum pingeret ἱματίων λεπτότητας. Eiusdem fere generis fuere veſtes ſericae, de quibus haec *Seneca* in *ſeptimo de Beneficiis cap.* 9.: *video ſericas veſtes, ſi veſtes vocandae ſunt, in quibus nihil eſt, quo defendi aut corpus, aut denique pudor poſſit, quibus ſumtis, mulier parum liquido nudam ſe non eſſe iurabit. Haec ingenti ſumma ab ignotis etiam ad commercium gentibus accerſuntur, ut matronae noſtrae ne adulteris quidem plus ſui in cubiculo, quam in publico oſtendant.* Quod alibi ſaepe ipſe confirmat, cum viveret eo tempore, quo veſtes ſericae licet plurimi venirent, frequenti tamen in uſu apud omnes ordines erant, ut ex multis *Athenaei*, *Catulli*, *Dionis*, *Ammiani*, *Lampridii*, *Vopiſci*, *Apuleii*, *Plutarchi*, *Aeliani*, *Pollionis*, *Martialis*, veterumque iurisconſultorum locis intelligimus. Poſtremo *Athenaeus*, ne plura perſequar, quae de perlucida veſte dici poſſent, teſtatur, Tarantinos omnes [illegible] διαφανῆ adhibuiſſe, ὡς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν, ut ait ille, ἁβρύνεται βίος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μήτε ξιφίδιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κτήσομαι περιβαρίδας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει γε σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικὰς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐδ' ἃς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼν
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν.

ΚΑ-

v. 56. ὄψει γε ut vulgo. Brunckius ex libris suis ὄψει τοι.

v. 61. Brunckius ἐγὼ, quando libri omnes editi, cum quibus noster liber consentit, ἐγὼν habent.

v. 62. τὰς Ἀχαρνέων) εἰκότως, ἐπεὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀχαρνέων ἐτετίμητο, διὰ τοῦτο τὰς ἐκεῖθεν προσδοκᾷ γυναῖκας. ὁ δὲ Θεογένης κοππάτης ἀχαρνεύς· ἐπειδὴ δὲ κέλητα εἶπεν, ἐπήγαγεν ἀκάτιον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἡ γοῦν Θεαγένους,
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, θοὐκάτειον ἤρετο.
αὐτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες·
αἵδ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰού, ἰού·
πόθεν εἰσίν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀναγυρουντόθεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

νὴ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Ἀναγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μων ὑςεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιςράτη;
τί φής; τι σιγᾷς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐκ ἐπαινῶ Μυῤῥίνην,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μόλις γὰρ εὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

v. 64. θοὐκάτειον ἤρετο. Certiſſima emendatio haec eſt Bentleji viri clariſſimi *Callim. Frag.* 227., quam probarunt merito Kuſterus et Brunckius. Vulgo libri τἀκάτιον ἤρετο vel ᾔρετο, quo nil melius hoc loco praebet liber noſter.

v. 65. αὐτὰρ liber noſter, vulgo ἀτάρ.

v. 70. Rav. liber Μυῤῥίνην eleganter, ubi vulgo Μυῤῥίνη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμείναμεν ὀλίγου γ' εἵνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σοῦ φαίνεται
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.
κἂν ταῦρον ἄγχοις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μάλα γὰρ οἴω, ναὶ σιώ.
γυμνάδδομαί γα, καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡδὶ δὲ ποδαπὴ 'σθ' ἡ νεᾶνις ἡτέρα;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

πρέσβειρά τοι, ναὶ τὼ σιώ, Βοιωτία
ἵκει ποθ' ὑμέ.

ΛΥ-

v. 74. Rav. liber ἕνεκα, quod ſaepe alias et vulgo, et in libro noſtro occurrit, tametſi Brunckius neget, eo quandoque Atticos poetas uſos eſſe.
v. 79. Rav. liber: ὦ γλυκυτάτη.
v. 83. Rav. liber: τῶν τιτθίων.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ Δί', ὦ Βοιωτία,
καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ, νὴ Δία,
κομψότατα τὴν βληχὼ γε παρατετιλμένη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς δ' ἡ 'τέρα παῖς;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

χαΐα, ναὶ τὼ σιὼ,
Κορινθία δ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

χαΐα, νὴ τὸν Δία,
δήλη 'στιν οὖσα ταυταγὶ τἀντευθενί.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

τίς δ' αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἥδ' ἐγώ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς ποθ' ἀμέ.

v. 90. Ita Rav. liber. Vulgo:
τίς δ' ἡτέρα παῖς — χαΐα μὲν, ναὶ τὼ σιώ.
Brunckius vero μὲν retinuit, expulitque τώ.

v. 93. συναλίαξε. Ita Rav. liber et Augustanus a Brunckio collatus.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ Δί', ὦ φίλη γύναι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐςί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λέγοιμ' ἂν ἤδη. πρὶν λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὅ τι βούλει γε σύ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ ςρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐςὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεςιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ὁ δ' ἐμός γα, χᾆν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα,

πορ-

v. 97. πρὶν λέγειν Rav. ubi vulgo πρὶν δὲ λέγειν.

v. 100. Male hoc loco et alibi ſaepe tota hac in fabula diſtinctae vulgo perſonae. Eas ad ſententiam cuiusque ſuam ubique accommodavimus ex libri Ravennatis auctoritate.

v. 101. Vulgo: ἡμῖν ἐςὶν.

πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὼ θεώ.
ἐγὼ δέ γ' ἄν, κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐγὼ δέ γ' ἄν, κἂν ὡσπερεὶ ψῆτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θἤμισυ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν γ' ἄνω
ἔλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γάρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστιν —

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τοῦ; φράσον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποιήσετ' οὖν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀφεκτέα τοίνυν ἡμῖν ἐστι τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται, τί μοι μυᾶτε, κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐκ ἂν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἄλλ', ἄλλ' ὅ τι βούλει· κἄν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δαὶ σύ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ παγκατάπυγον θἠμέτερον ἅπαν γένος.
οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

ἀλλ',

ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι,
ξυμψήφισαί μοι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

χαλεπὰ μὲν, ναὶ τὼ σιὼ,
γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψωλᾶς, μόνας.
ὅμως γα μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ δ' ὡς μάλις' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ...

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

γένοιτ' ἂν εἰρήνη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

πολύ γε, νὴ τὼ θεώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι,

v. 141. ἀνασωσαίμεσθ'. Ita Brunckius ex veteribus libris. Vulgo ut liber noſter ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι, qui quidem Brunckius ἔτι in ἔτ' ἂν convertit. Et v. ſeq. Liber noſter: ξυνψήφισαί μοι.

v. 144. Ita eleganter Toupius ad Suidam. Neque enim aliter ſcribere Ariſtophanem potuiſſe videtur. Rav. liber ut vulgo:
ὅμως γα μὰν (vulgo γε μ' ἂν) δεῖ. τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

v. 145. et ſeq. Hoc loco perſonas appoſuimus ſecuti auctori-

v. 149. καθήμεθ') . . . . ἂν κοιμῶνται ἀνὴρ οὐδὲ τήθεια δι-
ἢ μητρός. τήθας δὲ καὶ τὰς φῶν.
τροφοὺς ἔφερε. Ομηρος· πολλοὺς

κἂν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
ςύοιντ' ἂν ἄνδρες, κἀπιθυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ελένας τὰ μᾶλά πο
γυμνᾶς παρεσιδὼν, ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τὸ τοῦ Φερεκράτους. κύνα δέρειν δεδαρμένην.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

φλυαρία ταῦτ' ἐςὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν δὲ λαβόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς;

ΛΥ-

ctoritatem libri Ravennatis. Atque ut caetera taceam, obſervanda eſt diviſio verſus 148., quae ſane elegantiſſima eſt. Nam *Lyſiſtrata* dicenti feminae occurrit *fiet pax*, illaque per ironiam, ***omnino per deos***, reſpondet. Nam ſaepe in hanc ſignificationem adverbium iſtud occurrit. ***Vide infra*** v. 588. Alii alio modo perſonas collocarunt. v. ſeq. Rav. liber: καθήμεθ', ut vulgo. Non probo itaque Brunckii emendationem arbitrio ſuo factam καθοίμεθ', perinde ac ſi particula ἂν perpetuo optativi modi tempus neceſſario ſibi vindicaret, de quo alibi tractavimus.

v. 155. πο ex libro noſtro, alii πα.

v. 160. Brunckius ex libris ſuis λαβόντες ἐς.

v. 155. μᾶλά πω) καὶ μασθοὺς μῆλά φησιν· ἡ ἱστορία παρὰ Ἰβύκῳ. καὶ Εὐριπίδης· ἀλλ' ὡς ἐσεῖδε μασθὸν, ἐκβαλὼν ξίφος φίλημ' ἐδέξω.

v. 157. ἢν ἀφίωσ') ἐὰν παριδωσιν οἱ ἄνδρες.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐὰν δὲ τύπτωσι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ, τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾷν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέποτ' εὐφρανθήσεται
ἀνὴρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέρῃ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἅμες πείσομες,
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν
τὸν τῶν Ασανκίων γα μὰν ῥυγχάχετον
πᾶ καί τις ἂν πείσειεν αὖ μὴ πλαδδιῆν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

οὐχ ἁς σποδᾶς ἔχωντι ταὶ τριήρεες,

καὶ

v. 162. In libro Rav. ſcriptum eſt χρὴ κακᾶς.
v. 167. Rav. liber:
ἅ τοι δοκῶ ταῦτα σφῶν, ταῦτα χ' ἡμῖν ξυνδοκῶ.
v. 170. ῥυγχάχετον. Rav. liber ut vulgo, cuius auctoritate emendandus eſt *Heſychius*, quem ſequitur Brunckius, qui legendum eſſe putat ῥυάχετον.
v. 171. πλαδδιῆν Rav. liber. Alii vulgo πλαδδιῶν.
v. 173. Ita Rav. liber, qui tamen praebet σπονδᾶς. Aliis placuit ἔχοντι.

καὶ τἀργύριον τἄβυσσον ᾖ παρὰ τᾷ σιῷ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ᾽ ἔστι καὶ τοῦτ᾽ εὖ παρεσκευασμένον.
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾷν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

παντᾶ κ᾽ ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆτα ταῦτ᾽ οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ;

ΛΑΜΠΙΤΩ.

πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιώμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καλῶς λέγεις. ποῦ ᾽σθ᾽ ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα.
καί μοι δότω τὰ τομία τις.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Λυσιστράτη,
τίν᾽ ὅρκον ὁρκώσεις ποθ᾽ ἡμᾶς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὅν τινα;
εἰς ἀσπίδ᾽, ὥσπερ φάσ᾽ ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ,
μηλοσφαγούσας.

ΚΑ-

v. 190. ὥσπερ φάσ᾽ ἐν Αἰσχύλῳ ποτὲ μηλοσφαγούσας.
Ita plane ſcriptum eſt in libro Ravennate, qui a libris im-

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὴ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ' ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποῖ λευκὸν ἵππον;

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἐγώ σοι, νὴ Δί', ἢν βούλῃ, φράσω.

θεῖσαι

impreſſis omnibus parum diſſentit. Eum ſequor. Nihil eſt enim, quod impedimento ſit, ne poetam ita ſcripſiſſe credamus. Adumbrare namque ille potuit hoc loco, quod ego pro certo habeo, comoediam quamdam vulgo celebrem, cui titulus eſſet *Aeſchylus*, in quo eſſent ridiculo aliquo modo viri feminaeve ſacrificantes. Brunckius:

ὥσπερ, φασὶν, Αἰσχύλος ποτὲ μηλοσφαγούσας.

Ravennatis libri ſententia planiſſima eſt. *Quae vis, quomodo iurare debeamus? Ad clypeum, ut quondam illae in Aeſchylo dixerunt, ſacrificare, hoc iuramentum eſt. Clypeus* in inſtrumento pictorum fuit. Lex 5. §. 12. ff. *de his qui effuder.* Facili hinc coniectura aſſequimur, *Clypeum* illum, quem Lyſiſtrata ſtatuendum curavit, ut feminae apud eum iurarent, picturam prae ſe tuliſſe ridiculam, et maxime illi rei, quae agenda ab iis erat, accommodatam.

θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου ςαμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

φεῦ δᾶ τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ.
φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ ςαμνίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὅσος
ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἥσθείη λαβών.
καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εὔχρων γε θαῖμα, κἀποπυττίζει καλῶς.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἁδὺ, ναὶ τὸν Κάςορα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἐᾶτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ·

λεγέτω

v. 197. ὀμόσωμεν. Ita Rav. liber ut Dawesius et Brunckius.

v. 200. ὄχλος κεραμῶν ὅσος. Ita ex Toupio Brunckius. Deest ὄχλος ab omnibus libris atque a Ravennate, in quo κεραμῶν. Vulgo vero κεραμέων. Emendatio elegans est.

v. 205. κἀποπυττίζει Rav. liber, ut vulgo.

v. 209. λάζυσθε ut Brunckius, ubi vulgo λάζοισθε.

λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω.
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ, κἀμπεδώσετε.
„Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνὴρ —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. „λέγε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. παπαὶ
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.

ΛΥ-

v. 211. Rav. liber: ταὐτοῦ.

v. 212. μοιχὸς non raro inſtrumenti feminei loco occurrit. Pudet ac taedet perſequi ſcriptorum loca. Praeter Acharnenſes et Fragmentum Δαιδ. III. elegantiſſimi Ariſtophanis verſus in Θεσμοφοριαζ. B. conſulendi ſunt, ubi recenſentur ea, quibus ornatiores, mundiores, atque elegantiores fiunt feminae: qui quidem Ariſtophanis verſus digni ſunt, qui cum univerſo *Digeſtorum* titulo *de auro et argento etc.* conferantur, potiſſimum vero *cum leg.* 23. §. 2. l. 25. 26. 32. §. 9.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τῷ 'μῷ πείσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ —

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκινήσομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΚΑ-

v. 221. ἀνήρ. Ita libri omnes, tum quibus Ravennas liber consentit. Male putat Brunckius articulum hoc loco necessarium esse, ut determinata sit viris oratio. Orationem namque satis determinant tum ea, quae antecedunt, tum quae sequuntur. Nam quod est in versu 213. οὐδὲ μοιχὸς οὐδ' ἀνὴρ unaquaeque istarum impudentium feminarum de adultero deque viro suo singillatim et determinate dicit.

v. 229. τὰ περσικά. Ita plane, ut vulgo scriptum est, in libro nostro. Sollicitandus ergo locus non est.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

„εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,

ὅπως

v. 235. Ita Davvesius et Brunckius. Ravennas liber ut vulgo: ἐμπλησθῇ κύλιξ.

ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

τίς ἅδ' ὀλολυγά;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον.
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλὰς, οὐδὲ πῦρ,
ἥξουσ' ἔχοντες, ὥστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν εἴπομεν.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

v. 240. Rav. liber: τὶς ἀολολυγά, et τοῦτ' ἐγὼ 'λεγον.
v. 253. Rav. liber: κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς,
κορμοῦ τοσουτονὶ φέρων βάρος χλωρᾶς ἐλάας.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἔς' ἐν
τῷ μακρῷ βίῳ. φεῦ.
ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ', ὦ
Στυμμόδωρ', ἀκοῦσαι,

v. 254. Χορὸς ἀνδρῶν γερόντων liber noſter.

v. 256. Hunc verſum edidi, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo:

ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἐςὶν ἐν.

Brunckius ex ingenio:

ἦ πόλλ' ἄελπτά γ' ἐςὶν ἐν.

Superiorem quoque verſum Brunckius ſollicitat. Nam quia ille ſexto verſus loco *ſpondeum* non probat, idcirco verſus verba ita ex arbitrio ſuo collocat:

κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.

Neque hic modo Brunckius, vir praeſtantiſſimus, ita ſibi agendum putavit, ſed aliis pluribus locis harum fabularum. Sed, ut alibi quoque diximus, conſtituenda ſunt ex his exempla certiſſima, quando libri veteres omnes conſentiunt, et nequaquam eſt ſcriptura ſollicitanda. Non enim haec in uno aut altero tantum verſu, ſed ſaepe occurrunt, neque ab uno tantum

γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,
κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,
κατά τ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι
τὰ προπύλαια πακτοῦν;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας, ὑπὸ ψήφου μιᾶς· πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐμοῦ
ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐ-
τὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλ-
λ' ὅμως Λακωνικὸν πνέων
ᾤχεθ' ὅπλα παραδοὺς ἐμοὶ,
σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον,

πινῶν,

tum veteri libro et modicae auctoritatis, ſed ab omnibus libris antiquis, et maximae auctoritatis ſuſtinentur, ita ut, ſi liceret haec emendare, omnia quidem eſſent rerum novarum, atque ab uſu communi diſcedentium exempla revocanda. Ante hunc verſum 256. in libro noſtro non pars Chori, ſed Δράκης eſt collocatus. — ἑςὼν ἐν vitio librariorum verti debet. Ii enim frequentiſſime extremas ſyllabas, quas metrum reſpuebat, deſcribere, neſcio quo malo, voluerunt, ex quo plurimi iique maximi errores in veteres poetas manarunt.

v. 264. Rav. liber: μοχλοῖσιν δὲ καὶ κλήθροισιν.

v. 277. Totum locum hunc Brunckius ex arbitrio ſollicitat contra librorum omnium auctoritatem. Edidit: ᾤχετο θὤπλα.

πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος,
ἐξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτω δ' ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μὴ νῦν ἔτ' ἐν τετραπόλει τοὐμὸν τρόπαιον εἴη.
ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπόν ἐστι χωρίον
τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμόν, οἷ σπουδὴν ἔχω·
χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον,
καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,

v. 281. ἐκεῖνον ὅμως. Ita liber Rav. ut vulgo. Brunckius, ut ad vulgatas metrorum leges versum accommodet, eum ita emendat:

ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὅμως.

In hoc versu liber ipse noster pro οὕτως habet οὕτω δ'. Tum v. 285. libri omnes exhibent τετραπόλει, producta secunda syllaba. Quod cum confirmat sententiam nostram alibi saepe inculcatam, nil videlicet curae apud poetam, comicum praesertim, fuisse, ut versus omnes pedes ad communes regulas essent accommodati, dummodo aures in iisdem conquiescerent; tum Brunckium conturbat, emunctae certe naris et doctissimum hominem, qui legendum esse putat ob eam causam τετράπτολιν, ut est apud *Euripidem Heracl.* 81.

v. 289. ἐξαμπρεύσομεν. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: ἐξαμπρεύσομεν.

v. 291. Vulgo omnes atque ita liber noster ἐξεπιώκατον, qui error antiquissimus est. Aliis ergo placet ἐξεπιάκατον, ut *Florenti*, aliis, ut Brunckio, ἐξιπώκατον, quod retinendum est, quoniam meliora ne a libris quidem veteribus sperare possumus.

μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
Φῦ, φῦ.
Ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινὸν, ὦ 'ναξ Ἡράκλεις,
προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ὥσπερ κύων λυττῶσα, τὠφθαλμὼ δάκνει·
κἄστι Λήμνιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.
οὐδ' ἂν γάρ ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν,
καὶ βοήθει τῇ θεῷ,
εἰ πότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
Φῦ, φῦ.
Ἰοὺ, ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
οὔκουν ἄν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
ἅψαντες, εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μὴ, καλούντων, τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.

τίς

v. 294. τῆς ὁδοῦ. Has voces, quae vulgo deerant, repofuit ex libris fuis Brunckius. Eae quoque funt in libro Ravennate.

v. 301. οὐδ' ἂν γάρ. Vulgo: οὐδὲ γάρ. Liber Ravennas, a quo excidit particula, ἂν ita fe habet: οὐ δὲ. Brunckius οὐ γὰρ ἄν.

v. 304. Liber nofter: ἀρήξομεν.

v. 307. Ita liber Ravennas verfum hunc exhibet:
οὔκ' οὖν ἂν οὖν τὼ μὲν ξύλω θώμεσθα πρῶτον αὐτοῦ.

v. 311. Rav. liber: ἐμπιμπράναι, ut Brunckius edidit.

τίς ξυλλάβειτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται·
σὸν δ' ἐστὶν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγείρειν,
τὴν λαμπάδα θ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσοίσεις.
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνὸν, ὦ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ

πέτου, πέτου, Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κριτύλλαν περιφυσήτω
ὑπό τε νόμων ἀργαλέων,
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία,
μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου,

v. 313. τοῦ ξύλου. Ita Rav. liber, ut vulgo. Ac bene quidem. Significat enim hic poeta lignum illud, quo veluti ariete, incensa olla ipsi addita, expugnare portam tentabat. Brunckius ex suis libris τοῖν ξύλοιν.

v. 314. Rav. liber: ἤδη ῥάχιν.

v. 316. Rav. liber: λαμπάδ' ... ὅπως πρῶτον ἐμοί.

v. 320. Rav. liber: ὡς πυρὸς.

v. 327. Rav. liber: τὴν οἰκίαν pro ὑδρίαν. Toto hoc loco secuti sumus versuum distinctionem, quam exhibet liber noster.

καὶ πατάγου χυτρείου,
δούλησιν ὠστιζομένη,
στιγματίαις θ', ἁρπαλέως
ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἔρρειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρος,
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς, ὦ θεὰ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
Ἑλλάδα καὶ πολίτας
ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ σύμμαχον, ὦ
Τριτογένει', ἤν τις ἐκείνας
ὑποπιμπρῆσιν ἀνὴρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἔασον ὦ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τουτὶ τί ἦν; ὦ 'νδρες πόνῳ πονηροί·
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων, οὐδ' εὐσεβεῖς τάδ' ἄνδρες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἥκει·
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύραισιν αὖ βοηθεῖ.

ΧΟΡΟΣ

v. 352. Liber noſter omittit ἰδεῖν, et v. ſeq. θύραισιν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τι που πολλαὶ δοκοῦμεν εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντ' ἐχρῆν τιν' αὐτάς;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἄν,
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ τρὶς
ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κοὐ μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας.

v. 356. Rav. liber: τοσαῦτα, et v. seq. τύπτοντ' ἐχρῆν ut vulgo. Brunckius ex libris suis τύπτοντα χρῆν.

v. 358. Rav. liber: χ' ἡμᾶς ὅπως.

v. 360. Rav. liber: εἰ νὴ Δία τάς. In toto hoc dialogo vulgo pro *Stratyllide*, quam ex auctoritate apposuimus libri nostri, *Chorus* minus recte est senum hominum.

v. 362. Ita Rav. liber. Vulgo: καὶ στᾶσ' ἐγώ.

v. 364. γῆρας σου liber noster ut vulgo, quod manifestum vitium sapit.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἅπτου μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

βρύκουσά σου τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδι θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

αἰρώμεθ' ἡμεῖς θοὔδατος τὴν κάλπιν, ὦ Ροδίππη.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρά, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ' ἀφίκου;

ΣΤΡΑ-

v. 365. Huic verſui praetuli ex auctoritate libri Ravennatis *Stratyllidis* perſonam, quae eleganter ſe veluti ad ſingulare certamen ſenibus offert. Eidem ſunt etiam iure optimo deinceps attributi in ipſo libro omnes ii verſus, qui vulgo mulierum Choro tribuuntur. Eodemque in verſu liber noſter ἅπτου ut vulgo; Brunckius ex libris ſuis ἅψαι.

v. 366. Liber noſter: δακτύλοις; τί μ' ἐργάσῃ, quod et in Auguſtano libro Brunckius inveniſſe fatetur. Et v. ſeq. πνεύμονας uti alias liber noſter. Brunckius πλεύμονας ex libris ſuis.

v. 368. Brunckius: οὐκ ἔστιν ἀνήρ.

v. 369. ὧδι. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo: οὕτω. Idemque liber noſter v. 370. ἡμῖν ὕδατος, et v. 372. ὡς σκοτόν.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ οἶδας, εἰ τῇδ', ὡς ἔχω, τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρέξω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ὦ σαπρά;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;

ΣΤΡΑ-

v. 377. σοὶ λουτρόν. Pronomen, quod in libris omnibus deest, Brunckius in versum intulit.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἐλευθέρα γάρ εἰμι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἡλιάξεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἔμπρηστον αὐτῆς τὰς κόμας.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

σὸν ἔργον, ὦ 'χελῷε.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οἴμοι τάλας.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

μῶν θερμὸν ἦν;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλ' αὖος εἴμ' ἤδη τρέμων.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτόν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ,

χῳ

χὠ τυμπανισμὸς, χοἱ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;
ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν εἰς Σικελίαν· ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
Αἶ, αἶ Ἄδωνιν, φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·

ἡ δ'

v. 388. *πυκνοὶ.* Ita Rav. liber. Vulgo: *ποικιλοὶ*, Brunckius ex libro suo *πυκνοὶ.*

Πυκνοὶ Σαβάζιοι. In Avibus *Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ*, in Vespis *ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου*, et rursus *τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.* De Sabazio *Cicero* de Natura Deorum Lib. III. c. 23., et de Legibus Lib. II. c. 15. *Novos vero deos*, inquit, *et in iis colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes facetissimus poeta veteris comoediae vexat, ut apud eum Sabazius, et quidam alii dii peregrini iudicati a civitate eiiciantur.* Grammaticus libri Ravennatis v. 873. *Σαβαζίῳ) παίζει πρὸς τὸ ὄνομα· ἐπεὶ Φρύγες τὸ εὐάζειν σαβάζειν λέγουσι· ἐκ τούτου Σαβάζιον τὸν Διόνυσον λέγουσι· σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους καὶ τὰς βάκχας τοῦ θεοῦ. ὁ αὐτὸς δὲ ὕης καὶ εὔιος καλεῖται.* Aristophanis imitator *Lucianus* eumdem peregrinitate in Icaromenippo notavit: *καί με ὁ Ἑρμῆς.... κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα καὶ Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν καὶ τὸν Σαβάζιον τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς*: quam quidem ego sententiam illam esse puto, quam Cicero Aristophanis esse testatur. Praeter Suidam, Valerium, aliosque extant in Sabazium pseudoorphei versus, qui ita in Chartaceo manuscripto Vaticano libro leguntur:

Σαβαζίου θυμίαμα ἀρώματα.

κλῦθι πάτερ κρόνε υἱὲ Σαβάζιε κύδιμε δαῖμον — ὃς βάκχον Διόνυσον ἐρίκρον (ἐρίβρομον) εἰραφιώτην μηρῷ ἐγκατέρραψας ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ — τμῶλον ἐς (ἐς) ἠγάθεον παρ' ἵππον καλλιπάρηον. ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων βασιλεύτατε πάντων — εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν. v. seq. Rav. liber *ἀδωνισμός.*

v. 393. Idem *ἄδωνι*, quae forma semper deinceps hoc in nomine occurrit.

ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ', ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
Κόπτεσθ' Ἄδωνιν, φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλασ' ᾄσματα.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ' ὑβρίκασι, κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
σείειν πάρεστι, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκόν, δίκαιά γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾷν,
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί·
Ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας.
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ', ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ, πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν, ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον.
ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν·
Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοὺς πόδας,

τὸ

v. 398. ὑπ' αὐτῶν liber noſter ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis ἀπ' αὐτῶν· Ante verſum ſequentem in libro noſtro perſona haec eſt ἄγγελος γερόντων, qui perſonas illorum ſuſtinet.

v. 402. Brunckius: πάρεστι σείειν.

v. 403. Rav. liber: ἁλυκῶ.

v. 416. τοὺς πόδας, τὸ δακτυλίδιον. Ita Rav. liber. Vulgo: τοῦ ποδὸς, quod ineptum mihi quodammodo videtur. Calcei namque premere non aliud certe poterant, quam digitos pedis. Alibi iam coniunctam orationem

ſine

τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν,
ἅθ' ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ.
τοιαῦτ' ἀπήντηκ' εἰς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ' ὢν ἐγὼ Πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
ποῖ κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;

ξυλ-

sine tamen ulla copula adnotavimus. Vulgarem hinc poeta et hominum plebeiorum loquendi normam, rationemque dicendi imitatur.

v. 423. Rav. liber: ἀποκεκλίσομαι.

v. 426. Ita Rav. liber ut vulgo. Kusterus:

τί κέχηνας . . . ποῖ δ' αὖ σὺ βλέπεις.

Brunckius ex libris suis:

τί κέχηνας . . . ποῖ δὲ σὺ βλέπεις.

Quando nulla potior est ratio, quamobrem veteribus libris contradicere necesse sit, affectati hominis est ac nimium diligentis illorum auctoritatem effugere.

v. 429. Rav. liber: ἐνθενδε γ' ἐγώ.

v. 430. Rav. liber: ἐκμοχλεύσετε.

v. 433. Ante hunc versum et plures hinc deinceps positum est in libro nostro Ὑπηρέτης.

ξυλλάμβαν' αὐτὴν, κᾀπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει δημόσιος ὢν, κλαύσεται.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην,
καὶ σὺ μετὰ τούτου, κᾀνύσαντε δήσετον;

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Πάνδροσον, ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἰδού γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὁτιὴ καὶ λαλεῖ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.

ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ.

εἴ τ' ἄρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ' ἔστ' ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.

ΛΥ-

v. 449. Rav. liber: ἐπιλέλειπ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ τὼ θεὼ, γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ω ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐκ ἐξέλκετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οἴμ', ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα
πολλήν γ', ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ.

ΧΟΡΟΣ

v. 459. οὐκ ἐξέλκετ'. Ita Rav. liber ut vulgo. Kusterus et Brunckius ex antiquis libris οὐχ ἕλξετ'.
v. 461. παύεσθ' ut Brunckius ex libris suis. Vulgo παύσασθ'; liber vero noster παύσεσθ'; qui vers. seq. οἴμοι κακῶς, quod etiam Aristophanicum est.
v. 465. Rav. liber: μὰ τὸν.
v. 466. Rav. liber: γ' ἐὰν πλησίον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε. τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λογους τοῖς θηρίοις συνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἷον αἵδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κονίας;

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοισιν εἰκῆ
τὴν χεῖρ'. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾷν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω 'γὼ σωφρόνως, ὥσπερ κόρη, καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν' ἐνθαδὶ, κινοῦσα μηδὲ κάρφος·
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοις;
οὐ γὰρ ἔστ' ἀνεκτὰ τάδ'. ἀλλὰ βασανιστέον
τόδε σοι πάθος μετ' ἐμοῦ,
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κραναὰν
κατέλαβον, ἐφ' ὅ τι τε
μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ' ἀνερώτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους,
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας.

ΠΡΟ-

v. 467. Rav. liber ut vulgo: τῆσδε γῆς.

v. 468. εἰς λόγους Rav. liber. Vulgo: ἐς λόγους.

v. 472. Rav. liber: κοιλιδιᾷν.

v. 479. Rav. liber: τόδε σοι τὸ πάθος.

v. 484. Rav. liber: πιθοῦ, et v. ſeq. τὸ τοιοῦτο.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθυμῶ, νὴ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε τοῖς μοχλοῖς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ τἄλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν, χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες,
ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ' οὖν τοῦδ' εἵνεκα δρώντων
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν.

v. 487. Ita liber Ravennas. Editorum alii:

τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσατε μοχλοῖς,

alii:

τὴν πόλιν ἡμῶν . . . τοῖς μοχλοῖς,

uti liber noſter. Davveſio et Brunckio placuit ſine teſte legere τοῖσι μοχλοῖσιν, propterea quod hanc vocem poeta numquam niſi ſyllaba prima correpta adhibuit. Sed tenere memoria debemus, ſaepe apud Ariſtophanem haec huiuscemodi occurrere, quae cum ſuſtineantur auctoritate librorum veterum omnium, cuique planum atque exploratum faciunt, eum voluiſſe, ut eadem illa ſibi licerent.

v. 491. αἰεὶ et ἕνεκα Rav. liber, idemque v. 494. τί δαιὸν, et ſeq. οὐ καί.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλὰ τί δράσεις;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις;
οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ ταυτόν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πῶς οὐ ταυτόν;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πολεμητέον ἔστ' ἀπὸ τούτου.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς γὰρ σωθησόμεθ' ἄλλως;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

ΠΡΟ-

v. 497. Rav. liber: σωθησόμεσθ'.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς μέντοι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σχέτλιόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

δεινόν γε λέγεις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀγανακτεῖς·

ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐςὶν ὅμως.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', ἄδικόν γε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σωςέον, ὦ 'τάν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κεἰ μὴ δέομαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦδ' εἵνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.

v. 499. Rav. lib. quem verſum primus in hanc comoediam Brunckius intulit, δεινὸν λέγεις.
v. 500. ἀλλὰ ποιητέα. Ita Rav. liber et Brunckius. Vulgo alii ἀλλ' ἀποκτέα, alii vero ἀλλ' ἀποδεκτέα. v. ſeq. in Rav. libro deeſt καὶ. Idem habet οὕνεκα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεῖς φράσομεν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀκροῶ δὴ,
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ταῦτα ποιήσω.
ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα,
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε.
οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ' ἡμᾶς.
ἀλλ' ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις, ἔνδον ἂν οὖσαι,
ἠκούσα-

v. 508. Rav. liber: ἅττ' ἂν 'ποιεῖτε, et v. seq. ἠρέσκετ' ἡμᾶς.

ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα·
εἶτ' ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι·
Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι ταῦτ'; ἦδ' ὃς ἂν ἀνήρ·
οὐ σιγήσει; κἀγὼ 'σίγων.

ΓΥΝΗ.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγώ ποτ' ἐσίγων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἂν ᾤμωξάς γ', εἰ μὴ 'σίγας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοιγὰρ ἔγωγ' ἔνδον ἐσίγων.
ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν.
εἶτ' ἠρόμεθ' ἄν· Πῶς ταῦτ', ὦ 'νερ, διαπράττεσθ' ὧδ' ἀνοήτως;
ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ὑποβλέψας Ἔφασκεν ἄν· κεἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις,
ὀτοτύξεσθαί τοι μακρὰ τὴν κεφαλήν. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

v. 514. Rav. liber: ταῦτ' et ἀνὴρ ut vulgo. Brunckius τοῦτ' et ὠ 'νήρ.
v. 516. In libro Rav. deest ἔγωγ'.
v. 517. In cod. deest δήπου, quod ex veteri libro Brunckius addidit.
v. 519. Ita Rav. liber. Vulgo: ὑποβλέψας ἔφασκεν. *Orvillius ad Charitonem* ita eum emendavit ὑποβλέψας φάσκει. Brunckius, qui bellum ei, viro sane doctissimo,

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὀρθῶς γε λέγων, νὴ Δί', ἐκεῖνος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πῶς ὀρθῶς, ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν ἤδη,
Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί', οὐ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις·
μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῇ

ταῖσι

ſimo, indixit, falſo quoque putans, coniungens orationem adverbium huic loco neceſſarium non eſſe ante εἰ μὴ τὸν στήμονα, ſui libri ope, in quo caſu videtur ſcriptum eſſe νήσεις pro νέω, coniunctum cum ἀποτίζεσθαι, ita cum *Valckenario* ex ingenio totum locum emendat:

ὁ δ' ἔμ' εὐθὺς ἔφασκεν ὑποβλέψας· εἰ μὴ τὸν στήμονα νήσεις, ὀτοτύξει τοι μακρὰ τὴν etc.

Magni certe eſt animi, flocci facere omnem veterum librorum auctoritatem. Ipſe etiam Brunckius primum emendaverat ὑποβλέψας φάσκεν ἄν. Quod vero ad καὶ ſpectat, eſt hominis continuo alterius orationem intercipientis copula uti, quam in rem apud bonos ſcriptores utriusque linguae exempla frequentiſſima occurrunt.

v. 523. ὅτε δ' ἤδ' ὑμῶν. Rav. liber, ut vulgo. Interea animadverte, quod Berglerus, a Brunckio correptus, adnotavit, ultimam ἤδη ſyllabam ſupprimere iam ob metrum bonos quandoque poetas conſueviſſe; quod ne Brunckius probare videretur, ex ſuo libro edidit δῆθ'. Aequiorem ego Brunckium hominibus his doctis optarem.

v. 524. δῆτ' ἔσθ'. Ita ex ingenio Brunckius. Deeſt enim ἔσθ' vel aliud quoddam huiuscemodi ab omnibus libris.

ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖναι;
ἣν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι,
κἀντισιωπᾶν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις, κοὐ τλητὸν ἔμειγε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σιώπα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούσῃ
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβών,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλήν,
κᾆτα σιώπα,
καὶ τουτονὶ τὸν καλαθίσκον·
κᾆτα ξαίνειν συζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·
πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει.

 ΧΟΡΟΣ

v. 526. Liber noſter: ταῖς γυναιξὶν, et v. ſeq. ἂν ἀκροᾶσθαι, quam particulam ipſe omittit v. 528.

v. 530. et ſeq. Uti Brunckius ex ſuis libris hunc locum reſtituit, ita ipſe omninq in libro Ravennate ſcriptus eſt.

v. 535. Rav. liber: καὶ τουτονὶ; vulgo τοῦτον.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἔγωγ' γὰρ οὔποτ' ἂν κἄμοιμ' ὀρχουμένη,
οὐδὲ τὰ γόνατα κόπος ἑλεῖ μου καματηρός.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι
μετὰ τῶνδ', ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι δὲ θράσος, ἔνι δὲ
σοφὸν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,
χωρεῖτ' ὀργῇ, καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια θεῖτε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' ἤνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρως, χ' ἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοὺς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖσθαι.

ΠΡΟ-

v. 539. Rav. liber: κἄιρεσθ' ut vulgo. Brunckius ex ingenio ἀπαίρετ' restituit.

v. 541. Brunckius ex veteri libro: οὔποτ' ἂν κάμοιμ'. Quo loco liber noster ut vulgo: οὔποτε κάμοιμ' ἄν.

v. 542. οὐδὲ et ἂν ἑλεῖ. Ita Rav. liber, ut vulgo omnes, Brunckius οὔτε et ἕλοι.

v. 543. et 44. Ita vulgo editi sunt hi versus:
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι μετὰ τῶνδ',
ἀρετῆς ἕνεχ', αἷς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τί ποιησάσας;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν ξὺν ὅπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

ΓΥΝΗ.

νὴ τὴν Παφίαν Ἀφροδίτην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν τό γε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις, κᾆτ' ὠνεῖται κορακίνους.

ΑΛΛΗ ΓΥΝΗ.

νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον ἐφ' ἵππου
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ γραός·
ἕτερος δὲ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς δρυπεπεῖς κατέπινε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς οὖν ὑμεῖς δύνατον παῦσαι τεταραγμένα πράγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλῦσαι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

φαύλως πάνυ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς; ἀπόδειξον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὥσπερ κλωστὴρ ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε·
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις ἐάσῃ,
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,

ἐκ

v. 565. δύνατοι. Ita Kusterus emendavit. Nam et in libro nostro legitur, ut vulgo, δύνασθε, quod metro non quadrat. Brunckius nihil curans verae scripturae vestigia pro δύνατοι ex arbitrio apponit ἔξεστ.
v. 568. Liber noster: ὑπενεγκοῦσαι et ἐνταυθί.
v. 569. Rav. liber: διαλύσαιμεν.
v. 570. Rav. liber: ἐνταυθὶ pro ἐνταυθοῖ.
v. 572. Rav. liber: ὑμῖν γ' ἐνῆν νοῦς.

ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς δή; φέρ' ἴδω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ πόκον ἐν βαλανείῳ,
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι·
καὶ τούς γε συνισαμένους τούτους, καὶ τοὺς θλίβοντας ἑαυτοὺς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν εἰς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους, κεἴ τις ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν,
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκαταμίξαι·
καὶ νὴ Δία τάς τε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν καὶ συναθροίζειν εἰς ἕν· κᾄπειτα ποιῆσαι
τολύπην μεγάλην· κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

ΠΡΟ-

v. 576. Rav. liber: ἀπολέσαι, quem errorem Kusterus sustulit.

v. 577. θλίβοντας. Ita Rav. liber. Vulgo: πιλοῦντας, in eodemque v. 580. deest τε, quod est in v. 582. pro γε. Tum v. seq. deest τά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν, ὦ παγκατάρατε,
πλεῖν ἢ γε διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. πρώτιστον μέν γε τεκοῦσαι
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σίγα, μὴ μνησικακήσῃς.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἶθ' ἡνίκα χρῆν εὐφρανθῆναι, καὶ τῆς ἥβης ἀπολαῦσαι,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἡμέτερον μὲν ἐᾶτε·
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνιῶμαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

οὔκουν γ' ἄνδρες γηράσκουσιν;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ὁ μὲν ἥκων γὰρ, κἂν ᾖ πολιὸς, ταχὺ παῖδα κόρην γεγάμηκε·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρός· κἂν τούτου μὴ 'πιλάβηται,
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην· ὀττευομένη δὲ κάθηται.

ΠΡΟ-

v. 592. Rav. liber: διὰ τὰς στρατιὰς κᾆθ'.
v. 594. Brunckius ex libris suis κᾆιδρες.
v. 595. Rav. liber: ὁ μὲν γὰρ ἥκων, Brunck ὁ γὰρ ἥκων μέν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' ὅϛις ἔτι ϛῦσαι δυνατὸς —

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χωρίον ἐϛίν· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ καὶ ϛεφάνωσαι.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.

ΓΥ-

v. 598. Rav. liber: ἐϛὶ ut vulgo.

v. 599. τί μαθὼν libri omnes, quod alibi ſaepe occurrit. *Lucianus* ſaepe τί παθὼν, in quo videndum eſſet, num ei reſtitui ſaepe debeat μαθὼν, ut planiſſime ſemper ſcriptum eſt in veteribus Ariſtophanis libris.

v. 600. χωρίον. Ita Rav. liber ut vulgo. Displicuit id nonnullis. Alii namque ex impreſſis libris καίριον prae ſe ferunt, et Brunckius, qui ex ea voce nullam ſignificationem credidit exprimi poſſe, quae huic loco eſſet accommodata, emendavit ex ingenio ſuo καίριον ἐϛὶ γε. Sed miror doctos huiuscemodi viros elegantem ſignificationem, quam habet hoc loco χωρίον, prorſus deſpicere. Accommodata eſt enim rei, de qua tractatur, *loculi* ſignificatio. Eius enim vocis natura haec eſt, ut loca certis quibusdam finibus, aut certa latitudine ac longitudine coanguſtata, deſignet, ut exempla demonſtrant a Stephano allata, aliaque eiuscemodi. Hac ipſa in fabula v. 1170.

— ποῖον κινήσομεν;
— ἕτερον γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.

Ut nos ex libro Ravennati edidimus. Ambigua ſane vox, et iocis his, quos perſequitur in hac Comoedia Ariſtophanes, aptiſſima. Hic enim ſpectat ad illud, quod *glabellum feminal Apuleius* nuncupavit. Illic vero ad loculos condendis cadaveribus comparatos.

v. 601. Liber noſter: μελιτοῦσαν.

ΓΥΝΗ Β.

καὶ τουτονδὶ λαβὲ τὸν στέφανον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τοῦ δέει; τί ποθεῖς;
χώρει εἰς τὴν ναῦν.
ὁ Χάρων σε καλεῖ·
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

εἶτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔς' ἐμέ;
νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς Προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὐθέμεσθά σε;
ἀλλ' ἐς τρίτην τὴν γοῦν ἡμέραν πρῲ πάνυ
ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅςις ἔς' ἐλεύθερος·
ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτῳῒ τῷ πράγματι.

ἤδη

v. 605. et seq. Tres hos versus Brunckius non probavit. Quare duos primos ita ex arbitrio contraxit contra librorum omnium auctoritatem:

τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει ἐς ναῦν.

v. 612. ὅτι οὐχί. Ita Rav. liber.

v. 613. Ita belle Rav. liber. Vulgo:

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν πρωῒ πάνυ.

Brunckius ex ingenio:

σοι πρῲ πάνυ.

Sed melius liber noster.

v. 614. ἐπεσκευασμένα. Ita Brunckius ex libris veteribus. Liber noster ut vulgo ἐσκευασμένα, idemque versu 616. ut vulgo ἄνθρωποι.

ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδὶ μειζόνων καὶ πλειόνων
πραγμάτων μοι δοκεῖ·
καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα, μὴ
τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες
ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ,
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν,
τόν τε μισθὸν, ἔνθεν ἔζων ἐγώ.
δεινὰ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσιν οὐδὲν πιστὸν, εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ'· ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοιπὸν ἐν μύρτου κλαδὶ,
ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι,
ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς γάρ μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ

v. 617. Ita Brunckius ex libris ſuis. Vulgo ut in libro noſtro: ὄζειν τά δὲ πλειόνων. Emendationis vero huiusce, quam ei libri veteres ſuppeditarunt, Brunckium ipſum poenituit, et verſum neſcio quam ob cauſam bifariam ita partitus eſt:

ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων ταδὶ δοκεῖ μοι.

v. 626. ἔζων ἐγώ. Ita libri omnes. Non debebat ergo Brunckius, ut hunc verſum antecedentis ſimilem faceret, contra librorum omnium auctoritatem poſtremam vocem de verſu deiicere.

v. 630. Liber noſter: οἷσιν πιστὸν οὐδὲν.

v. 636. Rav. liber: τῆς θεοῖσιν.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλαι γρᾶες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἀστοὶ, λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶ-
σ' εὐθὺς ἠῤῥηφόρουν·
εἶτ' ἀλετρὶς ἦ δεκέτις
οὖσά τ' Ἀρχηγέτι
καταχέουσα τὸν κρόκωτον ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις·
κᾀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
παῖς καλὴ, 'χουσ' ἰσχάδων ὁρμαθόν.
ἆρα προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμάτων.
τοῦ 'ράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν
εἶτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφορὰς,
ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδέ γ' ἀψήκτῳ πατάξω τῷ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ

τὸ

v. 646. καταχέουσα τὸν κρόκωτον. Ita Rav. liber et Brunckius.

v. 648. 'χουσ'. Vulgo ἔχουσ'. Brunckius σχοῦσ'.

v. 659. et ſeq. Ita hi verſus ſcripti ſunt in libro noſtro, niſi quod pro οὐχ in primo verſu οὖν extat. Aliter hos legendos Brunckius putat.

τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅςις γ' ἐνόρχης ἔς' ἀνήρ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.
ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,
εἴπερ ἐπὶ Λειψύδριον
ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ,
νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν,
κἀναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσείσα-
σθαι τὸ γῆρας τόδε.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβήν,
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας·
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱπ-
πέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐςι χρῆμα κἄποχον γυνή.
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς δ' Ἀμαζόνας
σκόπει,
ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀνδρά-
σιν.

v. 663. Ante hunc versum in libro nostro posita est Πρόβουλος. Ita enim hic Chorus hominum senum sequenti mulierum Choro respondet, quem una excipiens mulier, ei finem eleganter imponit.
v. 672. Hunc versum contra libros omnes ita emendandum esse Brunckius existimavit:
σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.
v. 674. Liber noster ut vulgo λιπαρᾶς.
v. 677. διαγράφω. Ita liber noster et Brunckius, iidemque v. 679. οὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος, quo loco mira sunt in libris editis.

ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

εἰ, νὴ τὼ θεώ, με ζωπυρήσεις,
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δή,
καὶ ποιήσω τήμερον
τοὺς δημότας βωστρεῖν σ᾽ ἐγὼ πεκτούμενον.
ἀλλὰ χ᾽ ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ᾽ ἴτω τις, ἵνα
μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἰ
καὶ μόνον κακῶς ἐρεῖς,
ὑπερχολῶ γάρ,
αἰετὸν τίκτοντα κάνθα-
ρός σε μαιεύσομαι.

ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ᾽ ἄν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτὼ,
ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσαι δύναμις, οὐδ᾽ ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην᾽, ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς τῇ ᾽κάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγώ,

τοῖσι

v. 684. Ita vulgo hi versus editi sunt:

λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δή,
καὶ ποιήσω
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ᾽ ἐγὼ πεκτούμενον.

v. 701. Ἑκάτῃ. Non alienum erit attulisse Grammaticum Apollonii Lib. III. v. 1213. ad ea verba πέριξ (ita Cod. Vatic.) δέ μιν ἐστεφάνωντο — Σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες) ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐνῳ κλάδῳ ἡ Ἑκάτη ἐστεφανοῦτο. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα „ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν τῆς ἐνοδίας (εἰνοδίας) Ἑκάτης,

τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων.

της, ἔγχος δ' ἥτις Ὀλύμπῳ πιλοῦσα φέρει καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδας ἐστεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλέκους ὤμους σπείρασι δράκοντες." Ita longe diversum ab editis saepe dictus Vaticanus membranaceus liber.

v. 703. κἀγαπητήν. Ita post *Bisetum* Brunckius ex libris suis. Vulgo καμπητήν, liber vero noster καμπτήν, qua in corrupta voce nemo sane vestigia optimae lectionis non deprehendit.

v. 705. κοὐχὶ μὴ παύσησθε. Ita plane Rav. liber, ut vulgo. Brunckius cum Davvesio ob particulas negantes οὐ μὴ emendat ex ingenio παύσεσθε; deletque penitus in Attico scriptore exemplum, cui dicunt testimonium libri omnes, quodque sustentandis aliorum scriptorum locis aptissimum est.

 ΧΟΡΟΣ

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

ΓΥΝΗ Α.

Ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ' ἄθυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

ΓΥΝΗ Α.

τί φής; τί φής;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀληθῆ, ἀληθῆ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

μή νυν με κρύψῃς, ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.

ΛΥ-

v. 707. Vulgo ante hunc verſum et nonnullos ſequentes eſt Chorus. Ravennas liber hos, melius, ut mihi videtur, uni ex iſtis feminis attribuit.

v. 715. Rav. liber: τί πεπόνθαμεν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

βινητιῶμεν, ἥ βράχιστον τοῦ λόγου.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἰὼ Ζεῦ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἵα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον, ἣ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον·
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην·
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν· τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
ἐς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε,
ἕλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σύ, ποῖ θεῖς;

ΓΥΝΗ Α.

οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια,
ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν;

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεώ,

v. 723. Rav. liber: τροχειλίας.
v. 731. κατακοπτόμενα. Ita Rav. liber ut vulgo; et v. seq. διαπετάνασ', ut vulgo. Brunckius ex libris suis διαπετάσασ', allatis exemplis.

ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὴ διαπετάννυε, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν τούτου δέῃ.

ΓΥΝΗ Β.

τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμόργιδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

αὕθ' ἡτέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ'.

ΓΥΝΗ Β.

ἀλλὰ, νὴ τὴν Φωσφόρον,
ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὴ, μὴ 'ποδείρῃς. ἢν γὰρ ἄρξῃ τούτου σὺ,
ἑτέρα γυνὴ ταυτὸν ποιεῖν βουλήσεται.

ΓΥΝΗ Γ.

ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον.

ΛΥ-

v. 736. ΑΛΛΗ ΓΥΝΗ. Rav. liber.

v. 741. ἄρξῃ τούτου. Ita Rav. liber. Vulgo: ἄρξῃ τοῦτο.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί ταῦτα ληρεῖς;

ΓΥΝΗ Γ.

αὐτίκα μάλα τέξομαι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές.

ΓΥΝΗ Γ.

ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν;

ΓΥΝΗ Γ.

ἄῤῥεν παιδίον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ'· ἀλλὰ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν,
κυεῖν ἔφασκες;

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ κυῶ γε, νὴ Δία.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆτα ταύτην εἶχες;

v. 750. Rav. liber: ἀλλὰ χαλκίον. Brunckius ex libris suis: ἀλλ' ἢ χαλκίον.

ΓΥΝΗ Γ.

ἵνα, μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί λέγεις; προφασίζει περιφανῆ τὰ πράγματα;
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

ΓΥΝΗ Δ.

ἀλλ' οὐ δύναμ' ἔγωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

ΓΥΝΗ Ε.

ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβιζουσῶν ἀεί.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθαί,

καὶ

v. 755. Liber noſter: ὁ τόκος ἐν.

v. 757. Ita Rav. liber. Brunckius ex ingenio ſuo:

τί λέγεις; τί προφασίζει περιφανῆ πράγματα.

Vulgo:

τί λέγεις; προφασίζῃ περιφανῆ τὰ πράγματα.

v. 759. Ita Rav. liber. Vulgo: δύναμαι ἔγωγ' Brunckius: δύναμαί γ' ἔτ' οὐδέ.

v. 760. τὸν οἰκουρὸν ὄφιν. Lapis Romae in Hortis Iuſtinianis quandam feminam DOMISEDAM vocat. Graeci quoque feminas libenter domi manentes οἰκουροὺς appellant. Confer *Spon. Miſcell.* Sect. IV. p. 151.

v. 765. Ita Rav. liber, ut vulgo. Particulas omnes Brunckius de verſu deiecit ex ſuorum librorum auctoritate.

καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.

ΓΥΝΗ Δ.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σιγᾶτε δή.
ἀλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης —

ΓΥΝΗ Δ.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἢν δὲ δ' ἀποστῶσιν, κἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

σαφὴς ὁ χρησμὸς, νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μὴ νῦν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογί,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.

ΧΟΡΟΣ

v. 767. Ita Rav. liber, et Brunckius.
v. 769. Rav. liber: στασιῶμεν.
v. 770. Huic et nonnullis aliis praeposita est in libro nostro mulier. Brunckius iis Chorum ex suis libris praeposuit.
v. 775. Ita Ravennas liber. Vulgo:
ἢν δὲ διαστῶσι κἀναπτῶνται.
Brunckius ex libris suis:
ἢν δὲ διαστῶσι καὶ ἀναπτῶνται.
v. 778. Brunckius: σαφής γ' ὁ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

μῦθον βούλομαι λέξαι
τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκου-
σ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,
οὕτως.
ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς
φεύγων γάμον,
ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν, κᾆν
τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγωθήρει
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθεν πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω

τὰς

v. 782. et seq. Vulgo ita hi versus editi sunt:

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς etc.

v. 786. Vulgo: Μελανίων, liber noster hic et paulo post Μειλανίων. Vulgo sequentes versus ita se habent:

φεύγων
γάμον, ἀφίκετ' εἰς ἐρημίαν,
καὶ τοῖς ὄρεσιν ᾤκει.

v. 790. Libri omnes vel ἐλαγοθήρει vel ἐλαγοθήρει. Brunckius ita primus versum emendavit.

v. 793. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius eam ob caussam, ut videlicet hic versus versiculo pari suo 816. respondeat, ita arbitrio suo versum immutat:

κοὐκέτι κατῆλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους,

aitque, inutile esse πάλιν illud sententiae. Verumtamen neque eiiciendum verbum ullum e graecis versibus est, eo quod inutile videatur (secus enim versus plurimi graecorum poetarum corrumpendi essent) neque necessitatem hanc sibi poeta semper imposuit, ut in aequabili respondentium sibi versuum mensura et temperatione laboraret: quod et alibi a nobis dictum est, et praesens hic *Chorus* ex auctoritate libri vetustissimi Ravennatis demonstrat.

τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος· ἡμεῖς τ', οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος, οἱ σώφρονες.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι.

ΓΥΝΗ.

κρόμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κἀνατείνας τὸ σκέλος λακτίσαι.

ΓΥΝΗ.

τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

κἀγὼ βούλομαι
μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων

τις

798. Ante hunc verſum in libro noſtro eſt πρόβουλος, vulgo vero Γερων τις.

801. Rav. liber: λέγχμην.

809. et ſeq. Edidi ut ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo: Τίμων — τις ἦν etc, εὐσκώλοισι omnes libri. Brunckius: ἐν σκώλοισι.

τις ἦν ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν ἐν-
σκώλοι-
σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,
Ερινύων ἀποῤῥώξ.
οὗτος οὖν ὁ Τίμων
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους
πολλὰ κατηρασάμενος ἀνδράσιν πονηροῖς.
οὕτω
κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί·
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.

ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

τὴν γνάθον βούλει θένω;

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

μηδαμῶς ἔδεισά γε.

ΓΥΝΗ.

ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει —

ΠΡΟ-

v. 810. et 11. Ita Rav. liber. Vulgo:
. . . . . ἀβάτοισιν ἐν-
σκώλοι —
Brunckius: ἐν σκώλοισι . . . .
v. 816. et ſeq. Vulgo:
πολλὰ καταρασά-
μενος ἀνδράσιν πονηροῖς.
Quos verſiculos ſic ſententia ſua Brunckius emendavit:
πολλὰ καταρασά-
μενος κάκ' ἀνδράσιν πονηροῖς.
v. 822. Huic praepoſitus verſui Chorus Senum, et ſequenti Chorus mulierum eſt in libro noſtro. Vulgo alteri praepoſitus ſenex, alteri mulier. Mihi videtur alteri πρόβουλος praeponendum eſſe, tamquam ille qui in tota fabula ſenum virorum partes agit.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.

ΓΥΝΗ.

ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις,
καίπερ οὔσης γραὸς, ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ,
ΜΥΡΡΙΝΗ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ,
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἰοὺ, ἰοὺ γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ' ἐςὶν; εἰπ' ἐμοὶ, τίς ἡ βοή;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἄνδρ', ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.

ΓΥΝΗ Β.

ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν, ἥνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν,

ΓΥΝΗ Α.

ποῦ δ' ἐςὶν, ὅςις ἐςί;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

παρὰ τὸ τῆς Χλόης.

ΓΥΝΗ Α.

ὢ νὴ Δί', ἐςὶ δῆτα. τίς κἆςιν ποτέ;

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὁρᾶτε· γιγνώσκει τις ὑμῶν;

ΜΥΡ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δία,
ἔγωγε· κἄστιν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν σύνοιδεν ἡ κύλιξ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

καὶ μὴν ἐγὼ
συνηπεροπεύσω παραμένουσά γ' ἐνθαδί,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει,
χὠ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐγώ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀνήρ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνὴρ δῆτ'.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδών;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

σὺ δ' εἶ τίς ἡ 'κβάλλουσά μ';

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἡμεροσκόπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυῤῥίνην.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἰδού, καλέσω τὴν Μυῤῥίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὦ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὢ πρὸς τῶν θεῶν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνή,
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν.

ΛΥ-

v. 851. Ita plane Rav. liber, qui v. seq. habet: παιονίδης.

v. 859. Rav. liber: ἄρηκεν εὐθέως. Vulgo: εἴρηκ' εὐθέως.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί οὖν; δώσεις τι μοι;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἔγωγε, νὴ τὸν Δία, ἢν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ᾽· ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὐτὴ ᾽ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ᾽ ἄχθομαι μὲν εἰσιών· ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ᾽ ἐσθίων. ἔστυκα γάρ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

Φιλῶ, φιλῶ ᾽γὼ τοῦτον· ἀλλ᾽ οὐ βούλεται
ὑπ᾽ ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ᾽ ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ γλυκύτατον Μυῤῥινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο.

v. 862. ἔγωγε, νὴ τὸν Δία, ἢν βούλῃ γε σύ. Ita Rav. liber. Omnes vulgo libri νὴ τὸν Δί᾽. Perpetuum vitium fuit exſcriptorum ac librariorum omittere in poetis exſcribendis eas litteras, quarum ſimilis ſequeretur. Quod fecerunt quoque ſemper, ſi vocalis quaeque littera ſuccederet. Ita hoc loco evenit. Ex quo certum ſit, poetam ſcripſiſſe νὴ τὸν Δία, licet Brunckio verſus parum elegans videatur, tametſi non unus huius ſimillimus apud quosvis poetas occurrat. Itaque ille ſic verſum arbitrio ſuo emendat:

νὴ Δί᾽ αὐτίκ᾽, ἢν βούλῃ γε σύ.

v. 866. Omnes libri: ξυνῆλθεν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὔ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταβήσει, Μυῤῥίνη;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἄπειμι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ,
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑΙΣ.

μαμμία, μαμμία, μαμμία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον,
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οἷον τὸ τεκεῖν· καταβατέον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τί γὰρ πάθω;
ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι, κἀγανώτερον βλέπειν
χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ', ἅ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρὸς,
Φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χ' ἀτέραις
πείθει γυναιξί; κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτή με λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατιθεῖς.

v. 884. Κιν. τί γὰρ πάθω; — ἐμοὶ γὰρ etc. Ita libri omnes eleganter quidem. Nam *Cinesias* uxorem ad se venientem expectans, animo recogitans pulchriorem amabilioremque effectam uxorem esse, inquietus et petulans est, ruptus tentigine, ut v. 952.:

ἀπολώλεκέ με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή·
οἴμοι τί πάθω; τίνα βινήσω;

Brunckius ita hunc locum frigide, ut mihi videtur, constituit, tribuens verba τί γὰρ πάθω feminae, et γὰρ secundum deiiciens.

v. 893. αὐτή με λυπεῖ. Ita vulgo et Rav. liber. In quo nihil est, quod reprehendi possit. Aeque bonum est, quod ex libris suis Brunckius posuit αὐτή τε λυπεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔμοιγε, νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε,
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τοιγὰρ, ἂν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίθητι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.

ΚΙ-

v. 902. Hunc versum, qui in libro quoque nostro extat, ab omnibus praetermissum, primus omnium Brunckius ex suis libris apposuit.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μυῤῥίνιον;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ Δί'· ἀλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.
ἰδοὺ, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ 'κποδών·
σὺ δ' οὐ κατακλινεῖ;

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποῦ γὰρ ἄν τις καὶ, τάλαν,
δράσειε τοῦθ';

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὅπου τὸ τοῦ Πανὸς, καλόν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω, τάλαν;

v. 906. Μυῤῥίνιον. Ita vulgo et liber noſter. Quod non video, cur retineri nequeat. Sic etiam ante v. 872., ut ſuavius uxorem compellaret ſuam, Μυῤῥινίδιον eam vocavit. Brunckius ex libris ſuis Μύῤῥιον, in qua forma vel librarii error, vel compendium aliquod latet, quae aliquando ita barbare fuerunt excogitata, ut in iis nihil rationis ineſſet.

v. 908. Liber noſter: τουτό δ'.

v. 911. Rav. liber: τοῦ τὸ. Tum v. ſeq. πῶς ἔθ' ἁγνὴ, quod aeque bonum eſt.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή σ' ἐγὼ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἡ δὴ γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν, καλῶς.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδοὺ, κατάκεισ' ἀνύσας τι· κἀγὼ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ποία ψίαθος; μή μοιγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε.

ΚΙ-

v. 919. Rav. liber: ἡ δὴ γυνὴ ut vulgo; Brunckius autem ex libris ſuis ἦ τοι.

v. 921. Hic atque alibi ſemper Rav. ψίαθος, quod obſervandum eſt.

v. 922. Rav. liber, ut unus illorum, quos conſuluit Brunckius, γὰρ ἐπιτόνιον. Ex quo quisque facile intelligit

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

δός μοι νῦν κύσαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδού.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

παπαιάξ. ἧκέ νυν ταχέως πάνυ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐδὲ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀνίστασ', ἀναπήδησον.

ligit ἐπ' ἐπιτόνου ſcribi debere. Similes enim vel litteras vel praepoſitiones vel alia huiuscemodi verba ſaepiſſime ex ſcribendi regula, ſuis vulgo temporibus nota, praetermittebant. Hinc geminatio verborum ſons maximus ſemper fuit optimarum emendationum. ἐπ' ἐπιτόνου vero iam libri editi nonnulli ſecum ferunt, quorum ceteri ἐπὶ τόνου.

v. 928. Liber noſter: ἀλλ' ἦ τοι τὸ πέος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἤδη πάντ' ἔχω.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἅπαντα δῆτα;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

νὴ Δί' ἀπολοίμην ἆρα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

σισύραν οὐκ ἔχεις.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ Δί' οὐ δέομαι 'γωγ'. ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἅνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ἔπαιρε σαυτόν.

ΚΙ-

v. 934. Rav. liber ut vulgo: δέομαί γ' ἀλλά.

v. 936. ἄνθρωπος. Ita libri omnes. Igitur praeter necessitatem Brunckius emendavit ἅνθρωπος. Ita etiam paulo post versu 989. παλαιός γε . . . . ἄνθρωπος, ubi Brunckius ὤνθρωπος.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ᾽ ἐπῆρται τοῦτό γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

βούλει μυρίσω σε;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή με γε.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλει γ᾽, ἤν τε μή.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

εἴθ᾽ ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

πρότεινε δὴ τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβών.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογί,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

τάλαιν᾽ ἐγώ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.

v. 939. ἤν τε βούλει. Rav. liber. Brunckius βούλῃ. At liber ipſe v. 1035. huius fabulae communem uſum prae ſe fert:

ἤν τε βούλῃ γ᾽, ἤν τε μή.

Ex quo facile intelligitur, non adeo ſocordes atque imperitos fuiſſe librarios omnes, qui formam ipſam corrumpere tot locis potuerint, quam ſaepe, atque in ipſa oratione, integro ac vulgari modo mox ſcripſerant.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀγαθόν· ἔα αὖτ', ὦ δαιμονία.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ληρεῖς ἔχων.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἑψήσας μύρον.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
ἀλλ' ὦ 'ζυρὰ, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε μηδέν.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

ποιήσω ταῦτα, νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνὴ,
τά τ' ἄλλα πάντα, κἀποδείρασ' οἴχεται.

οἴμοι

v. 945. ἔα αὖτ'. Ita libri omnes. Brunckius arbitrio ſuo, ne ingratum verſum faceret, quem tamen quomodo pronunciarint veteres inſtructiſſimi actores ignorat, ἔα 'ὖτ'.

v. 946. Rav. liber πρῶτον, ut vulgo; Brunckius vero ex ſuis libris πρῶτος. Huius illud Plauti ſimile:

Ut illum dii perdant, qui primus horas repperit.

v. 948. ὦ 'ζυρά. Ita plane Rav. liber, uti in *Nubibus* v. 655.

οἴ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τίτθην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ
τείρει ψυχὴν, ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ' αἰ, αἰ.
ποῖος γὰρ ἂν ἢ νέφρος ἀντίσχοι;
ποία ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφύς; ποῖος ἂν ὄρρος
κατατεινόμενος,
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίη-
σ' ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.

ΧΟΡΟΣ

v. 958. τὴν τίτθην perſpicue Rav. liber. Vulgo κύστιν. Brunckius ex libris ſuis τίτθην.

v. 969. Liber noſter: παμβδελυρὰ et παμμυσαρά: idemque belle tribuit ſequentem verſum Choro Mulierum, quae modo apparent, cum hactenus Myrrinae iocum latentes ſpectaſſent. Ineptum certe eſt, haec Myrrinam ex animo dicere, quae ex animo virum deceperat, eique nimis turpiter luſerat.

v. 963. ποία ψυχή) πῶς δύνῃ αὐτὸν ἀντισχεῖν οὐκ ἠρεθισμένον. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας. ποῖαι αἰλιβάδ', ποῖος νιφή.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ποία γλυκερά; μιαρὰ, μιαρὰ
δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
εἴθ' αὐτὴν, ὥσπερ τοὺς θωμοὺς,
μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας,
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης·
ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν εἰς τὴν γῆν,
κᾆτ' ἐξαίφνης
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

v. 970. Inepte hic versus vulgo *Cinesiae* tribuitur. Mulierum Chorum ei ex libro Ravennate restituimus, ex quo ubique fere loco suo motas vulgo personas apposuimus.

ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ,
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ,
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΗΡΥΞ.

Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωχία,
ἦτοι Πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος;

ΚΗΡΥΞ.

κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

κᾆπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;

ΚΗΡΥΞ.

οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ;

ΚΗΡΥΞ.

v. 980. γεροχία. Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo γερωσία. v. ſeq. Liber noſter ut Brunckius πρυτάνιες.

v. 982. Rav. liber: κονίσαλος. Brunck. Κονίσαλος.

v. 986. οὐ τὸν Δί', οὐκ. Ita Rav. liber, ut ſequenti verſu 990. Vulgo: μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.

ΚΗΡΥΞ.

παλαιός γα, ναὶ τὸν Κάστορα,
ὤνθρωπος.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε.

ΚΗΡΥΞ.

οὐ τὸν Δί', οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὖ πλαδδίη.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τί δ' ἐστί σοι τοδί;

ΚΗΡΥΞ.

σκυτάλα Λακωνικά.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

εἴπερ γε χ' αὕτη 'στὶ σκυτάλη Λακωνική,
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότα με σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστὶ τὰ 'ν Λακεδαίμονι;

ΚΗΡΥΞ.

ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός;

ΚΗΡΥΞ.

v. 988. Rav. liber: παλαιός γα, ut Brunckius: ubi vulgo πάλαι ὄργα, et παλεός γα. De lectione v. seq. vid. ad v. 936.

v. 991. et 92. σκυτάλα λακωνικὰ Rav. liber, qui tamen secunda vice habet λακωνική.

v. 997. Rav. liber: ἔπεσεν.

ΚΗΡΥΞ.

οὐχ. ἀλλ' ἀρχά γ' οἰῶ Λαμπιτώ·
ἔπειτα δ' ἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἅμα
γυναῖκες, ἇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος,
ἀπήλαον τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

πῶς οὖν ἔχετε;

ΚΗΡΥΞ.

μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν,
ἇπερ λυχνοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
ἐῶντι, πρὶν ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζον περὶ τῶν διαλλαγῶν

αὐτο-

v. 998. Ita libri omnes:

ἀπὸ Πανός — οὐχ. ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἰῶ Λαμπιτώ.

Non meliora his Rav. liber. Brunckius, cui non placuit verbum οἰῶ, ita verſum ex ingenio emendavit:

οὐχ ἀρχὰ μὲν οἷα Λαμπιτώ.

At οἰῶ, quod ſuffragio ſuſtinetur librorum omnium, retinendum eſt. Leviſſima correctione verſus emendatur, eiecto μὲν, quod factum eſt ex γε aut τε librariorum oſcitantia.

v. 1004. σιγῆν. Ita loco θ, quod eſt in Rav. libro, et veteribus editionibus, in quibus ut in libro noſtro θιγῆν. Duo verſus ſequentes ita edidi, ut ſcripti ii ſunt in eodem libro.

v. 1009. Ita Brunckius ex veteri libro ſuo. Noſter ut vulgo: φράζε περὶ διαλλαγῶν, et v. ſeq. πρέσβεις πέμπειν.

αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ᾽ ἑτέρους ἐνθένδε τῇ Βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.

ΚΗΡΥΞ.

πετάομαι, κράτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ᾽ ὧδ᾽ ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεῖς, εἶτα πολεμεῖς; εἶπ᾽ ἐμοί,
ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοί μ᾽ ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ᾽ ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ᾽ οὖν οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ᾽ οὕτως. ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ᾽ ἐνδύσω σε προσιοῦσ᾽ ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ

v. 1013. Rav. liber: ποτάομαι.

v. 1016. et 17. Ita partim ex ingenio, partim ex auctoritate librorum veterum Brunckius hos verſus emendavit. In libro Ravennate primus caret pronomine σὺ, ut vulgo, alter ita ſe habet:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σὺ, βεβαίαν μ᾽ ἔχειν φίλην.

Vulgo vero ita eſt editus:

ἐξὸν, ὦ πόνηρε σὺ, βεβαίαν νῦν μ᾽ ἔχειν φίλην.

v. 1019. Ita ex libris ſuis Brunckius. Liber noſter: νῦν δ᾽ οὔ σε. Vulgo: νυνὶ δ᾽ οὔ σε.

v. 1020. et 23. Ita Rav. liber et Brunckius.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κἂν με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τῷ 'φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον, δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό· κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νὴ τὸν Δία, πάλαι δάκνει.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

νὴ Δί' ὤνησάς γ' ἔμ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει·
ὥστ' ἐπειδὴ 'ξῃρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγὼ, καίτοι γε πάνυ πόνηρος εἶ· καὶ φιλήσω.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

μὴ φιλήσῃς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

v. 1025. Liber noſter ut vulgo: κἂν μή με 'λυπῇς.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλὰ μὴ ὥρας ἵκοισθ'· ὡς ἐςὲ θωπικαὶ φύσει·
κἄς' ἐκεῖνο τοὔπος ὀρθῶς, κοὐ κακῶς, εἰρημένον·
οὔτε σὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν, οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυςαλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδέν', ὦ 'νδρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἕν·
ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν
πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,
καὶ δρᾶν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ
καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ' ἐπαγγελλέτω
πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνὴ,
εἴ τις ἀργυρίδιον
δεῖται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ', ἢ
τρεῖς, ὡς πόλλ' ἔσω 'ςὶν,
κἄχομεν βαλάντια.
κἄν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
ὅςις ἂν νυνὶ δανείσηται,

παρ'

v. 1040. Hic versus cum duobus sequentibus attributus in libro nostro Choro senum, incipitque a versu 1043. Chorus mulierum. Nec temere factum id est. Principio quia senes, quorum fuerant hoc in bello deteriores partes, veniam primi petere, et spondere feminis pacem debebant. Postremo quia sequentes versus idem repetunt, quod iam in illis tribus dictum fuerat. Quare bis feminae, numquam vero senes pacem et concordiam spopondissent.

v. 1056. et seq. Ita Rav. liber. Vulgo:

ὅςις ἂν δανείσηται

παρ'

παρ' ἡμῶν ἂν λάβῃ,
μηκέτ' ἀποδιδῷ.
ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους,
ἄνδρας καλούς τε κἀγαθούς.
κἄστιν ἔτνος τι, καὶ
δελφάκιον ἦν τί μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ' ὥστε τὰ κρέα
ἔξεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ
τήμερον· πρῷ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους,
αὐτούς τε καὶ τὰ παιδί'· εἶ-
τ' ἔσω βαδίζειν
μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἴκαδ' εἰς
ἑαυτῶν, γεννικῶς.
ἴσως δ' ἡ θύρα κεκλείσεται.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες ὑπήνας
χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

παρ' ἡμῶν ἄν τοι λάβῃ
μηκέτ' ἀποδιδῷ.

Brunckius ita eos edidit ex libris ſuis:

ὅςις ἂν νυνὶ δανείσηται παρ' ἡ-
μῶν ἃ ἂν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδῷ.

v. 1063. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius ὡς τά.

v. 1069. et ſeq. Ita idem liber fere ut vulgo. Brunckius, ex libris ſuis:

ἔσω βαδίζειν· μηδ' ἔρεσθαι μηδ' ἕνα.

v. 1073. et 74. Brunckius coniungit, quos libri omnes veteres ſeiunctos exhibent.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

Ἄνδρες Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε·
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἥκετε.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τί δεῖ ποτ' ὔμμε πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἥκομες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄφατα. τί κἂν λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἐλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.

ΧΟΡΟΣ

v. 1077. *πρῶτα μέν μοι χαίρετε.* Ita Rav. liber et Brunckius. In eodem libro ante verſum ab hinc alterum et deinceps loco Πρέσβεις eſt Λάκων. Tum in ſequentibus θέλω ἐλθὼν et alia huiusmodi, quae in libris non ſervata dialecti ratione poſita frequentiſſime reperiuntur, emendanda ſunt. Noſter etiam liber hac in re quandoque peccat; ſaepius vero conſtans ſibi eſt.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

καὶ μὴν ὁρῶ γε τούσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαἰμάτι᾽ ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

τίς ἂν φράσειε, ποῦ ᾽στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιὶ τοιουτοί.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χ᾽ αὕτη ξυνᾴδει χ᾽ ἀτέρα ταύτῃ νόσῳ.
ἤπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

μὰ Δί᾽, ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ᾽ εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ᾽, ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί᾽ εὖ μέντοι λέγεις.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ναὶ τὼ σιὼ
παντᾶ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ὦ χαίρετ᾽, ὦ Λάκωνες, αἰσχρά γ᾽ ἐπάθομεν.

v. 1086. παλαιστὰς ἄνδρας. Ita Rav. liber. Vulgo: παῖδας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ Πολυχαρίδα, δεινά γ' αὖ πεπόνθαμες.
αἴ κ' εἶδον ἀμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἄγε δή, Λάκωνες, αὔθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

καλῶς δὴ λέγετε· χ' ἡμεῖς τουτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ναὶ τὼ σιώ, κἂν λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.

ΧΟΡΟΣ

v. 1102. Rav. liber ut vulgo: αἴ κ' ἴδον ἀμὲς ἄνδρες, et facili litterarum corruptione *Polycharides* ille, quem Brunckius actorem induxit a versu 1089., cuius loco et ipse et nos ex auctoritate libri nostri unum ex Atheniensibus supposuimus, nunc primum a versu 1100. ab eodem libro nostro inducitur, eiusdemque persona inter concionem Lysistratae supprimitur. Eius partes, uti sunt in ipso libro, integras ei reservavi, tum ut in auctoritate libri antiqui manerem, tum ut satisfacerem illi versui ὦ χαίρετ' ὦ Λάκωνες, et alter ὦ Πολυχαρίδα; quorum primus actorem nunc primum venientem, alter vero hominem, qui numquam antea illi sermoni convenerit, desiderat. Nam si versus ille ad Atheniensem hominem pertineret, affectata res esset, cum modo Spartanos salvere iubere, cum quibus iam sermonem miscuerat; nec minus affectati essent legati, hominem illum serius compellantes.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἤδ' ἐξέρχεται.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνί σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, Φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέτρεψαν.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γέ τις
ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικοὺς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,
μηθ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·
ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ' ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι

v. 1109. Liber noster: ἡμᾶς.
v. 1116. Videtur in Rav. scriptum esse μὴ 'κπειρωμένων.
v. 1125. Rav. liber: τ' ὑμεῖς, vulgo δ' ὑμεῖς.

κοινῇ δικαίως, οἳ μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιῤῥαίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπιᾶσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ· πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι;
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων, στρατεύμασιν
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὠ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων, ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο,
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὑπ' εὖ πεπόνθατε;

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἀδικοῦσιν οὗτοι, νὴ Δί', ὦ Λυσιστράτη.

ΠΡΕΣ-

v. 1132. *οἱ μιᾶς τ' ἐκ χέρνιβος.* Ita legi debet. Nam vitium hic locus ex eo contraxit, quod sequens χ praecedens κ sustulit. Liber enim noster ut vulgo *τι χέρνιβος.* Brunckius: *μιᾶς ἐκ χέρνιβος.* *Athen.* L. IX. *ἐστὶν χέρνιψ ὕδωρ, εἰς ὃ ἀπέβαπτον δαλὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ.* *Lycophr.* *σφαγίων ἠδὲ χερνίβων πέλας.* Omitto *Euripidem* aliosque.

v. 1137. Rav. liber ut vulgo *στρατεύματι.*

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἀδικοῦμες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος καὶ καλός.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἴει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φοροῦντας, ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους,
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
κἀλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

τί δῆθ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν,
μάχεσθε, κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμποδών;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἁμές γε λῶμες, αἴτις ἁμὶν τ' ὔγκυκλον
λῇ τοῦτ' ἀπόδομεν. Λυσ. ποῖον, ὦ τάν; Λακ.
τὰν Πύλον,
ὥσπερ πάλαι δεόμεσθα καὶ βλιμάδδομες.
Αθ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε.
Λυσ. ἄφετ', ὦ 'γαθ', αὐτοῖς. Αθ. κᾆτα τίνα κι-
νήσομεν;

Λυσ.

v. 1156. Rav. liber: ἑταίρους Ἱππίους.

v. 1165. Rav. liber: αἴτησ' ἁμῖν, et v. seq. ἀποδῶμεν.

Λυσ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
Αθ. τὸ δεῖνα, τοίνυν παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ μεγαρικὰ σκέλη.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐ τὼ Σιώ, οὐχὶ πάιτά γ', ὦ λυσσάνιε.
Λυσ. ἐᾶτε· μηδὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν.
Αθ. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα πρῶτα, ναὶ σιώ.
Λυσ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾷν ταῦτα, βουλεύσασθε, καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
Αθ. ποίοισιν, ὦ τὰν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν ἅπασιν; Λακ. τοῖσι γ' οὖν, ναὶ τὼ σιώ,
ἀμοῖσι. Αθ. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
Λυσ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε·
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν, ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε.
κἄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν,
ἄπεισ' ἕκαστος. Αθ. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγ' ὅπα τὺ λῇς. Αθ. νὴ τὸν Δί', ὡς τάχιστά γε.
Λυσ. στρωμμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων, καὶ
ξυστίδων,

καὶ

v. 1170. τούτου χωρίον. Ita Rav. liber; quod iam Davesius viderat. Vulgo χωρίον.

v. 1177. ναὶ σιώ. Ita Brunckius. Liber noster, ut vulgo, ναὶ τὼ σιώ. Caetera ut Brunckius, nam ex editis alii inepte πρῶ ναὶ τὼ σιώ.

v. 1181. Liber noster ut vulgo ἐστύκαμεν.

καὶ χρυσίων, ὅσ' ἔστιν ἐμοί,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι,
πᾶσιν παρέχειν, φέρειν τοῖς
παισὶν, ὁπόταν τε θυγάτηρ
τινὶ κανηφορῇ·
πᾶσιν ὑμῖν λέγω,
λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν.
καὶ μηδὲν οὕτως
εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χ' ἅ τ' ἔνδον ἦ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδέν, σκοπῶν, εἰ μή τις
ὑμῶν ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν ἐστι, βόσκει δ' οἰκέτας,
καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν
πυρίδια λεπτὰ μὲν,
ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται
τῶν πενήτων, ἴτω
εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κωρύκους· ὡς
λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς οὑμὸς ἐμβαλεῖ.
πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΘΕ.

v. 1205. *Caelius ad Ciceronem* (Epist. Fam. Lib. VIII, 4.): *Nisi nostri equites*, ait, *acutius vidissent, pene concedente adversario superasset.*

v. 1219. et seq. Ita distincte personae in libro nostro, ut eas Brunckius constituerat. Veruntamen versus 1224.,

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.

οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ὀρθῶς γ', ὅτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·

ἦν

1224., qui vulgo *Circumforaneo* illi tribuitur, recte in libro nostro Choro Senum datus est; et versus 1228. eidem *Atheniensi* datur, qui iam in scena fuerat, quique nunc egrediens, hilaritatem eius narrat, ita ut necesse non sit, ut Brunckius putat, novum hunc actorem existimare.

v. 1223. Liber noster: προσταλαιπωρήσαιμεν.

v. 1231. ὅτι Rav. liber ut vulgo, deestque etiam particula γ'.

ἣν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῦ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν· ὥστ' εἰ μέν γε τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἄν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἀλλ' οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταυτόν. οὐκ ἐῤῥήσετ', ὦ μαστιγίαι;

ΑΓΟΡΑΙΟΣ.

νὴ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὦ Πολυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε, κἀείσω καλὸν
ἐς τὼς Ἀσαναίως τε, κἠς ἡμᾶς ἅμα.

ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.

λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας, πρὸς τῶν θεῶν,

ὡς

v. 1233. πανταχοῦ. Ita libri omnes, quod ſollicitandum non eſt. Referri enim poteſt ad ea loca, quo legati mitti poſſunt.

v. 1246. Rav. liber: κἀίσω καλόν, quod ex vitio exſcriptoris eſt libri noſtri, qui auribus ea, quae ſcripturus erat, excipiebat.

v. 1247. κἠς ἡμᾶς. Ita Brunckius ex facili coniectura ſuorum librorum. Liber noſter, ut vulgo, non tamen cum vitio καὶ ἡμᾶς.

v. 1248. λαβὲ δῆτα. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius ex libro ſuo: λαβὲ δὴ σύ.

ὡς ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ὅρμαον
τὼς κυρσανίως, ὦ Μναμόνα,
τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἀμὲ τώς τ' Ἀσαναίως,
ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον Θείκελοι
ποττὰ καλὰ, τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας,
ἄγεν ᾆπερ τὼς κάπρως
θαγόντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα· πολὺς
δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,
πολύς τ' ἅμα
καὶ κατὰ τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο.

ἦ γάρ

v. 1251. Alii Μναμοσύνα, et v. seq. τ' ἐμὰν μῶαν Brunckius. Vulgo ut Rav. liber itemque v. 1253. ἄμμε.

v. 1259. Ita Rav. liber. Alibi iam dixi, non omnia, quae necessaria non videntur esse in graecis versibus, accedente praesertim auctoritate librorum optimorum, posse eiici. Qua de re sollicitandus hic versus non est.

v. 1260. et duo seq. Eos edidi uti scripti sunt in libro nostro. Eos Brunckius praeter necessitatem ita emendavit:

δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἤνσει,
πολὺς δ' ἅμα
καττῶν σκελῶν ἀφρὸς ἵετο.

v. 1258. κάπρως) Λεωνίδας στρατηγὸς Λακεδαιμονίων· ὥσπερ κάπρους· συνεβοήθουν γὰρ κατὰ Περσῶν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι. πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ.

v. 1262. ἀφρὸς) πολὺς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα. καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ· ἀφρὸς βροτείας ἐξεμηκότα στόμα.

ἦν γάρ τ' ὦ'νδρες, οὐκ ἐλάσως
τᾶς ψάμμας τοὶ Πέρσαι.
ἀγροτέρ' Ἄρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιὰ,
ποττὰς σπονδὰς, ὡς
συνέχῃς πολὺν ἄμμε χρόνον.
νῦν δ' αὖ
Φιλία δ' αἰὲς εὔπορος εἴη
ταῖσιν συνθήκαις
καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων
παυσαίμεθ'· ὦ
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
κυναγὲ παρσένε.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τ' ἄλλα πεπόηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες· τάσδε τε
ὑμεῖς. ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνὴ
στήτω παρ' ἄνδρα. κᾆτ' ἐπ' ἀγαθαῖς συμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβούμεθα
τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

πρόσαγε χορὸν, ἔπαγε χάριτας·
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν·
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήϊον
εὔφρον'· ἐπὶ δὲ Νύσιον,

ἐς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαίεται,
Δία τε πυρὶ φλεγόμενον,
ἐπί τε πότνιαν ἄλοχον ὀλβίαν,
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος,
ἣν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων·
αἴρεσθ' ἄνω ἰαί.
ὡς ἐπὶ νίκῃ ἰαί.
εὐοῖ, εὐοῖ· εὐαί, εὐαί.
Λάκων πρόφαινε δὴ σὺ μῶσαν
ἐπὶ νέᾳ νέαν.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα, Μῶα
μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἁμὶν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σιὸν,
καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς,
τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
εἶα μάλα ἔμβη,

ὠἶα

v. 1300. Χορ. Λακεδ. Ita Rav. liber, et v. 1302. Ἀπόλλω, quod alii a poeta non esse putant, licet in eum libri omnes vulgo, nosterque vetustissimus consentiant.

v. 1306. ἔμβη. Ita liber noster, et Brunckius cum libris aliquot editis. Ceteri ἔμβα. Hunc versiculum cum

ὧτα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες,
τᾶ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
καὶ ποδῶν κτύπος·
ἅτε πῶλοι καὶ κῶραι
παρὰ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἐγκονιῶσαι·
ταὶ δὲ κόμαι σείοντ', αἵπερ Βακχᾶν
θυρσαδδωᾶν καὶ παδδωᾶν.
ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς
ἁγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε κόμαν
παραμπυκίδδε τε
χειρί, ποδοῖν τε πάδη

cum ſequenti edidi, ut eſt ſcriptus in eodem libro. Sequens verſus ita eſt ſcriptus in ipſo libro:

ὡς Σπάρταν ὑμνιῶμες.

v. 1309. Rav. liber: τῷ σιῶν χοροὶ μέλλοντι.

v. 1314. Rav. liber: ἐγκονιούονσαι.

v. 1316. Vulgo ut liber noſter παδδωᾶν, Brunckius ex libris ſuis παιδδῶαν.

v. 1319. et 20. Ita ſcripti ſunt hi verſus in libro noſtro, uti vulgo ſunt editi. Brunckius ex iis unum fecit auctoritate librorum ſuorum. Poſtremo liber noſter in illorum altero habet: παραμπυκίδδε ται.

v. 1321. Liber noſter: χηρὶ ποδοῖν τε πάδη, vulgo πάδδη. Sequentes tres verſus, qui, ut vulgo, ſcripti ſunt in libro noſtro, ex auctoritate ſuorum librorum Brunckius contraxit, duosque effecit.

ἇ τις ἔλαφος·
κρότον δ' ἅμα ποί-
η χορωφελέταν.
καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν
χαλκίοικον ὕμνει
τὰν παμμάχον.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξάπτοντας, Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμικωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσασθαι, ἐφ' ὅτ' ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν. καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι, παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ

Adnotationes in Acharnenses.

Extat utrumque argumentum in libro Ravennate, ex quo ea ita exscripsi, uti in illo scripta sunt, apponamque scripturae varietatem.

Πολεμικωτάτοις. Alii πολεμιωτάτοις.

ἑτέρων, ὡς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκότος, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς διαλέγεται περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ, διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα, παραγίνεται· μετὰ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. εἶς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων, καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων, κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προ-

ἀπολογήσασθαι ἐφ' ὅτ' ἂν — ἀπολογήσεσθαι ἐφ' ἅτε ἐάν.
περὶ τοῦ — τοῦ τε.
ἐπὶ τὸ — ἐπὶ τῷ.
μὲν ἄγγελος παρὰ τὸν στρατηγὸν — ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν.
περὶ τοῦ Διονύσου τοῦ ἱερέως τις καλῶν — παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου καλῶν τις.
ἐπανήκει in editis est post ἀναλύων.
σώζονται — σώζεται.

Secun-

προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους Ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

Ἐκκλησίας οὔσης, παραγίνονταί τινες πρέσβεις παρὰ Περσῶν καὶ παρὰ Σιτάλκους, οἱ μὲν στρατιὰν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον. παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ μετὰ τούτους τινὲς σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς εἴασαν, ἀλλ' ἐξέβαλλον. ὧν καθάπτεται σκληρῶς ὁ ποιητής.

Secundum argumentum longe differt ab eo, quod vulgo versibus editum est, quodque Aristophani grammatico ab aliis tribuitur. Quod est in libro nostro desinit in ποιητής. Adduntur haec vulgo:

αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἑκατῶν φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα
οὐκ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδὰς, λύειν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ *Ἀθηναίων παρὰ Βασιλέως ἥκοντες.*
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ *Δικαιοπόλιδος.*
ΘΥΓΑΤΗΡ *Δικαιοπόλιδος.*
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑΙ *θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.*
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαμάχου.*
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ, ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Οσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιὰ, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμοκοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγῷδ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ εὐφράνθην ἰδὼν,
τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς Ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικὸν,
ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον·
ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν —

πῶς

v. 10. ὅτε δὴ κεχήνη. Ita libri omnes. Brunckius cum *Etymologico Magno* δῆτ' ἐκεχήνη.

v. 6. *πέντε ταλάντοις*) *παρὰ τῶν νησιωτῶν ἔλαβεν ε̄ τάλαντα ὁ Κλέων, ἵνα πείσηται Ἀθηναίους κουφίσαι αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς· αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπῄτησαν· αὐτοῦ μέμνηται Θεόπομπος· ἀπλήστως ἀλλοτρίους καταφαγὼν ἐξήμεσεν αὐτούς. ἐζημιώθη γὰρ ὁ Κλέων ε̄ τάλαντα διὰ τὸ ὑβρίζειν τοὺς ἱππέας.*

πῶς τοῦτο ἔσεισέ μου, δοκεῖς, τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον·
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδὼν,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι,
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας γε τὰς ὀφρῦς,
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς, ἔρημος ἡ Πνὺξ αὑτηί·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἥκουσιν· ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἀθρόοι καταῤῥέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται, προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις, πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ἄνθρακας πρίω·
οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδει πρίω·
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ πρίων ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος

βοᾶν,

v. 12. Ita Ravennas liber ut vulgo, in quo nihil est, quod reprehendi possit, si eum bene interpunxeris. Itaque *Valckenarius*, quem sequitur Brunckius, sine necessitate eumdem ita emendavit:

πῶς τοῦτο σεῖσαί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν.

v. 35. ᾔδει libri omnes. Brunckius in suo ᾔδη, quod in versum intulit. Facile librarii ει in η, et contra verterunt.

v. 37. Rav. liber: ἀτεχνῶς — ἀσφαλῶς. At versu 39. deest τις.

βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

ΚΗΡΥΞ.

πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἤδη τις εἶπε;

ΚΗΡΥΞ.

τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

τίς ὤν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

Ἀμφίθεος.

ΚΗΡΥΞ.

οὐκ ἄνθρωπος;

AM-

v. 46. Nulla hoc loco neceſſitas aut ratio ſuadet, inducendos eſſe Prytanes, quos tantum poeta voluit, perſonam huic concioni accommodare. Si enim Prytanes hac in comoedia actores eſſent, alias iis pro dignitate partes poeta dediſſet. Neque hic neque alibi partem ullam ii habent, quod et res ipſa, et librorum omnium oſtendit auctoritas. Praeco has omnes partes gerit.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὔ.
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμὴν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιεῖσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὢν, ὦ 'νδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ τοξόται —

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεὲ, περιόψεσθέ με;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'νδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.

ΚΗΡΥΞ.

κάθησο σῖγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὐκ·
ἢν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.

v. 49. τήθην ἐμήν. Ita plane liber noster.

v. 53. Rav. liber: ἀλλ' ἀθάνατος ὢν ἄνδρες.

v. 58. Rav. liber: ποιεῖσθαι.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ πρέσβεις, οἱ παρὰ Βασιλέως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίου βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῶσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.

ΚΗΡΥΞ.

σίγα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βαβαιὰξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς Βασιλέα τὸν Μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντος —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τῶν δραχμῶν.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεθα παρὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι.

ΔΙ-

v. 61. Ita liber noster. Non poeseos elegantiam puto quaesivisse Aristophanem in iis, quae Praeco, veras imitatus conciones, pro more tamquam formulas Attici fori dicit. Vulgo: οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις.

v. 62. Brunckius: ἄχθομαι γὰρ ex libro suo, quod iterum ex ingenio emendavit ἄχθομαι τοῖς. Liber noster ut vulgo.

v. 65. Rav. liber: τὸν μέγα.

v. 68. παρὰ τῶν. Ita Rav. liber. Vulgo: διὰ τῶν, et v. seq. recte ut vulgo: ὁδοιπλανοῦντες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

σφόδρα γ' ἄρ' ἐσωζόμην ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξενιζόμενοι γὰρ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους καταφαγεῖν καὶ πιεῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβὼν,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;

ΠΡΕΣ-

v. 73. Rav. liber: γὰρ πρὸς. Vulgo δέ.

v. 78. Rav. liber ut vulgo: τε καὶ πιεῖν. Brunckius ita legendum esse censet hunc versum, quo elegantior fiat:

τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.

At id est novos versus scribere, non veteres poetas edere.

v. 80. Deest δ' vulgo.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, καὶ παρετίθει θ' ἡμῖν ὀπτοὺς
ἐκ κριβάνου βοῦς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ Φέναξ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

καὶ νῦν ἥκοντες ἄγομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.

ΚΗΡΥΞ.

ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'ναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις,

ἢ περὶ

v. 85. καὶ παρετίθει τ' ὀπτοὺς . . . βοῦς. Ita Rav. liber. Vulgo minus bene ὅλους . . . βοῦς, et παρετίθει δ'.

v. 91. ἥκοντες ἄγομεν. Ita Rav. liber. Vulgo; ἄγοντες ἥκομεν.

ἢ περὶ ἄκραν νεὼς κάμπτων, οἶκον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττ' ἄν σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

ἰαρταμὰν ἐξαρξας πισόνασρα.

ΠΡΕΣ-

v. 96. Vulgo:

ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς.

Liber noſter:

ἢ περὶ ἄκραν. νεὼς κάμπτων οἶνον σκοπεῖς.

Ex quo coniici etiam poſſet, poetam praeter expectationem, ut alibi ſaepe, excitandi riſus cauſa, ſcripſiſſe νέον κάμπτων οἶνον. Coniecturae locum facit liber noſter, in quo plane ſcriptum eſt οἶνον; niſi quod perſpicue in eo eſt νεώς.

v. 98. Liber noſter: ἅττ' ἂν σ' ἀπέπεμψεν. Vulgo: ἅττα σ'.

v. 100. Ita liber noſter. Alii:

ἰαρταμὰν ἐξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.

In verſibus ſequentibus perſonas poſui ad fidem eiusdem libri Ravennatis, uti eas ex ſuis libris Brunckius emendavit: qui tamen non probat haec Praeconem dicere: τί δ' αὖ λέγει, quae emendat τί οὖν λέγει, et Legato attribuit. At Praeco hic in ſcena maiora ſibi impune potuit uſurpare iis, quae veri in foro praecones agebant. Praeterea ineptum eſt, Legatum verborum explicationem illorum poſtulare, quae clariſſima erant: qui quidem legatus tam bene ea intellexerat, ut ſtudeat ea in alium ſenſum detorquere:

ἀχάνας χρυσίον λέγει.

Denique ſollicitanda librorum vetuſtiorum temere non eſt auctoritas.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ξυνήκαθ', ὃ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

οὐ λῆψι χρῦσο, χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

ΚΗΡΥΞ.

τί δ' αὖ λέγει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

οὐκ· ἀλλ' ἀχάνας ὁδί γε χρυσίου λέγει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίας ἀχάνας; σὺ μὴν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν.

v. 112. βάμμα σαρδιανικόν. Ita plane liber noster, ut Brunckius.

Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί.
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγῷδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων,
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ, τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;

ΚΗΡΥΞ.

σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρυτανεῖον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κᾆπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τούσδε ξενίζειν οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν;

AM-

v. 118. Rav. liber: ὅστις ἐστὶ.

v. 125. Rav. liber: ταῦτα.

v. 126. στραγγεύομαι. Ita liber noster et Brunckius. Inepte vulgo στρατεύομαι.

v. 127. ἴσχει γ' ἡ θύρα. Ita *Suidas* in ἴσχειν. Vulgo: γ' ἴσχ' ἡ θύρα. Liber noster: ἴσχει θύρα.

v. 114. ἐξαπατώμεθ') ἠλιθίως καὶ ματαίως· ὡς καὶ Ὅμηρος· σπερχῆ ἄλλως σύ γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

οὑτοσὶ πάρα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ σὺ, ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς,
σπονδὰς ποίησαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχήνατε.

ΚΗΡΥΞ.

προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

ΘΕΩΡΟΣ.

ὁδί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκεκήρυκται.

ΘΕΩΡΟΣ.

χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολὺν —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.

ΘΕΩΡΟΣ.

εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιός γ' ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθὴς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'· Ἀθηναῖοι καλοί.

v. 135. εἰσκεκήρυκται. Ita Rav. liber. Vulgo: εἰσκηρύττεται.
v. 143. Rav. liber: ἀληθὴς, vulgo: ἀληθῶς. Verſu praeced. γ' delevit Brunckius metri cauſa.

ὁ δ' υἱὸς, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι,
ὧν εἶπας ἐνταῦθα σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.

ΘΕΩΡΟΣ.

καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.

ΚΗΡΥΞ.

οἱ Θρᾷκες, ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν;

ΘΕΩΡΟΣ.

Ὀδομάντων στρατός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;

τίς

v. 145. Rav. liber: πεποήμεθα.
v. 146. Rav. liber: ἀλλᾶντας ut vulgo; Brunckius ex veteri suo libro ἀλλᾶντος.
v. 152. Hunc versum primus edidit Brunckius ex libris suis, quem noster liber etiam exhibet. Brunckius ἐνταυθοῖ, et v. seq. Rav. lib. ἔθνος ut Brunckius. Vulgo: γένος.

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτέθρακε; τίς;

ΘΕΩΡΟΣ.

τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποςένοι μέν τ' ἂν γ' ὁ θρανίτης λεὼς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ';

ΘΕΩΡΟΣ.

ὦ μόχθηρε σὺ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταυτὶ περιείδεθ' οἱ Πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι
διοσημί' ἐςὶ, καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.

ΚΗΡΥΞ.

τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ Πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ' Ἀμφίθεε.

v. 158. Vulgo: ἀποτέθρακεν ἄν. *Suidas*: ἀποτεθρίακε.
v. 159. Ita Rav. liber. Vulgo:
τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῷ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

μήπω, πρὶν ἄν γε ςῶ τρέχων.
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐςίν;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοὶ, ςιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.
ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· Ω μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων; —
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον, κἀβόων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἰβοῖ.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

τί ἐςιν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν.

ΑΜ·

v. 178. Ita Rav. liber ut Brunckius. Vulgo:
τί δ' ἐςί; σοὶ μὲν δεῦρο 'γὼ σπονδὰς φέρων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὄζουσι χ' αὗται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἀλλ' αυταιῒ σπονδαί σοι τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Διονύσια.
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅπῃ θέλεις.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δέ, πολέμου τε καὶ κακῶν ἀπαλλαγείς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡΟΣ.

τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου

v. 192. et seq. Deest in libro nostro.

v. 194. Rav. liber: αὐταιῒ σοι σπονδαί, ubi vulgo σοι deest, et v. seq. καὶ κατὰ θάλατταν.

v. 198. Rav. liber: ὅπῃ, vulgo ἔχοι.

v. 200. κελεύων, Ita liber noster et Brunckius.

v. 201. Rav. liber: πολέμου τε καὶ. Vulgò τε deest.

v. 203. Liber noster: φευξοῦμαι.

τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέ-
ρων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἐκπέφευγ', οἴχεται
φροῦδος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οἴμοι τάλας,
τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν.
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
ἀνθράκων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων,
ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος, ὑπ' ἐμοῦ τότε δι-
ωκόμενος, ἐξέφυγεν ἄν,
οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον,
καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ,

μη-

v. 206. Rav. liber: μηνύσατε.

v. 216. et 17. Edidi hos verſus ex auctoritate libri Ravennatis fere ut vulgo. Brunckius arbitrio ſuo ita eos edidit, ut pari ſuo verſui horum primus reſponderet (quam provinciam alibi deſperatam eſſe diximus) eiiciens verba οὗτος et τότε:

σπονδοφόρος ὑπ' ἐμοῦ δι-
ωκόμενος ἐξέφυγεν.

v. 218. Liber noſter: ἀπεπλήξατο.

μηδὲ περ γέροντας ὄντας, ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας,
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
καὶ θεοί, τοῖσιν ἐ-
χθροῖσιν ἐσπείσατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
ἐχθοδοπὸς αὔξεται
τῶν ἐμῶν χωρίων·
κοὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
τοῖσιν ἀντεμπαγῶ
ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε
πατῶσιν τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

v. 222. Rav. liber: γέροντας, quo in loco geminationis regula ſuam ſibi et ſedem vindicat et auctoritatem.
v. 230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Ita Ravennas liber et Brunckius ex Suida. Idemque liber exhibet verſum 233. ut eum edidi. Vulgo: πατῶσιν ἔτι, Brunckius vero: πατῶσ' ἔτι.
v. 234. βαλλήναδε. Ita liber noſter.
v. 236. Rav. liber: ἐμπλήμην λίθοις, cum Brunck.

ΔΙΚΑΙΟ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ,
ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ,
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.

ΧΟΡΟΣ.

σῖγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;
οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἀνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
προΐθ' ὡς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

ΓΥΝΗ.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν' ἀπαρξώμεθα.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ' ἀγροὺς Διονύσια,

στα-

v. 242. ὡς τό. Ita liber noster, ut libri omnes vulgo. Brunckius ἐς τό. Idem v. 240. dedit: ὡνήρ.

στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.

ΓΥΝΗ.

ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις, βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος,
ὅστις σ' ὀπύσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς
σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τ' ὄχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα,
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.
ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη-
τε, μοιχέ, παιδεραστά,
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον, ἐς
τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς, Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑλοφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ', ἄραντα, κατα-
βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
Φαλῆς, Φαλῆς.
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσεις τρυβλίον.

ἡ δ'

v. 257. Vulgo: τῷ 'χλῳ.
v. 271. Vulgo: ἐστιν ἥδιον. v. seq. Vulgo: ὑλοφόρον.

ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ Φεψάλῳ κρεμήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
παῖε, παῖε τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ηράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε.

ΧΟΡΟΣ.

σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὦ 'χαρνέων γεραίτατοι;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐρωτᾷς; ἀναί-
σχυντος εἶ καὶ βδελυρὸς,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος,
ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος, ἔπειτα δύνα-
σαι νῦν πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην, οὐκ ἴσατ' ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 279. Liber noster: κρεμασθήσεται.

v. 283. Vulgo: οὐ βαλεῖς ἄρ.

v. 291. Ita Rav. liber. Vulgo:
σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.

v. seq. Vulgo:
οὐκ ἴσθι γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

σοῦ γ' ἀκούσομεν; ἀπολεῖ. κᾆτά σε
χώσομεν τοῖς λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, πρίν γ' ἀκούσητ'. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ 'γαθοί.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀνασχήσομαι·
μηδὲ λέγε σύ μοι λόγον·
ὡς μεμίσηκά σε Κλέω-
νος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐγὼ
κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦ-
σιν πότ' ἐς καττύματα.
σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

v. 294. et seq. Ita Rav. liber. Vulgo:

σοῦ γ' ἀκούσομ'; ἀπολεῖ.
κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις.

Brunckius ex ingenio:

κᾆτά σ' αὖ χώσομεν τοῖς λίθοις.

v. 296. Ita liber noster. Vulgo:

πρὶν ἂν ἀκούσητέ γ'· ἀλλ' ἀνάσχοισθ'.

Brunckius ex ingenio:

γε, πρὶν ἂν ἀκούσητ'. ἀλλ'.

v. 298. Ita Rav. liber. Vulgo: δὴ σὺ λόγον.

v. 299. et seq. Ita Rav. liber. Vulgo:

ὃς μεμίσηκά σε Κλέ-
ωνα ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσί ποτε
ἐς καττύματα.

Brunckius:

γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'γαθοὶ, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε·
τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπεισάμην.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ,
οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.

ΧΟΡΟΣ.

οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγώ σου φείσομαι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐχ ἁπάντων, οὐχ ἁπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη, καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἂν γε μὴ λέξω δίκαια, μήτε τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

v. 317. Ita Rav. liber. Vulgo: μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ. v. seq. ut vulgo: τὴν κεφαλήν. Brunckius, ne in quinto pede sit *dactylus*, contra librorum omnium auctoritatem de suo posuit eius loco δέρην.

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ κατξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οἷον αὖ μέλας ἐφ' ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐκ ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεὸν, ὦ 'χαρνηΐδαι;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δεινά γ' ἄρα πείσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ 'χαρνικοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

δήξομ' ὑμᾶς ἄρ' ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.

ΧΟΡΟΣ.

v. 321. Ita liber noſter. Vulgo: οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν.
v. 325. Ita liber noſter. Vulgo:
ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε — δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.
Davveſius, quem ſequitur Brunckius, ita eumdem emendavit:
ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. — δήξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

εἶπ' ἐμοί, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν; ὑμῶν μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ 'πὶ τῷ θρασύνεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὅδ' ἔστ' ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς, ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπολεῖς ἄρα τὸν
ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.

ΧΟΡΟΣ.

v. 336. et seq. Edidi hoc loco versus, uti scripti ii sunt in libro nostro. Vulgo:

ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανθρακέα.
οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
ἀλλὰ νῦν λέγ', ᾧ σοι δοκεῖ τόν τε Λακεδαι-
μόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον.
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
οὑτοιὶ σοι χαμαὶ καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
ἐκσέσεισαι χαμᾶζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ τοι σοὶ
δοκεῖ τὸν Λακε-
δαιμόνιον αὐτὸν ὅ τι τῷ
τρόπῳ σοῦ 'στιν φίλον·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον
οὐ προδώσω ποτέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.

ΧΟΡΟΣ.

οὗτοιΐ σοι χαμαὶ,
καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἐκσέσεισται χαμᾶ-
ζ'. οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν;
ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα
τῇ στροφῇ γίγνεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν βοὴν,

v. 345. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio:
τοὺς λίθους νῦν μοι.
v. 355. Ita liber noster elegantissime. Vulgo:
ἄρα πάντες ἀνασείειν βοῆς.
Brunckius ex libro suo ἄρ' ἅπαντες, ex ingenio vero μετὰ βοῆς.

ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνάσσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
οὐ θέλειν ἀκοῦσαι. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
καί τοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπίξηνον ἐ-
ξενέγκων θύραζε,
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος,
ὅ τι φρονεῖς, ἔχει.
ἀλλ', ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον, ἐγχείρει λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσί, τυννουτοσί.
ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἅ μοι δοκεῖ.

καὶ

v. 362. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρειν. Ita eleganter liber noster. Vulgo sine ulla sententia ἴσον ἴσῳ φέρον. Patet hinc pro ἐθέλων legendum esse οὐ θέλων, in quo saepe librarii peccarunt, ut voces integras exhiberent.

v. 366. et seq. Vulgo:

τί οὖν οὐ λέγεις τοὐπίξηνον
ἐξενέγκων θύραζ'.

v. 370. Ita liber noster. Vulgo: πόθος γὰρ πάνυ με, v. seq. vulgo φρονῶν. Perspicue in libro nostro φρονεῖς.

v. 374. Liber noster θεάσασθε.

καί τοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν, καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι.
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψήφῳ δακεῖν·
αὐτός τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον,
ἐπίσαμαι, διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου,
κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν· ὥς' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε, καὶ
πορίζεις τριβάς; λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχα
τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.

v. 393. Edidi hos verſiculos, uti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε,
καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα.

v. 397. τιν' Ἄϊδος. Ita liber noſter. Vulgo τὶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὥρα 'στὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

τίς οὗτος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

κοὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον;

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον· αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισμακάρι Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.

οὐ

v. 400. ὥρα 'στὶν ἄρα μοι. Ita liber noſter. Vulgo ὥρα 'στὶν ἤδη.

v. 400. ψυχὴν καρτερὰν: cuius contrarium *mens anguſta*, ut ait *Cicero* pro Reditu ad Senatum c. 4.

v. 408. Vulgo: ἀπεκρίνατο. Eodemque verſu liber noſter σοφῶς, ubi vulgo σαφῶς.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ὅμως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Εὐριπίδη —

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί λέλακας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.

v. 412. Vulgo: εἴπερ δήποτ'.
v. 418. Vulgo χωλούς. Liber noster πτωχούς. Altero abhinc versu vulgo χωλούς.

δεῖ γάρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Φοίνικος, οὔκ·
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ποίας ποθ' ἁνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ἦ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα,
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οἶδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον.

ΔΙ-

v. 436. δεινὸς λέγειν. Haec in libro nostro desunt.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ναὶ, Τήλεφον.
τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σέ, μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ,
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδὶ,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμὶ, φαίνεσθαι δὲ μή.
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὅσις εἴμ' ἐγώ·
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοῖς ῥηματίοις σκιμαλίσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.

v. 444. μοι ταδὶ. Ita liber noſter ut vulgo.
v. 449. μ' ὅσις εἴμ' ἐγώ. Ita libri omnes una cum praeſtantiſſimo omnium noſtro. Brunckius legendum eſſe putat μ' ὃς εἴμ' ἐγώ, nulla permiſſa Ariſtophani, licet ipſe voluerit, ut librorum omnium oſtendit auctoritas, vel contrahendae ſyllabae alicuius, vel coniungendae facultate.
v. 451. Vulgo: αὐτοῖς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἃ 'γὼ νοῶ,
εὖ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι.
αὐτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λυπηρὸς ἴσθ' ὤν, κἀποχώρησον δόμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φεῦ·
εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄπελθε νῦν μοι.

ΔΙ-

v. 453. εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ. Ita liber noster, ut alii omnes. Nefas hinc debebat esse Brunckio substituere, ut est apud *Euripidem*, allatum ab *Athenaeo* pag. 186., εὖ σοι γένοιτο. v. seq, ἐμπίπλαμαι liber noster. Vulgo: ἐμπίπλαμαι εὖ γ'. Brunckius ἐμπίμπλαμαι ex libro suo.
v. 455. Vulgo: ἀτὰρ.
v. 459. Ita liber noster. Vulgo: λιπαρῶν τ' Εὐριπίδης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μὴ, ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον
κυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φθείρου λαβὼν τόδ'. ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὔπω, μὰ Δί', οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
δός μοι χυτρίδιον, σπογγίῳ βεβυσμένον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών.

ΔΙ-

v. 466. κυλίσκιον. Ita libri omnes. Brunckius κοτυλίσκιον substituit ex auctoritate *Eustathii*, qui ita hunc versum affert:

κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον.

Apud me vero maior est auctoritas libri nostri praestantissimi, quam unius Eustathii, qui uti potuit exemplo aliquo Aristophanis hoc loci corrupto.

v. 467. φθείρου λαβὼν τόδ'. Ita elegantissime liber noster. Postularat enim Dicaeopolis:

κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

Calicem hunc sic capite minutum Euripides non habens, integrum ei dat, ut labiis eum minuat. Vulgo inepte φέρου λαβὼν ταῦθ'. Eodemque versu liber noster ἴσθιδ' ὀχληρός.

v. 470. σπογγίῳ. Ita vulgo, atque ita constantissime liber noster, cuius auctoritatem ob praestantiam, quam ei facit grandis vetustas una cum incredibili diligentia, qua scriptus est, non ita facile deferam, licet ei obsit aliorum librorum auctoritas. Brunckius ubique σφογγίῳ, ut afferat suam Atticae consuetudini auctoritatem, quae tamen a libris vetustioribus, et diligenter scriptis maxime petenda est.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπέρχομαι.
καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνὸς, οὗ μὴ τυχὼν,
ἀπόλωλ'. ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοὐ πρόσειμ' ἔτι.
εἰς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με τυράννους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην,
ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον γλυκύτατον, καὶ φιλτάτιον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηί.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;

ἐπῄνεσ'·

v. 479. οὐ δοκῶν γε τυράννους στυγεῖν. Ita perſpicue ſcriptum eſt in libro noſtro. Vulgo: κοιράνους στυγεῖν.
v. 482. καὶ φιλτάτιον. Ita liber noſter. Vulgo: ὦ φιλτάτιον.
v. 486. πηκτὰ. Ita libri omnes. Brunckius edere voluit πακτὰ, ut *Euripides* ſcripſit (*apud Polluc.* X, 27.) quem locum a contrario ſenſu Ariſtophanes imitatur.

ἐπήνεσ᾽· ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ᾽ ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες, εἰποῦσ᾽ ἅττ᾽ ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.

ΧΟΡΟΣ.

τί δράσεις; τί φήσεις; ἴσθι νῦν
ἀναίσχυντος ὤν, σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ.
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα,
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα. εἶα νῦν
εἶά νυν, ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Μή μοι φθονήσητ᾽, ἄνδρες ὦ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὤν, ἔπειτ᾽ ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.

τὸ

v. 495. ἄγαμαι καρδίας. Ita libri omnes, ut noster. Quod sollicitandum praeter necessitatem non est, ut Davvesio placuit, qui eius loco posuit: ἄγ᾽ ἐμὴ καρδία.

v. 496. et seq. Vulgo:

τί δράσεις; τί φήσεις;
ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος
ὤν, σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ.

v. 497. σιδηροῦς τ᾽ ἀνήρ. Catullus:

ruborem ferreo canis exprimamus ore;

quod *Muretus* animadvertit.

v. 500. et seq. Vulgo:

ἀνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμα.
εἶά νυν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἱρεῖ λέγειν.

v. 502. ὦ θεώμενοι. Ita liber noster. Vulgo: οἱ θεώμενοι.

τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών.
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
κἀυτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεὸς,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια διακεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω·)
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν, ἢ λαγώδιον,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἅλὸς,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ, κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, κἀπιχώρια.
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγάραδε

νεανίαι

v. 505. Rav. liber: καὶ τρυγῳδία consentientibus libris omnibus. Brunckius tamen voluit illic esse χ' ἡ τρυγῳδία.

v. 507. οὐ γάρ με νῦν γε. Ita liber noster. Vulgo: οὐ γάρ με καὶ νῦν.

v. 514. Liber noster: ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν τοὺς. v. seq. Vulgo: καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν.

v. 517. Vulgo: κεκομμένα.

v. 521. ὅτι οὐχὶ. Ita liber noster. Vulgo: ὅτ' οὐχὶ;

v. 525. Liber noster; κἄν που σίκυον ἴδοιεν, ubi vulgo ἴδῃ.

νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνας δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ,
μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
κάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέν τ' ἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων·
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδρατε· τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα. νοῦς ἄρ' ὑμῖν οὐκ ἔνι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 538. μήτ' ἐν γῇ. Liber noster, ut vulgo.

ΧΟΡΟΣ.

ἄληθες, ὦ 'πίτριπτε, καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς, πτωχὸς ὤν, ἡμᾶς λέγειν;
καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἅπερ λέγει,
δίκαια πάντα, κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν ταῦτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπὰς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανεὶς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,
εἴτε τις ἐστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς, ἢ
τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΛΑ-

v. 562. et seq. His versibus in libro nostro appositus est Chorus. Vulgo vero Semichorus. Idemque factum est in v. 581. et seq.
v. 567. ταῦτ' liber noster. Vulgo αὖτ'.
v. 574. et seq. Vulgo:
εἶτ' ἐστι τις ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς
ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω.
Alii: εἰ τειχομάχος. Brunckius: εἴτε τις ἐστι.
v. 576. ἀνύσας. Grammaticus Apollonii in membranaceo Vaticano libro ad v. 310. Lib. II. ἄνυσίν τε) ἀνυσθῆναι γὰρ κυρίως τὸ μετὰ καμάτου τι ποιῆσαι· καὶ μέχρι νῦν φαμέν. Rav. liber in Ranas v. 505. ἀνύσας) σπεύσας εἰς τὸ φροντιστήριον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων —

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῤῥοθεῖ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι, κἀστωμυλάμην.

ΛΑ-

v. 581. Liber noſter: τῶν φίλων καὶ τῶν λόχων.

v. 584. Hunc verſum quamquam exhibeant omnes libri, addito etiam noſtro, eum tamen Brunckius vi de ſua poſſeſſione deiecit nullam ob cauſam. Convenit enim maxime hic verſus toti huic praeſenti orationi. *Chorus* enim queritur apud *Lamachum*, quod

οὗτος ἄνθρωπος κακοῤῥοθεῖ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν.

Huc ſpectat igitur *Lamachi* reſponſio:

οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε,

videlicet κακοῤῥοθεῖ τὴν πόλιν ἅπασαν. Quod autem interrogat paulo poſt *Lamachus*: τί δ' ἅπας ἡμᾶς; ſpectat ad ea, quae dixerat *Dicaeopolis* contra civitatem. Cepit namque *Lamachum* curioſitas eadem audiendi, quorum cauſa de *Dicaeopoli* Chorus apud ſe querebatur: quae ne repetat ille, ait illorum ſe non reminiſci, ab armorum metu exturbatum.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰδού.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παράθες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κεῖται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τουτὶ πτίλον σοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,
ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὄρνιθός ἐστιν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἆρα κομπολακύθου;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ', ὡς τεθνήσει.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε.
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης·

v. 597. τεθνήσει. Ita libri omnes. Atque hoc modo alio loco, videlicet in Vespis v. 674. usus est Aristophanes hoc verbo. Si igitur librorum antiquorum, ac probatorum auctoritas custodienda est, non est sane Brunckius laudandus, qui utroque loco arbitrio suo τεθνήξει substituit. Si futuri huiusce usum vel rationem omnem ignorant viri docti, non licet inde iam bellum eidem movere. Quod enim latet nunc homines eruditos, cum res suae florerent, graecos non latebat. Exemplo sint linguae ipsae, quibus in praesenti nationes utuntur. In vetustioribus namque libris, quamquam his recentibus linguis conscriptis, plura tamen occurrunt, quorum nec rationem, neque usum omnem assequimur.

σὺ δ', ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτόνησαν γάρ με —

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι,
νεανίας δ', οἵους σὺ, διαδεδρακότας,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς,
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χάοσι
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, κἀν Γέλᾳ, κἀν Καταγέλᾳ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐχειροτονήθησαν γάρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἴτιον δὲ τί,
ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἁμηγέπου,
τωνδὶ δὲ μηδέν; ἐτεὸν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔτι;
ἀνένευσε· καί τοι γ' ἐστὶ σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πρινίδης;
εἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν', ἢ τοὺς Χάονας;

οὐ

v. 615. ἀεὶ. Liber noster. Vulgo: ἤδη. Idemque liber ἁμηγέπου ut vulgo. Brunckius ἁμηγέπη.

v. 617. Liber noster: πολιὸς ὢν ἐπὶ. Facile hinc fuit emendare ἔτι, quo fit planissima sententia. Vulgo ἐπὶ. Brunckius de suo πολιὸς ὢν ἔτ', ἢ οὔκ. Quod profecto ignoro, quantum placere hoc loco Aristophani potuisset.

οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῴην ποτὲ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίσω παρῄνουν οἱ φίλοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις
ἐπίωμεν.

Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις,

 ὡς

v. 628. ταράξω. Ita perspicue liber noster. Vulgo: κατάρξω.
v. 634. Vulgo: τοὺς ἀναπαίςειν.

ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.
Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες,
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴποι,
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθήνας,
εὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγένηται,
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατεῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες

ἤξου-

v. 640. ἄξιος. Ita libri omnes, quod a ſententia alienum non eſt:

Φησὶν ὁ ποιητὴς εἶναι ἄξιος ὑμῖν διὰ πολλῶν ἀγαθῶν,

quibus vobis auctor eſt (quae tacite in ſententia inſunt), videlicet:

παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι etc.

v. 644. Ita liber noſter. Vulgo: κἀπειδὴ τοῦτό τις εἴπῃ. Brunckius: κἀπειδὰν τοῦτό τις εἴπῃ.

v. 647. εὕρετο πᾶν ἄν. Ita liber noſter. Vulgo: εὗρε τὸ πᾶν.

ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.
οὕτω δ᾽ αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόῤῥω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ Βασιλεύς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτούς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατοῦσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητήν, ποτέρους εἴποι κακὰ πολλά.
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γεγενῆσθαι,
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ ταῦθ᾽ ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ᾽, ἀλλ᾽ ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται.
ἀλλ᾽ ὑμεῖς μή ποτ᾽ ἀφήσεθ᾽, ὡς κωμῳδήσει τὰ δίκαια·

v. 652. Ita hunc verſum exhibent omnes libri, addito etiam noſtro. Brunckius, ne poſt quartum pedem caeſura ſit, ſine ullius libri auctoritate ita hunc verſum emendat:

ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

v. 659. Vulgo: διὰ τοῦθ᾽.

v. 662. Ita liber noſter. Vulgo: μή ποτ᾽ ἀφῆσθ᾽. Brunckius putat, hoc verbum non aptum eſſe ſententiae. Quare ex libro ſuo ei ſubſtituit ποτα δώσηθ᾽, quod longe minus huic loco quadrare poteſt. Ineptum eſt ita loqui: *Idcirco Lacedaemonii vobiscum foedus inire, et Aeginam inſulam ſibi reſtitui volunt, non quia plurimi inſulam illam faciant, ſed ut poetam ſuis praediis eiiciant. Vos*

Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥς' εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὐθ' ὑποτείνων μισθοὺς, οὔτ' ἐξαπατύλλων,
οὐδὲ πανουργῶν, οὐδὲ κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιςα διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔςαι, κοὐ μήποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὤν, ὥσπερ ἐκεῖνος,
δειλὸς καὶ καταπύγων.

ΧΟΡΟΣ.

Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ Φλεγυρὰ πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων

Φέψα-

autem ne vereamini, quin poeta iusta vestra facta sit derisurus. Sequi sententiam illam debet poetae consilium, ne insulam Athenienses dimittant, concludendae totius orationis causa. *Vos vero*, inquit, *licet id foederi feriundo postulent Lacedaemonii, insulam ne dimittitote; ut poeta, non amissis vitae praesidiis, comoedias doceat vestrae commoditati peropportunas.* Nam quae sequuntur:
Φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὥς' εὐδαίμονας εἶναι, etc.
planum faciunt, κωμῳδεῖν τὰ δίκαια, quae iusta sunt, et ad commodum alicui procurandum accommodata significare.

v. 663. Vulgo: ὡς.

v. 671. Perspicue liber noster καταπύγων. Vulgo: λακκοκαταπύγων. Brunckius ex libris suis λακκαταπύγων.

v. 672. et seq. Choros ad auctoritatem apposuimus libri nostri. Hoc versu liber noster φλεγυρὰ, quod Brunckius in suis quoque libris invenit, pro vulg. φλεγυρόν.

Φέψαλος ἀνήλατ', ἐ-
ρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι·
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν· οὔ-
τω σοβαρὸν ἦλθε μέλος
εὔτονον, ἀγροικότονον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν,
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχο-
μεν,
οἵ τινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς,
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς ὁ Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίας ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥή-
μασι·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυ-
κῶν.

v. 675. et seq. Vulgo:

φέψαλος ἀνήλατ' ἐρε-
θιζόμενος.

v. 677. ἡνίκ' ἂν. Ita liber noster. Vulgo: ἡνίκ'

v. 679. μάττωσιν. Vulgo: μάττουσιν.

v. 681. ἀγροικότονον libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀγροικότερον.

v. 690. οἷς ὁ Ποσειδῶν. Ita liber noster. Vulgo deest articulus. v. seq. liber noster τονθορύζοντες, vulgo τονθρύζοντες.

ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὄφλων ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους·
Οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ-
σαι, πολιὸν ἄνδρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ
θερμὸν ἀπομορξάμενον
ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν, ἐδιώκομεν·
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονη-
ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα προσαλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τίς ἀντερεῖ Μαρψίας;

Τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι, συμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα, κἀπεμορξάμην, ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἠνέσχετο·
ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ

τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τολοιπὸν κἢν φύγῃ τις, ζημιοῦν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ, ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσαμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἱμᾶντας ἐκ λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω,
μήτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καθ' ἣν ἐσπεισάμην,
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τῇ ἀγορᾷ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγορ' ἂν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα.
ἐπόθουν τοι, ναὶ τὸν Φίλιον, ᾇπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πόνηρα κόριά γ' ἀθλίου πατρὸς,
ἀμβᾶτε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕρητε παι.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρῄδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

ΚΟΡΑΙ.

πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι.

ΜΕ-

v. 728. πᾶσι Πελοποννησίοις. Ita liber noſter. Vulgo τοῖσι.
v. 739. Liber noſter: κόριχ' ἀθλίου πατρὸς. v. ſeq. αἴχ' εὕρητε παι. Ita liber noſter εὕρητέ πα vulgo. Brunckius, ut tempora punctim reſpondeant, ſublata omni, quae ineſt hac in re apud omnes probatos ſcriptores, elegantia, εὕροιτε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γὰρ, ὑμὲ σκευάσας, φασῶ φέρειν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς, ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, εἴπερ ἵξετ' οἴκαδις,
τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν εἰς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοΐξετε,
χ' ἡσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼ δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν. ὅπα
Δικαιόπολις; ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί; ἀνὴρ Μεγαρικός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγοράσοντες ἥκομες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πῶς ἔχετε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἡδύ τοι, νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.

τί

v. 754. γρυλλιξεῖτε. Ita in Pluto v. 307. γρυλλίζοντες, quo loco Rav. liber:

φωνὴν χοίρων ἀφιέντες. γρυλλισμὸς γάρ ἡ τῶν χοίρων φωνή.

v. 756. Ita liber noster. Vulgo: ἐγὼν δε καρυξῶ γε. Brunckius γα.

τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷα δή;

ὅκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν,
ἄνδρες Πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξεσθε πραγμάτων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

παρ' ἀμὲ πολυτίματος, ᾇπερ τοὶ θεοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἅλας οὖν φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδὲ σκόροδα;

ΜΕ-

v. 762. Ita liber noster. Vulgo:
ἀλλὰ γὰρ ὅκα μὲν γα τηνόθεν ἐμπορευόμαν.

v. 766. ὁ σῖτος ὤνιος. *Lucianus* in Icaromenippo:
πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεὶ,
ὄκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρωραῖοι μύες,
πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ φέρεις;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοίρους ἐγώνγα μυστικάς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἰ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοῖρος, ναὶ Δία.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ἥδε;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Μεγαρικά.
ἢ οὐ χοῖρος ἔσθ' ἅδ';

ΔΙ-

v. 769. Vulgo: ἂν ἀεί. Et v. seq. ἐσβάλητε liber noster. Vulgo: ἐσβαλῶτε.
v. 776. ποδαπὴ χοῖρος ἅδε; — μεγαρικά. Ita liber noster. Vulgo: ποδαπὴ δ' ἐστὶ χοῖρος; — μεγαρικά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τᾶς ἀπιςίας·
οὔ φατι τάνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μάν,
αἰ λῇς, περὶ θυμητίδαν ἁλῶν,
αἰ μή 'ςιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἔςιν ἀνθρώπου γε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν ἦμεναι τίνος δοκεῖς;
ἦ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς,
ἔγωγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
οὐ χρῆσθα σιγῆς, ὦ κάκις' ἀπολουμένα.
πάλιν τ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμᾶν, οἴκαδις.

ΚΟΡΑΙ.

v. 780. Ita liber noſter, ut vulgo, quae ſollicitanda non ſunt conſentientibus libris omnibus. Vulgo hoc ipſo verſu νῦν μοι. Kuſterus: περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, quem ſequuti ſunt Berglerus et Brunckius. Suidas autem θυμιτίδων ἁλῶν, licet exemplum, quod proponit ex poeta noſtro, hoc ſit: θυμίτων ἁλῶν, in quo poteſt error eſſe exſcriptoris. Hoc enim Suidae: θυμιτίδων ἁλῶν a libris omnibus Ariſtophanis aeque ac noſtro ſuſtentatur.

v. 785. χοιρίον liber noſter. Vulgo χοιρίδιον.

v. 787. τ' ἀποισῶ. Liber noſter. Vulgo; τί γ' ἀποισῶ. Poſt

hunc

ΚΟΡΑΙ.

κοΐ, κοΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

αὗτα 'στὶ χοῖρος;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν αὑτηΐ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

σὰ μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κέρκον οὐκ ἔχει.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

νέα γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε, καὶ παχεῖαν, κἠρυθράν.
ἀλλ' αἰ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.

ΜΕ-

hunc versum utraque puella grunniens inducitur in libro nostro, in quo ante *κοὶ* est *αἱ κόραι.* Iam enim utramque pater Dicaeopoli ostenderat.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὁμοματρία γάρ ἐστι, κἠκ τωυτῶ πατρός.
ἀλλ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνοανθῇ τᾷ τριχὶ,
κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῇ 'Φροδίτῃ θύεται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ναὶ τὸν Ποτείδαν, κἂν ἄνευ γα τῶ πατρός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἐσθίει μάλιστα;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

πάνθ', ἃ καὶ δίδως.
αὐτὸς δ' ἐρώτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

χοῖρε, χοῖρε.

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙ-

v. 798. ἀλλ' ἂν. Vulgo: αἰ δ' ἂν; et v. seq. liber noster ἔσται, vulgo ἐστι.
v. 806. πάνθ' ἃ καὶ δίδως. Ita, ut vulgo, liber noster. Brunckius ex ingenio: πάνθ' ἃ κᾆ διδῷς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

ΚΟΡΗ Α.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δαὶ σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;

ΚΟΡΗ Β.

κοΐ, κοΐ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατε.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.

v. 810. Liber noster: κἀτρώγοις ἄν.

v. 811. κεκράγατε. Ita libri omnes. Brunckius voluit ingenio suo edere κεκράγατον. *Dicaeopolis* puellas alloquitur.

v. 813. Ineptum est, quod vulgo hoc loco legitur τρώξονται. Hactenus puellae avide se ἰσχάδας comesuras ostenderant. Qua de re ineptissime Dicaeopolis dubitasset, utrum ipsae essent ἰσχάδας esurae. Recte igitur liber noster τρώξονται.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀστείω γε τὼ βοσκήματε.
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τὸ μὲν ἅτερον τούτων, σκορόδων τροπαλλίδος·
τὸ δ' ἅτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτῶ ματέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὤνθρωπε, ποδαπός;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

χοιροπώλας Μεγαρικός.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ
πολέμια, καὶ σέ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει πάλιν,
ὅθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.

ΣΥ-

v. 825. Vulgo: ἄνθρωπε.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

κλαίων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

Δικαιόπολι, Δικαιόπολι, φαντάζομαι
ὑπό του.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ὁ φαίνων σ᾽ ἐςίν; ὦ ᾽γορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ᾽ ἐξείρξετε;
τίη μαθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κλαίων γε σὺ,
εἰ μήτ᾽ ἑτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ᾽ ἔνι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

θάῤῥει, Μεγαρίκ᾽· ἀλλ᾽ ἧς τὰ χοιρίδι᾽ ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πολλά γ᾽.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.

v. 833. τίη μαθών. Ita libri omnes. Nulla adeſt ratio, quamobrem mutanda haec ſint, ut Brunckius voluit, qui fecit ex ingenio ſuo: τί δὴ παθών.

v. 835. εἰ μήτ᾽ ἑτέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων. Ita liber noſter. Vulgo: εἰ μὴ ᾽τέρωσε συκοφαντήσεις ἰών.

v. 839. Liber noſter: πολλά — ἀλλὰ μέν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πολυπραγμοσύνης νυν' ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε, κἄνις τῶ πατρὸς,
παίειν ἐφ' ἁλιτὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονεῖ γ' ὤνθρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ὡνὴρ
ἐν τῇ 'γορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφαίνων σε πημανεῖται·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
οὐδ' ὠσιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν, δίει·

κοὐ

v. 849. Vulgo: οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται. Ridicula ſententia haec eſt, nihil ſibi et omni huic loco conveniens. *Sycophanta* timorem iniecerat *Megarenſi*, reum volens eum agere. *Dicaeopolis* ab hoc timore eumdem liberarat. Huc ergo *Chorus* reſpicit, eique ſpondet, neminem amplius ſuum nomen delaturum. Eleganter itaque liber noſter:

οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφαίνων σε πημανεῖται.

Paulo ante *Dicaeopolis*:

τίς ὁ φαίνων σ' ἐστί; τίη μαθὼν φαίνεις;

Ipſeque *Sycophanta*:

οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;

At ne grammaticus quidem haec novit. In verbum vero ὑποψωνῶν, haec ait:

προστιθεὶς τῇ ὀψωνίᾳ. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσθήκης ὠνούμενοι,

κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τῇ 'γορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων
Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται
Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ 'γορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

v. 853. Vulgo: ξυντυχὼν Ὑπέρβολος.
v. 861. et seq. Vulgo in unum duo hi versiculi coalescunt.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ, ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

Ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς.
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀςίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου,
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίατο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις;

ΒΟΙΩ-

℣. 875. Vulgo: γ' ἂν ὦ ξένε, et Ἰόλαον. Liber noster: Ἰώλαον . . . γ' ὦ ξένε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅσ' ἐςὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχὼ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιὼς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγὼς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πυκτίδας,
ἰκτῖδας ἐνύδρως, ἐγχέλεις Κωπαΐδας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν,
ἔκβαθι, τῷδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ φιλτάτη σὺ, καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίςην ἐγχέλυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω, τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανὼν ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.

v. 881. Vulgo: ὅσ' ἐσ' ἂν ἀγαθὰ.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε, πᾶ, γενήσεται;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἰώνγα ταῦτα πάντα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις ἰών;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὅ τι γ' ἔσ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικάς,
ἢ κέραμον.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγᾦδα· τοίνυν συκοφάντην ἔξαγε,
ὥσπερ κέραμον, ἐνδησάμενος.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

νεὶ τὼ σιώ,
λάβοιμι μέντ' ἂν κέρδος, ἀγαγὼν, καὶ πολύ.
ἇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέον,

ΔΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μικκός γα μᾶκος οὗτος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἅπαν κακόν.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί;

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τῶδ' ἐμοῦς
Θείβαθεν, ἴττω Ζεύς.

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί δαὶ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

καὶ σὲ φανῶ πρὸς τοῖσδε.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

τί ἀδικειμένος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων γ' εἰσάγεις θρυαλλίδας.

ΔΙ-

v. 923. Brunckius καὶ εἰ γε, et 924 γ' omittit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ θρυαλλίδας;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

νεώριον θρυαλλίς;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

οἶμαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίνι τρόπῳ;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος,
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;

ΝΙΚΑΡΧΟΣ.

μαρτύρομαι.

ΔΙ-

v. 925. Hic verſus deeſt in libro noſtro.

v. 932. ἂν εὐθύς. Elegans haec eſt *Pierſonii* emendatio. Vulgo, ut liber noſter: ἂν αἱ νῆες, quod ex adnotationibus lineas inter ſcriptis pro εὐθύς in verſum migravit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ξυλλάμβαν᾽ αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι Φορυτὸν, ἵν᾽ αὐτὸν ἐνδήσας φέρω,
ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτ᾽, ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ
λάλον τι καὶ πυρορραγὲς,
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρήσεταί ποτ᾽ αὐτῷ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ᾽ ἐγκυκᾶσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς δ᾽ ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος,

κατ᾽

v. 935. Liber noſter, ut vulgo, φέρε. v. ſeq. libri omnes φορούμενος. Exemplo id eſſe poterit, ſecundam in καταγῇ ſyllabam pro brevi quoque fuiſſe uſurpatam, quin φερόμενος ſcribamus, ut Brunckius fecit contra librorum omnium auctoritatem.

v. 946. et ſeq. Hi duo verſus vulgo unum efformant, atque

κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰσχυρόν ἐς', ὦ 'γαθ', ὥσ-
τ' οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν,
κατωκάρα κρέμαιτο.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη καλῶς ἔχει σοι.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

μέλλω γέ τοι θερίδδεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιςε, συν-
θέριζε, καὶ τοῦτον λαβὼν,
πρόσβαλλ', ὅπου βούλει, φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.

ΒΟΙΩ-

atque ita versus 950. et 51. Itemque v. 953. et seq. ita vulgo circumferuntur:

ἰσχυρόν ἐςιν, ὦ 'γαθ', ὥς
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν
κατωκάρα κρέμαιτό γε.

Ex duobus postremis Brunckius unum fecit.

v. 961. Vulgo: πρόβαλλ'.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰὼν, Ἰσμήνιχε,
χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὅμως
κἂν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὅτι
ἐκέλευσε Λάμαχός σε ταύτης τῆς δραχμῆς
εἰς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν.
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπάδ' ἐγχέλυν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχέλυν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·

ἀλλ'

v. 965. Ita liber noster. Vulgo:
ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, ὦ Ἰσμήνιχε.
Brunckius in libro suo invenit:
ἴθι δὴ ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, Ἰσμήνιχε,
ex quo fecit ἴθι δῆθ'.
v. 975. Liber noster: ὅς γε τὴν.

ἀλλ' ἐπὶ ταρίχη τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνη, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον,
εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.

ΧΟΡΟΣ.

εἶδες ὦ, εἶδες, ὦ
πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
σπεισάμενος οἷ' ἔχει ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει
χλιαρὰ κατεσθίειν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι·

οὐδὲ

v. 984. σπεισάμενος οἷ' ἔχει ἐμπορικά. Ita liber noſter. Vulgo: σπεισάμενος ἐμπορικά. Brunckius ex libro ſuo: οἷ' ἔχει σπεισάμενος.

v. 986. et ſeq. Hi duo verſiculi vulgo unum efformant. Brunckius hunc totum locum ita ex ingenio ſibi conſtituendum exiſtimavit:

χρήματα . . . ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν
τᾶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν·
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται etc.

Ut ſententia haec ſit: *quorum bonorum alia quidem domi iuvant, alia vero calida poſt coenam utilitati ſint. Magnos animos aeque ſumit, hasque pennas ante oſtium proiecit, ut argumento ſint futurae lautitiae. Bona huic ſuggerunt omnia ſponte etc.* Vir clariſſimus longe a vero hoc loco aberravit. Quisque enim per ſe intelligit, nec ſententiam procedere hoc modo, neque hunc locum ita eſſe conſtituendum. Huc enim transtulit vir doctiſſimus *verſus ſequentes*, qui ſunt in extrema parte huius chori, propterea quod putavit, poetam illic eos verſus nequaquam collocaſſe. Locus hic

οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
εἰργάσατο πάντα κακά, κἀνέτρεπε, κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου·
Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν. —

τὰς

hic vulgo legitur, uti eum, accedente quoque libri noſtri praeſtantiſſimi auctoritate, conſtitui; ſententia ſit: *quorum quidem bonorum, quae nunc emere licebit, alia quidem inſtruendae domui erunt apta, alia vero iuvabit calida comedisse. Si quidem ſponte ſua felici huic civi bona accedunt etc.* At de his nulla dubitatio. Omnis enim difficultas ineſt in iis verſibus, quos Brunckius putavit eo loco, quo ſunt, eſſe non poſſe. Poſtquam Chorus hic nil commune velle ſe cum Marte dixerat, qui in cauſa fuerat ſuorum malorum omnium; narrat nihil eum de ſua immanitate abieciſſe, tametſi blande eundem ad coenam invitaſſet, et comiter ac liberaliter tractaſſet. Ille enim, licet ita liberaliter tractatus:

τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ etc.
καί τ' (ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονῶ)
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

maiori tamen vi bellum excitavit atque (ſolet enim Mars inter pocula crudelior fieri) ſuae virtutis argumentum tela ante oſtium proiecit. Quam plana ſit ſententia, nemo non videt. Nam quod *πτερὸν telum* quoque ſignificare poſſit, tot res, quibus veteres minus apte hanc vocem accommodabant, mirifice oſtendunt. Vide *H. Steph.* Vulgo vero duo illi verſus ita editi ſunt:

τᾶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα γε φρονῶ·
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Liber autem noſter:

καί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονῶ·
τοῦ βίου ἐξέβαλλε δεῖγμα πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

cuius poſtremi verſus emendatio, quae profecto a Brunckio eſt, planiſſima quidem eſt. *προκαλουμένου*, liber noſter, ut vulgo. Brunckius *προκαλουμένους*.

τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων,
καί τ' (ἐπὶ τὸ δεῖπνον θαμὰ καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ)
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ
καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις
ξύντροφε Διαλλαγή,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἆρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμέ τε καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιον ἴσως νενόμικάς με σύ;
ἀλλά σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν·
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων·
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμὲ, ταῖς νουμηνίαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοᾶς
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

ΔΙ-

v. 1000. et seq. Vulgo unum efformant.

v. 1004. Vulgo: ἐμὲ καί.

v. 1010. ἡμερίδος ὄσχον. Ita Brunckius ex coniectura; facile namque ὄσχον in ὄρχον migravit, quod est in editis libris omnibus. κλάδον facile quisque intelligit, a grammaticis esse, illius explicandae vocis causa inter lineas positum, quod in versum tandem irrepsit.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας
ὀπτωμένας ἴδητε;

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
αὑτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι τάλας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ Ἡράκλεις, τίς οὑτοσί;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀνὴρ κακοδαίμων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσί σοι μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ' ἔτη.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί δ' ἔπαθες;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

πόθεν;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἀπόλωλα τὼ 'φθαλμὼ, δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὼ 'φθαλμὼ ταχύ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ που.

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοϊδίοιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς
σπονδαῖσιν ἡδὺ κοὐκ ἔοι-
κεν οὐδενὶ μεταδώσειν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι.
τὰς σηπίας στάθευε.

ΧΟΡΟΣ.

ἤκουσας ὀρθιασμάτων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.

ΧΟΡΟΣ.

ἀποκτενεῖς λιμῷ με καὶ
τοὺς γείτονας, κνίσσῃ τε καὶ
φωνῇ, τοιαῦτα λάσκων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τίς οὑτοσὶ, τίς οὑτοσί;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἔπεμψέ τις σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τόνδ' ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μή μοι δίδου,

ὡς

v. 1062. Ita libri omnes. Brunckius, ne articulus absit, quod aliis quoque in locis adnotavimus, ingenio ſuo verſum effingit:

ἔπεμψε τίς σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

v. 1066. ἀλάβαστον. Ita perſpicue liber noſter.

ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι μυρίων δραχμῶν.
ἀλλ' αὐτηὶ, τίς ἐςίν;

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

ἡ νυμφεύτρια
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις; — ὡς γελοῖον, ὦ θεοὶ,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδὰς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'ςι, τοῦ πολέμου δ' οὐκ ἀξία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν ςρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳὶ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς. φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χοᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς,
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπείγεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ ςρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς.

v. 1068. Vulgo: χιλίων δραχμῶν.
v. 1079. Liber noster: ἀλειφέτω πέος.

ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃςὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ ςρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ ςράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων καταγελᾷς ἤδη σύ μου;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

αἶ, αἶ·
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἶ, αἶ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

Δικαιόπολι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί ἐςιν;

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίςην λαβὼν καὶ τὸν χοᾶ.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐςὶν παρεσκευασμένα,

κλῖναι,

v. 1097. Liber noster: προςρέχει ἀγγελῶν.
v. 1099. Liber noster: τὴν κίςαν.

κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήματ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ σὺ δή, παῖ, θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.

v. 1114. Ita hunc versum habet liber noster. Vulgo; οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ 'νθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων δὸς κρεῶν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ 'νθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

οὐκ· ἀλλ' ἐγὼ χὠ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι, κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,

πότε-

v. 1125. μίμαρκυν. Ita liber noster, ut est apud *Hesychium* et *Pollucem*. Vulgo: μίμαρκυ.

πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐςιν, ἢ κίχλαι;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

οἴμ' ὡς ὑβρίζεις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

παῖ, παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου, παῖ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ σύ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐςιν ἀνθρώποις πλατύς;

ΔΙ-

v. 1135. Liber noſter: σκιλίβαντας.
v. 1139. Vulgo: ἀνθρώποις πτατύς.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

κατάχει σὺ, παῖ, τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χοᾶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος.

ΛΑ-

v. 1143. Vulgo: γέρων, κλάειν κελεύω.
v. 1145. Liber noster: φέρε, παῖ, δεῦρο.
v. 1149. et seq. Ita vulgo hic locus confuso sententiarum ordine circumfertur:

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

ΔΙ-

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τὴν ἀσπίδ' αἶρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

αἶρου τὸ δεῖπνον· συμποτικὰ τὰ πράγματα.

ΧΟΡΟΣ.

ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν.
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ·
σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν.
τῷδε καθεύδειν
μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα.

ΗΜΙ-

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.
ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.

Hunc ego ex libro noſtro conſtitui.

v. 1154. Hic verſus omnino deeſt in libro noſtro, nec puto ad hanc comoediam eumdem pertinere.

v. 1159. σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν. Ita liber noſter. Vulgo: σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν. Brunckius ex libro ſuo ῥιγοῦν καὶ, quod idem eſt ac ῥιγῶν.

v. 1160. et ſeq. Ita hos verſus Brunckius edidit:

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
ὡραιοτάτης.
σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Qui poſtremus verſus ita legitur in libris omnibus, uti in libro noſtro ſcriptus eſt:

ἀνα-

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Αντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ,
τῶν μελέων ποιητὴν,
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ, κακῶς
ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
ναια χορηγῶν, ἀπέκλεισε δειπνῶν.
ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος
δεόμενον· ἡ δ' ὠπτημένη

σίζου-

ἀνατριβομένω τε τὸ δῶκα,

quem ex ingenio Brunckius ſibi corrigendum putavit praeter neceſſitatem. Plana namque, ut vulgo locus eſt conſtitutus, ſententia eſt, ſi ſuus ſenſus ἀνατριβομένῳ tribuatur, quod eſt *in luſibus*:

Aut praecidere ſeminale membrum,
quod totis mihi noctibus fatigant
vicinae. . . . .

Et rurſus:

Ipſi cernitis, exfututus ut ſim,
confectusque, macerque, pallidusque,
qui quondam ruber, et valens ſolebam
fures caedere.

Itemque:

Illius uxor, aut amica, rivalem
laſciviendo languidum precor reddat.

v. 1163. et ſeq. Vulgo:

Αντίμαχον τὸν Ψακάδος
τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων τὸν ποιητὴν,
ὃν μὲν etc.

Brunckius:

τὸν μελέων ποιητὴν.

v. 1169. ἀπέκλεισε δειπνῶν. Ita eleganter liber noſter pleniſſima ſententia. Vulgo inepte: ἀπέλυσ' ἄδειπνον. v. ſeq. ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος. Ita liber noſter. Vulgo: ὃν γ' ἔτ'. Brunckius, ut antiſtrophici verſus legem ſervet, de qua alibi diximus, ex ingenio ſuo ita verſum emendat: ὃν ποτέ γ' ἐπίδοιμι.

σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων
ἁρπάσασα φεύγοι.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν·
κᾆθ' ἕτερον
νυκτερινὸν γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
τοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέστης
μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν
βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπάξειεν δ' ἔχων
τὸν μάρμαρον, κᾆπειθ' ἁμαρ-
τὼν βάλοι Κρατῖνον.

v. 1177. et 78. Vulgo hi duo versiculi unum efformant.
v. 1182. Vulgo: τῆς κεφαλῆς.
v. 1183. ὁ δὲ λίθον λαβεῖν βουλόμενος. Ita liber noster. Vulgo: βαλεῖν. Brunckius, ut eamdem legem servet, cuius modo meminimus, ex ingenio: ὁ δ' αὖ λίθον.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Ὦ δμῶες, οἳ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,
ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσὼν,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι, δεινὸν ἐξηύδα μέλος·
Ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν,
λείπω φάος γε τοὐμὸν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ. —
τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν,
ἀνίσταταί τε, καὶ ξυναντᾷ δραπέταις,
λῃστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.

τάλας

v. 1190. ἐν χυτριδίῳ. Ita liber noster. Vulgo: ἐν χυτρίῳ.

v. 1192. In libro nostro deest. Est tamen in eo vacuum spatium versus huius loco.

v. 1205. et 1213. Vulgo: ἀττακατταταῖ, et ἀτταλατταταῖ.

τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν, οἰ-
μωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Δικαιόπολις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον,
κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀτταταῖ, ἀτταταῖ.
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
Φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπετασὸν κἀπιμανδαλωτὸν ἄν.
τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ὦ συμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ, ἰὼ
τραυμάτων ἐπωδύνων.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἰὴ, ἰὴ,

χαῖρε

v. 1209. et seq. Ita vulgo:
ἐκεῖνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν
οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.
Brunckius in primo versiculo ἄν γ' ingenio suo.

v. 1211. et seq. Ita liber noster:
Δικαιόπολις ἄν μ' ἴδοι τετρωμένον,
κἆτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.

v. 1216. In libro nostro deest tum ἄν, quod extat vulgo in impressis libris, tum αὖ, quod ex ingenio Brunckius in hunc versum intulit.

v. 1217. τὸν γὰρ χοᾶ πρῶτος ἐκπέπωκα.
Ita liber noster. Vulgo:
τὸν γὰρ χοᾶ τὸν πρῶτος ἐκπέπωκά γε.

χαῖρε Λαμαχιππίδιον.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

στυγερὸς ἐγώ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

μογερὸς ἐγώ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τί με σὺ κυνεῖς;

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τί με σὺ δάκνεις;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
ξυμβολῆς βαρείας.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰὼ ἰώ, Παιάν, Παιάν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε τήμερον Παιώνια.

ΛΑ-

v. 1220. χαῖρε Λαμαχιππίδιον.
Ita liber noſter. Vulgo:
ὦ χαῖρε Λαμαχίππιον.
v. 1222. κυνεῖς. Ita liber noſter, ut Brunckius.
v. 1223. et ſeq. Vulgo: τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.
Brunckius:
τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας.
v. 1227. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε σήμερον παιώνια. Ita liber noſter.
Vulgo: ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον.

Saepe

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαῖ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἐμοῦ δέ γε σφὼ, τοῦ πέους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι,
καὶ σκοτοβινιῶ.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. Τήνελλα καλλίνικος.

Saepe in his exſcriptores errarunt, quae ad dialectorum morem ſpectant.

v. 1229. et 31. Utroque in loco liber noſter ὦ φίλαι.

v. 1235. σκοτοβινιῶ. Ita liber noſter. Vulgo: σκοτοδινιῶ.

v. 1236. Vulgo, ἐς τόν.

v. 1240. ὀδυρτά. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius cum Kuſtero et Suida ὀδυρτή.

ΧΟΡΟΣ.

Τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα.

ΧΟΡΟΣ.

Τήνελλα νῦν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

ἕπεσθε νῦν ᾄδοντες ὦ Τήνελλα καλλίνικος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ᾄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἀσκόν.

v. 1242. εἴπερ καλεῖς γ', ὦ πρέσβυ. Ita liber noſter. Vulgo: καλεῖς πρέσβυ. Kuſterus ex ingenio: καλεῖ σὺ πρέσβυ. At Brunckius ex libris ſuis: καλεῖς. ὦ πρέσβυ.

v. 1244. ὦ γεννάδα. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libris ſuis edidit. Vulgo inepte ὦ ἀγεννάδα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Φιλοκλέων Ἀθηναῖος, φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν, ἐφοίτα περὶ τὰ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύσειν, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένου, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ αὐτοῦ σφηξὶν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκεν, καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἤνυον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης τὸ πρᾶγμα. σπουδαῖον καὶ ἀρχὴν τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος, οὐ μεθίει τοῦ πάθους· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ,

Adnotationes in Vespas.

Utrumque argumentum extat, versiculis turpissimis distinctum, in libro Ravennate. Ea, ut illic scripta sunt, edenda curavimus.

v. 1. primi argumenti vulgo φιλοδικαστής. v. 2. εἰς δικαστήρια. v. 4. παῦσαι. v. 7. μὴ προκειμένης. v. 8. συνδικασταὶ σφηξὶν αὐτούς. v. 14. εἶναι τό. v. 16. καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τό. v. 18. μεθίει τὸ πρᾶγμα. v. 19. αὐτῷ φιλοδικεῖν. v. 21. μόνον καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζειν. καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι. v. 23. ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων ἀπατηθεὶς ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. v. 24. τοῦ χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ. v. 25. διὰ τὸ σφηξίν. v. 26. εἶναι τοὺς τοῦ χοροῦ. v. 32. γελοιοποιεῖ. v. 37. καὶ διά. v. 38. δικάζειν. v. 39. πλήττουσι . . . . δ' αὐτῷ. v. pen. προάγειν Γλευκῶς πρεσβεῖς τρεῖς.

καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες
ἐπεισάγονται παρ' αὐτῷ κρινόμενοι·
καὶ κατὰ τοὺς φεύγοντας ἐκφέρει τὴν ψῆφον.
περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ ποιητοῦ
ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου, ὡς σφηξὶν ἐμφε-
ρεῖς εἰσὶν οἱ τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα.
οἳ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφή-
δρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι
τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρων
ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται, καὶ κρί-
νει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν
καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκει-
μένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλα-
σται
δὲ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδι-
κοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀπο-
στῆναι δικῶν, διά τι τοῦτο καὶ τοὺς
δικαστὰς σφηξὶν ἀπεικάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλήτ-
τουσι. πεποίηται δ' αὐτῷ χαριέντως.
ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀμυνίου, διὰ Φιλωνίδου,
ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπιάδος β̄ ἦν, εἰς Λήναια.
καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης προάγωνι
λευκῶν πρέσβεσι Γ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἵρξας ἄφνω
αὐτός τ' ἐφύλαττεν ἔνδον. οἴκεται, ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι ἐπὶ τῷ
δύνασθαι κέντρον ἐνιέναι τισὶν σφῆκες,
παρόντες ἐκ ταυτοῦ κακοῦ, φρονοῦντες ἱκα-
νόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος συμπείθεται
ἔνδον δικάζειν καὶ βιοῦν, ἐπεὶ τὸ δικά-
ζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

v. 2. Sec. argum. αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ' ὅπως.

v. 6. et ſeq. . . . λεγόμενοι.
σφῆκες παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἱέναι τινὶ
φρονοῦντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
ξυμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

Pudet in his ineptiis nonnihil verſari.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ } οἰκέται Φιλοκλέωνος.
ΞΑΝΘΙΑΣ }
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΥΩΝ.
ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλες μέγα.
ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

ΣΩΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἂν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τοῖν κόραιν ὕπνιον καταχεῖται γλυκύ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς, ἐτεόν, ἢ κορυβαντιᾷς;

ΣΩ-

v. 4. ἆρ' οἶσθά γ'. Ita Rav. liber ut vulgo. Brunckius: οἶσθας οἷον.
v. 5. σμικρόν. Liber noster. Vulgo: μικρόν.
v. 7. δ' ἂν liber noster, et v. seq. ὕπνιον. Vulgo in altero δ' οὖν, in altero ἧδύ τι.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

ΣΩΣΙΑΣ.

κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἐδόκουν αἰετὸν
καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;

ΣΩ-

v. 22. et 23. Secuti sumus librum nostrum. Vulgo:
ὅτι ταυτὸ θηρίον ἔν τε γῇ κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα.
Brunckius:
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσαι δεινὸν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

δεινόν γέ που 'ϛ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' ἐςὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐςι τοῦ σκάφους ὅλου.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πυκνὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μοι 'δόκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένην ὑός.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

αἰβοῖ.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐςι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιςον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.

ΣΩ.

v. 34. Vulgo: τοῖς προβάτοισι.
v. 36. Vulgo: ἐμπεπρησμένης.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶθ' ἡ μιαρὰ Φάλαιν', ἔχουσα τρυτάνην,
ἵστη βόειον δημόν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διϊστάνειν.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας·
Ὀλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἥκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.

ΣΩΣΙΑΣ.

πῶς;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ὅπως;
ἄνθρωπος ὤν, εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ·
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;

ΣΩ-

v. 41. Vulgo: διϊστάναι.
v. 45. ὀλᾷς Θέωλος etc. Hoc est τραυλίζειν. Simile exemplum, satis plane vulgatum, apud Ciceronem.
v. 49. Vulgo: ἦν.

ΣΩΣΙΑΣ.

εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί·
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔςτ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος
δούλω διαρρίπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψεν τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔςιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔςιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ,
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὑπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίῃ ποτ', οὐδὲ ξυμβάλῃ,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπους φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν·

ΣΩ-

v. 52. Vulgo: ὀβολούς.
v. 55. ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον. Ita liber noſter. Alii vulgo: ὀλίγ' ἅττα ὑπειπὼν, et ὀλίγα γ' ὑπειπών. Omnes vero πρότερον.
v. 59. Vulgo: παραρρίπτοῦντε.
v. 72. et 73. γνοίη ξυμβάλη, πύθοιθ' Rav. liber.
v. 74. Liber noſter: Προνάπους, vulgo Προνάπου.
v. 75. Perſonas ex libro noſtro diſtinximus.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐδὲν λέγει,
μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐκ· ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,
εἶναι φιλοπότην αὐτόν.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν, ἢ φιλόξενον.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιληλιαστής ἐστιν, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ·
ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην·

ἢν

v. 77. Pro φιλο est in lib. Rav. φιλόδικος, quod error scriptoris est corrigentis.

v. 78. ὁδὶ δέ φησι Σωσίας. Putat Brunckius legendum esse Σωσίᾳ praeter necessitatem. Nam *Sosias* est, qui loquitur. Nomen ergo suum assumit, ut *Dercylum*, spectatorem forte, carpat.

ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι,
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ, νὴ Δί', ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλὸν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον· κημὸς καλός.
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη,
ὄψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν, προκαθεύδει πρῲ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτὲ,
ἵν' ἔχοι δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος,
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον,

μηδ'

v. 98. υἱὸν Πυριλάμπους. Ita liber noster. Vulgo: τόν.

v. 100. Rav. liber: ὃς ᾖδ' ut vulgo; Brunckius vero ex libris suis ᾖδεν.

v. 101. Vulgo: ὡς ὄψ' ἐγείρειν.

v. 108. Vulgo: ὑποπεπλασμένος.

v. 110. Vulgo: ἵν' ἔχῃ. Liber Brunckii et noster ἔχοι.

v. 113. ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ. Ita liber noster. Vulgo: ἐγκλείσαντες, ὅπως ἄν.

μηδ' ἐξιέναι θύραζ'· ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε, καὶ μάλα
μετὰ τοῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας, ἐδίκαζεν εἰς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δῆτα ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ·
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν.
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορρόων,
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν.
ὁ δ', ὥσπερεὶ κολοιὸς, αὑτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ, φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεῖ γε τῳδὶ, Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τίνους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί ἐστι;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Βδελυκλέων ἀνίσταται.

ΒΔΕ-

v. 119. Vulgo: μετὰ ταῦτ'.
v. 121. Vulgo: ὅτε δὴ δέ.
v. 134. ταδί. Sic liber noster. Vulgo: τῳδε.
v. 135. Vulgo: τινάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθεν,
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.

ΣΩΣΙΑΣ.

ταῦτ', ὦ δέσποτα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καπνός; φέρ' ἴδω ξύλου τίνος σύ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

συκίνου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν· φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθα νῦν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι.

v. 151. νῦν Καπνίου. Ita clariſſume liber noſter; id quod oſtendit primam in Καπνὸς produci poſſe contra virorum doctorum auctoritatem. Vulgo: υἱὲ Καπνίου.

v. 151. πατρὸς νῦν Καπνίου κεκλήσομαι. Univerſus hic locus exquiſitos habet comicos ſales, quos ornant ea, quae ſequenti verſu 342. occurrunt. *Lucianus*, perpetuus,

ΣΩΣΙΑΣ.

παῖ, τὴν θύραν ὦθει· πίεζε νῦν σφόδρα
εὖ κἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι.
καὶ τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ·
φύλαττέ θ', ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοι 'χρησεν ἐν Δελφοῖς ποτέ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Απολλον Αποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφερέ με, μὴ διαῤῥαγῶ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.

ΒΔΕ-

licet frigidus locis multis, Ariſtophanis imitator, in *Icaromenippo* hoc ipſo comici exemplo Empedoclem deridens in fumo iocatur.

v. 156. Ita liber noſter: μιαρώτατοι, et v. ſeq. δικάσοντά μ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.
νουμηνία γάρ ἐστιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν κἂν ἐγὼ
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν
ταύτῃ γ'· ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.

X 3 ἀλλ'

v. 167. Perſpicue Rav. liber: πινάκιον τιμητικόν, et v. ſeq. δρασείει.

v. 171. οὐκοῦν κἂν ἐγώ. Ita liber noſter. Vulgo: οὐκοῦν καὐτὸς ἄν. V. ſeq. Liber noſter: ὥσπερ ἐγώ.

v. 175. ἵν' αὐτὸν Liber noſter. Vulgo: ἵνα θᾶττον.

ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα τινά γ';

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλά, ναὶ μὰ Δία, φέρει
κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποῖον; φέρ' ἴδωμαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτονί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ', ὦ 'νθρωπ', ἐτεόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὖτις, νὴ Δία.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὖτις σύ; ποδαπός;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

Οὖτις, μὰ τὸν Δί', οὔ τι χαιρήσων γ' ἔσει.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος,
ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.

ΦΙ-

v. 185. Οὖτις σύ; ποδαπός; Ita liber noster, et Brunckii.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἡσύχως, μαχούμεθα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ μάχει νῷν δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πονηρὸς εἶ πόῤῥω τέχνης, καὶ παράβολος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ἐπὰν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος Ἡλιαστικοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν εἰς τὴν οἰκίαν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ ξυνδικασταὶ, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὦθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν,
καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν,
ἀνύσας τι προσκύλιε γ'.

v. 190. ἐάσεθ' ἡσύχως. Ita liber noster. Vulgo: ἐάσηθ' ἥσυχον. Brunckius ἐᾶσεθ' ἥσυχοι.

v. 201. προσθεὶς libri omnes. Vellet Brunckius πρόσθες, attamen praeter ullam necessitatem et cum minori elegantia.

ΣΩΣΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἡλιαστὴς ὀροφίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, στρουθὸς ἁνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ 'στί μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί', ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.

ΒΔΕ-

v. 207. Vulgo: ἀνήρ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί᾽· ὀψὲ γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ᾽ ἀεὶ,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελητιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐκοῦν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ᾽ αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ᾽, ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ᾽ ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι.

ΣΩΣΙΑΣ.

μὴ φροντίσῃς· ἐάνπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χώρει, πρόβαιν᾽ ἐῤῥωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί᾽, οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ᾽· ἀλλ᾽ ἦσθ᾽ ἱμὰς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστί σου Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ᾽ ἐστί που ᾽νταῦθ᾽, ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;

v. 217. ὀψὲ γὰρ ἀνεστήκασι νῦν. Ita liber noster.

v. 218. μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ᾽ ἀεί. Ita liber noster. Vulgo: νυκτῶν παρακαλοῦντές μ᾽ ἀεί. Inepte Brunckius: παρακαλοῦσιν γ᾽ ἀεί.

v. 220. Liber noster: ἀρχαια. . . .

πάρεσθ', ὃ δὴ λοιπόν ἔτ' ἔςιν, ἀππαπαὶ, παπαιάξ,
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
Φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον·
κᾆθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔςαι Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτὸν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντη διασκοπῶμεν,
μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ.

ὦ τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, σὺ τουτονὶ φύλαξαι.

ΧΟΡΟΣ.

κάρφος χαμᾶθεν νῦν λαβὼν, σὺ τὸν λύχνον πρόβυσον.

ΠΑΙΣ

v. 235. Hunc verſum edidimus, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vulgo: ὃ λοιπὸν ἔτ' ἐςὶ ἀππαπαὶ, παπαὶ, παπαιάξ. Brunckius: ὃ λοιπόν ἐςι.

v. 239. Perſpicue liber noſter ἥψομεν. Vulgo, ἥψαμεν, quod poſtremum Brunckius delendum, et primum in eius locum ſufficiendum eſſe cenſuerat. V. 241. Liber noſter φασι.

v. 247. τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν. Liber noſter. Vulgo: λαθών τις ἡμᾶς ἐμποδών. Brunckius ex ingenio ſuo: ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν.

v. 248. Vulgo: τὸν πηλὸν, et σὺ τουτονὶ, quod pronomen σὺ Brunckius abiecit. V. ſeq. Vulgo: σὺ νῦν λαβὼν τόν.

ΠΑΙΣ.

οὐχ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.

ΧΟΡΟΣ.

τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦ 'νόητε σύ.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

ΠΑΙΣ.

εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουῒ στερηθεὶς,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρβάσεις βαδίζων.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μὴν ἐγώ σου χ' ἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιῒ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ᾖ τουτὶ ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ 'ςι πρώϊα,
ὕδωρ γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς.

HMI-

v. 250. Ita liber noſter. Vulgo:
οὐχ· ἀλλὰ τῳδί μοι γε νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
Brunckius ο. ἀ. τ. μοι δοκῶ τ. λ. προβύσειν. v. ſeq. lib. noſt. μαθῶν.

v. 252. ὦ 'νόητε σύ. Ita libri omnes.

v. 263. Liber noſter: ποιεῖν ὁ Ζεὺς ὑετόν. v. ſeq. Liber noſter: πρώϊα. Vulgo: πρώϊμα. Brunckius: πρῷμα.

v. 264. μὴ 'ςι πρώϊα. Ita in Pace πρῷος. Et Rav. liber in Veſpis hoc ipſo loco: τὰ πρώϊα τῶν καρπίμων. Hinc apud Athenaeum (VII. 152.) ita legi debere puto: καὶ ὁ μὲν περὶ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς πρώϊος (vulgo πρώϊμος) ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνης, καὶ πρώϊα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς εἴρηκε: quibus extremis verbis hunc ille Veſparum locum profecto deſignat.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἤν τι πως ἀκούσας
τοῦ 'μοῦ μέλους, ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει;
μῶν ἀπόλωλε τὰς ἐμ-
βάδας,

v. 269. Liber noſter: ἂν ᾄδων, ut Davveſius emendavit. Vulgo: αἰκίδων.

v. 271. ἐκβαλεῖν. Ita libri omnes, quod non ita facile deleri poteſt, ut Davveſio et Brunckio viſum eſt, qui eius verbi loco ἐκκαλεῖν poſuerunt. Praeſenti namque orationi aptiſſimum primum verbum videtur eſſe. *Semichoros* omni huic loco ad auctoritatem libri Ravennatis appoſui.

v. 273. et ſeq. Verſiculos omnes edidimus ſecundum librum noſtrum, qui inepte diſtincti vulgo ita tamen ab ipſo Brunckio editi ſunt; quos aſſerimus, ut quisque per ſe poſſit, quam differat liber noſter a ceteris, intelligere:

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέρων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος,
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη γ'. ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ'
ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ'.
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,
Λίθον ἕψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινὸν γ' ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διαδύετ'
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς

εἶτ'

βάδας, ἢ προσέκοψεν
τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που;
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ
τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη.
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατος

γ' ἦν

εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀνίστασο, μηδ' οὕτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων
τἀπὶ Θρᾴκης· ὃν ὅπως αἰσχυνῆς, ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.
ΠΑΙΣ. ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἤν σου τι δεηθῶ;
ΧΟΡΟΣ. πάνυ γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν· οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.
ΠΑΙΣ. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ.
ΧΟΡΟΣ. οὐκ ἄν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.
ΠΑΙΣ. μὰ Δί', οὐκ ἄρα προπέμψω σε τὸ λοιπόν.
ΧΟΡΟΣ. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ, καὶ
ξύλα, κὤψον. σὺ δὲ νῦν σῦκ' αἰτεῖς;
ΠΑΙΣ. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
πόρον Ἕλλας ἱερόν;
ΧΟΡΟΣ. ἀπαπαῖ φεῦ·
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.
ΠΑΙΣ. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.
ΧΟΡΟΣ. ἀνόητόν σ' ἄρ', ὦ θυλάκιόν γ',
εἶχον ἄγαλμα.
ΠΑΙΣ. ἒ, ἔ. πάρα νῷν στενάζειν.

γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,
καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθε-
τ'· ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη
τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω,
λίθον ἕψεις, ἔλεγεν.
τάχα δ' ἂν
διὰ τὸν χθεσινὸν ἄνθρω-
πον, ὃς ἡμᾶς διεδύε-
τ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων,
ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ
τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,
διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὦ 'γαθ', ἀνίστασο, μη-
δ' οὕτως σαυτὸν
ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει
τῶν προδόντων τὰ 'πὶ Θρᾴκης.
ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.

ΠΑΙΣ.

ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ
πάτερ, ἤ σου τι δεηθῶ;

ΧΟΡΟΣ.

πάνυ γ', ὦ παιδίον. ἀλλ' εἰ-
πὲ τί βούλει με πρίασθαι
καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

ΠΑΙΣ.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ πα-
πία· ἥδιον γάρ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἂν, μὰ Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.

ΠΑΙΣ.

μὰ Δί' οὔτ' ἄρα προπέμψω
σὲ τὸ λοιπόν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μι-
σθαρίου τρίτον αὐ-
τὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ,
καὶ ξύλα, κὤψον. σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς;

ΠΑΙΣ.

ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ
τὸ δικαστήριον Ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνη-
σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν, ἢ
πόρον Ἑλλας ἱερόν;

ΧΟΡΟΣ.

ἀπαπαῖ, φεῦ.
μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν οἶ-
δ' ὁπόθεν γε δεῖπνον ἔσαι.

ΠΑΙΣ.

τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνόνητόν σ' ἄρ', ὦ θυ-
λάκιόν γ', εἶχον ἄγαλμα.

ΠΑΙΣ.

[illegible] ἒ, ἔ.
πάρα νῷν στενάζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ,
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ,
ΚΥΩΝ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φίλοι, τήκομαι μὲν
πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων.
ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἰ-
μὶ ᾄδειν. τί ποιήσω;
τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ

βού-

v. 332. et ſeq. Eumdem librum ſumus in his verſiculis edendis ſecuti. Vulgo ſic iidem circumferuntur:

φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ᾄδειν.
τί ποιήσω; τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑμῶν
ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κἀμὲ ποίησον
καπνὸν ἐξαίφνης.

Brunckius ex libro ſuo:

ὑμῶν ὑπακούων. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ'

ᾄδειν. Quod poſtremum verbum eiicere Davveſius voluit, et ponere eius loco ἰδεῖν. Sed, praeſente Choro ſenum virorum, uti recte potuit *Philocleo* verbo illo. Itemque ipſe Brunckius ex eodem libro:

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν.

Rurſus v. 346. et ſeq. ita vulgo:

πάθος οἰκτείρας· ἢ με κεραυνῷ
διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως.

βούλομαί γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑ-
μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσ-
κους κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα,
κᾀμὲ ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ-
λου, τοῦτον τὸν ψευδομάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτείρας·
ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ
σπόδισον ταχέως·
κᾄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γάρ ἐσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων, κᾀποκλείων τὰς θύρας;
λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦ δ' ἐφέξειν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρῶν, σε βούλεται;
τίνα πρόφασιν ἔχων;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἐᾷ μ', ὦνδρες, δικάζειν, οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν·
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐσθ'· ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

v. 357. Liber noster: ἐφέξει et δρᾶν τι.

ΧΟΡΟΣ.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ ἄν ποθ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἐκ πάντων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς, ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔστιν ὀπὴ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης διορύξαι,
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθεὶς, ὥσπερ πολύμητις Ὀδυσσεύς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάντα πέφρακται, κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ διαδῦναι.

v. 362. ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν ἀληθές. Ita liber noſter, tum etiam Brunckii liber, qui ita hunc verſum edidit:

ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τἀληθές.

v. 365. Vulgo: ἐκ τούτων.

v. 368. Liber noſter ut vulgo: περιελθεῖν, et v. ſeq. οἷός τ' εἴης, ubi vulgo οἷός τ' ἦς.

ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔςι γενέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ ϛρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους,
ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐςὶν ἐκείνῳ προσόμοιον.
ἥβων γὰρ, κἀδυνάμην κλέπτειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ·
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι,
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται.
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε
μηχανὴν ὅπως τάχισθ'· ἕ-
ως γὰρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟ-

v. 374. κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω.
Ita liber noſter. Vulgo:
τείχους, ὅτε δή γ' ἡ Νάξος ἑάλω.

v. 376. Rav. liber: ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ: *meis viribus confidebam.*

v. 384. et ſeq. Vulgo ita duo hi verſus diſtincti ſunt:
ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ'·
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δ' ἐμοὶ Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν, ὦ 'τὰν, δέδιθι, μηδέν· ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω δακεῖν
τὴν καρδίαν,
καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον
δραμεῖν· ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν
τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον, εἶτα καθίμα
δήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,

v. 389. Vulgo ita hic versus editus est:
ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν τὴν γνάθον.

v. 397. Vulgo: ταῖν θεαῖν.

v. 398. τὸ καλώδιον. Funis, per quam se quis ab alto demittit. Ita *Ioseph.* Antiquitatum Libro II. c. 3., aliique. *Lucianus* cum alibi tum in Asino pro fune, qua se quis strangulavit: τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ.

κἀνάσπασον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; Φράζετε νυνί.

ΧΟΡΟΣ.

ἀμυνοῦμέν σοι, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
ὥς' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν τι πάθω 'γὼ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαῤῥῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θεοῖσιν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ, οἷσπερ ἐγὼ, κεχάρησαι
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖς·
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῷο,
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθῆσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρδῶ.

ΒΔΕ-

v. 403. Ita liber noster, ut Brunckius.
v. 405. Rav. liber ut vulgo: κλαύσαντες.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, ἐγείρου.

ΣΩΣΙΑΣ.

τί τὸ πρᾶγμ';

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὥσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται.

ΣΩΣΙΑΣ.

μῶν ὁ γέρων πῆ διαδύεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ
αὑτὸν δήσας.

ΣΩΣΙΑΣ.

ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,
ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις.

v. 415. οὐ μὰ Δί'. Ita eleganter Brunckius. Paulo post in v. 477. ita liber noster idem adverbium geminat οὐχὶ σοῦσθ' οὐκ ἐς κόρακας; licet ex libris omnibus secundum absit, ut abest ab hoc versu. Quae exempla quidem etiam in articulis frequenter occurrunt, ut in hac ipsa Comoedia v. 481. τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους, quorum secundus etsi in libris omnibus desideretur, in nostro tamen adest. Ita in hac comoedia v. 832. ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ δικάσειεν . . . ., κἀν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσει πᾶς ἀνήρ, ut est vulgo editum, et perspicue scriptum in libro nostro.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι,
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδη, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρίν μ' εἴσω μᾶλλον ἄγεσθαι;

ΧΟΡΟΣ.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἥνπερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὐξύθυμον,
ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαἰμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν,
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, κἀπολούμενον, ὅτι
τόνδε λόγον εἰσφέρει,
ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ 'γαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ'· ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ Δί', εἰς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

ΒΔΕ-

v. 427. *βαλόντες* liber noſter. Vulgo: *λαβόντες*.

v. 431. et ſeq. Vulgo hi duo verſiculi ita circumferuntur:

ὄντα κἀπολούμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει.

Sequentem vero ita Brunckius ex ingenio ſuo edidit:

ὡς δίκας χρὴ μὴ δικάζειν.

v. 435. *τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.* Ita liber noſter, ad cuius fidem *Semichoros* induxi ſequentibus verſibus.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ὑμῶν κόλαξ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

ΧΟΡΟΣ.

καὶ σέ γ' αὖτις ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο,
ξυσταλεὶς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἷον ὤργισεν.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη, νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μὴ, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶα νῦν, ὦ ξυνδικασταὶ, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὠργισμένοι·
οἱ δὲ τὼ 'φθαλμὼ κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.

v. 446. Liber noſter: κεντρίδας.
v. 451. et 52. Duo hi verſus ſcripti ſunt in libro noſtro, ut

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Μίδα, καὶ Φρὺξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·
καὶ κάλεσθε τουτουῒ, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, ’ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.

ΧΟΡΟΣ.

εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τι σοι παγήσεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ’ ὑπ’ ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ ’δίδαξα κλάειν τέτταρ’ ἐς τὴν χοίνικα;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶτα δῆτ’ οὐ πόλλ’ ἔνεσι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακὰ
δηλαδή; καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶντ’ ἑκάστοτ’· ἀλλὰ τούτοις γ’ οὐκ ἔνι
οὐδ’ ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ’, ὦ κάκιστον θηρίον;
οὔτ’ ἀναμνησθεὶς, ὅθ’ εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειρ’ εὖ κἀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ’ ἀχάριστος ἦσθ’ ἄρα.

ἀλλ’

ut vulgo circumferuntur, τὼ ’φθαλμὼ.... κεντᾶθ’, οἱ δὲ τοὺς. Et βοηθεῖτε δεῦρο καί. Brunckius elegantiſſime eosdem emendavit. v. ſeq. Vulgo: λάβεσθε τουτουΐ.

v. 470. ζηλωτόν. Ioſeph. Antiquitatum L. I. c. 4. ζηλωτοὺς ἔσεσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις: *omnibus invidiae futuros.*

ἀλλ' ἄνες με, καὶ σύ, καὶ σύ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἵν' εἰδῆθ', οἷόν ἐς' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῖε, παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὐχὶ σοῦσθ' οὐκ ἐς κόρακας, οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.

ΗΜΙ-

v. 475. Liber noſter: παῦε, παῖ'.
v. 477. Ita liber noſter. Vide paulo ſupra ad v. 415. Paulo poſt v. 499.
οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'στίν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ.
οὐκ ἄπιτε libri omnes. Quare Brunckius, ut metro conſuleret, οὐκ ἀπίεσθε induxit.
v. 481. Vide ſupra ad v. 415. Vulgo: τοῖν μελέοιν Φιλοκλέους.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν; ἡ τυραννὶς
ὡς λάθρα γ' ἐλάμβαν' ὑπιοῦσά με.
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ, καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ, καὶ φορῶν
κράσπεδα στεμμάτων, τήν θ' ὑ-
πήνην ἄκουρον τρέφων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον, ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.

ΗΜΙ-

v. 484. Ita liber noſter. Vulgo: ἐλάνθαν'. Brunckius, ſine neceſſitate atque auctoritate, ita verſum emendat:

ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιοῦσ'.

Actum quidem eſſet de ſcriptoribus veteribus, ſi ita ad noſtram ſententiam, ſine ulla auctoritate praeſertim, eosdem accommodaremus.

v. 490. Liber noſter: κατοξίας.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

οὐδὲ μέν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που 'στὶν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλῇ, καὶ ξυνωμότας καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἆρ' ἂν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μοι;
ἢ δέδοκταί μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδέποτέ γ', οὐχ, ἕως
ἄν τι μου λοιπὸν ᾖ.
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὡς ἅπανθ' ἡμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται,
ἤν τε μεῖζόν τ', ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας·
Οὗτος ὀψωνεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι. —
ἢν δὲ γήτειόν προσαιτῇ τις ἀφύαις ἥδυσμά τι,

ἡ λα-

v. 499. μέν γ'. Ita libri omnes, quod sollicitandum non est.
v. 503. Vulgo: ἆρά γ' ἂν πρὸς τῶν θεῶν, et μου.
v. 505. et 6. Hi duo versiculi in unum vulgo coalescunt. Recte liber noster ἡμῶν pro vulgato ὑμῶν, quod minus bene convenit praesenti orationi.
v. 516. Liber noster ut vulgo: ταῖς ἀφύαις. Paulo ante: ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφῶς.

ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασα φησὶ θατέρῳ·
Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα; —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτι κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι,
ἤρετ', εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὁτιὴ βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων,
ζῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὢν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ', ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐγχέλυσιν· ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπηγμένον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ, καὶ μάθῃς ἃ 'γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν οἴομαί σ', ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.

ΦΙ-

v. 523. Liber noster: ἡδέα. ἢ καὶ νῦν. v. seq. ὁτιὴ libri omnes. Brunckius, ne supersit exemplum, esse *dactylum* in prima sede, eius loco ponit ὅτι, strangulato versu.

v. 531. Vulgo: πεπνιγμένον.

v. 534. Vulgo: σ' οἴομαί γ' ὡς. Tam saepe abundant versus graecorum poetarum his fulcimentis tot inepta-

rum

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐξαμαρτάνω δικάζων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μόνον οὐ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε δουλείαν λέγων,
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ σύ γ'· ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πάνυ γε· καὶ τούτοισί γ' ἐπιτρέψαι θέλω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ἐγώ.
ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτόν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.

ἢν

rum particularum, ut videre iure poſſimus grammaticos, qui quod ignorarent, quid liceret graecis poetis, erroribus vindicandis, ut ipſi putabant, verſiculos iis particulis turpiſſime opplebant. Ego vero puto, nil facilius fieri poſſe ab homine graece docto, quam oſtendere, nihil fere certi poſſe ſtatui in graeca poeſi, ne ab iis quidem, qui exempla ſequuntur; licet fere nullos poetas ex plurimis temporis edacitas ſuperſtites fecerit. Ego certe pluribus locis ſecutus auctoritatem libri vetuſtiſſimi, ac diligentiſſime ſcripti, eas ſuſtuli, nihil dubitans, parum hinc a me verſuum rationi fuiſſe conſultum.

v. 541. τούτοισί γ'. Ita ut vulgo Rav. liber.

ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σοῦ, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἢν, τὸ δεῖνα; τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθοῦ Δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὲ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου λέγειν τι δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

(ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὤν,
ἢν ταῦτα παρακελεύῃ.)
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ, ὡς
σοὶ μέγας ἐστ' ἀγὼν,
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο νῦν,
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ', ἁπλῶς μνημόσυνα γράψομ' ἐγώ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;

ΧΟΡΟΣ.

οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος

Χρή-

v. 548. Rav. liber: φανήσει.
v. 549. Rav. liber: τὴν κακίστην.

χρήσιμος ἐς' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσειν
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαῤῥῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐςὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμόν, ἢ μακαριςὸν μᾶλλον νῦν ἐςὶ δικαςοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῶον, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὃν πρῶτον μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κᾆπειτ' εὐθὺς προσιόντι
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυίαν·
ἱκετεύουσίν θ' ὑποπίπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες·
Οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὐτὸς πώποθ' ὑφείλου
ἀρχὴν ἄρξας, ἢ 'πὶ ςρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζων. —

ὃς

v. 562. Rav. liber: δ' ἂν ἐν.
v. 572. πρῶτον liber noster. Vulgo: πρῶτα, et v. seq. προσιόντι, ut libri omnes, quod praeter necessitatem Brunckius convertit ingenio suo in προσιών τις.
v. 575. Vulgo: ὑποκύπτοντες.

ὅς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔςω τὸ μνημόσυνόν μοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶτ' εἰσελθὼν, ἀντιβοληθεὶς, καὶ τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς,
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔςιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐνταῦθα δικαςῇ;
οἱ μέν γ' ἀποκλαίονται πενίαν αὐτῶν, καὶ προστιθέασιν
κακὰ πρὸς τοῖσίν οὖσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν καταθῶμαι.
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,

τὰς

v. 585. Ita liber noster, in quo tamen est τοῖς pro τοῖσιν. Nihil enim hoc in versu debet, ne delicatiores quidem aures, offendere. Vulgo: κακά γε πρὸς τοῖσιν. Brunckius autem ingenio suo: γ' οὖσιν ἕως ἂν παρισώσῃ.

v. 588. Brunckius sollicitat hunc versum ita ab omnibus libris exhibitum ut nos eum edidimus, vultque, poetam scripsisse ἀναπειθώμεθα τά γε. Postea quam tot libri, accedente uno praesertim maximae auctoritatis, in scriptura unius versus consentiunt, ut sint regulae, quas viri doctissimi ingeniosissime excogitarunt, melius esset, ut puto, nova exempla notare, quam ea, quae nobis errores videntur esse, nova addendo, veteraque delendo, corrigere.

τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀκροῶμαι·
τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι·
Εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις· —
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἐςὶ ἀρχὴ, καὶ τοῦ πλούτου καταχήνη;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δεύτερον ἄν σου τουτὶ γράψομαι, τὴν τοῦ οἴκου καταχήνην·
καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ', ἄγεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἄρχειν.

v. 596. Edidi hunc verſum, uti ſcriptus eſt in libro noſtro. Vide quae diximus ad v. 588. Quia enim vulgo ita circumferebatur:

δεύτερον αὖ ταυτὶ γράψομαι τὴν τοῦ πλούτου καταχήνην,

movit doctorum ingenia, eosque ad corrigendum excitavit. *Kuſterus* ut vulgo: ſed ταυτὶ in τουτὶ mutavit. *Fracinus* autem ἄν σου τουτὶ. *Davveſius* αὖ τοῦτο γράφομαι 'γώ, vel τουτὶ γράφομαι 'γώ. *Brunckius* tandem αὖ σου τουτὶ γράφομαι. Omnes vero τοῦ πλούτου, quod librarii de verſu ſuperiore per errorem in hunc coniecerunt. τοῦ οἴκου eſt ſententiae quidem maxime accommodatum. In libro Ravennate in margine ex veteri quidem ſed diverſa manu ſcriptum eſt γράφεται καὶ πλουτου. Ex quo intelligi poteſt in libris vetuſtioribus οἴκου ſcriptum fuiſſe.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσιν.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλιπὼν παῖδ' ἐπίκληρον,
κλαίειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ.
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

BΔE-

v. 597. τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν. Ita elegantissime liber noster. Vulgo: ἀρχήν.

v. 598. παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι: *ut de aetate puerorum iudicemus, puberes ne an impuberes sint.* Quem morem ad sua quoque tempora Iustinianus pervenisse testatur, qui *dignum esse castitate nostrorum temporum* (ut ipse inquit *Institut.* L. I. tit. 22.) *existimans*, haec abrogare, *bene putavit, quod in feminis etiam antiquis impudicum esse visum est, id est inspectionem habitudinis corporis, hoc etiam in masculos extendere*, lata lege, ut pubertas decimum quartum aetatis annum sequeretur. Sed de his plura Petitus in Leges Atticas, et Florens in hunc Vesparum locum. Qui primum milites apud Graecos legebantur, nudos se praebebant, ut, si quod esset vitium in corpore, inspiceretur. Id *Lucianus in Parasito* testatur.

v. 603. Rav. liber: καταλιπὼν, ut vulgo, cuius loco Brunckius: καταλείπων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔτι δ' ἡ Βουλὴ, χὠ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισαι τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἶτ' Εὔαθλος, χὠ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς,
οὐχὶ προδώσειν ὑμᾶς φασὶν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας·
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει,
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει.
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καί που 'στιν ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ, κἀναφανήσει

v. 619. Vulgo: καί τοι 'στιν.

πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὃ δέ γ' ἥδισον τούτων ἐςὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πιλελήσμην·
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κᾆπειτ' εἰσήκονθ' ἅμα πάντες
ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυςὴν μᾶζαν προσενέγκῃ,
κᾆπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τουτί.
Εντραγε τουτί — τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μή με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριςον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι ταχὺ μάξῃ.
τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρήν.
κᾂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεςόν· κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηνὼς

βρω-

v. 626. κᾄπειθ' εἰσήκονθ'. Ita libri omnes. Brunckius: κᾄπειθ' ἥκονθ'.
v. 629. Vulgo: τὸ τριώβολον. Deest articulus in libro nostro.
v. 636. μὴ 'γχῇς. Ita liber noster.

βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον κα-
τέπαρδεν.
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω, καὶ τοῦ Διὸς οὐδὲν
ἐλάττω,
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ὥσπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. —
κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν,
κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες
καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ
δ' ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

v. 639. Hic verſus vulgo in duos diſtinctus eſt, atque in ſecundo legitur: καὶ τῆς τοῦ Διός. v. ſeq. Vulgo: ὥσπερ ὁ Ζεύς.

v. 644. ſeq. Ita vulgo editi ſunt:

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. κἂν ἀστράψω,
ποππύζουσιν, κἀγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.

v. 649. Ridiculum eſt, ſenem ſibi ipſi reſpondere his verbis:

ἐγὼ δ' ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα,

quae verba ei vulgo tribuuntur. Recte igitur in libro noſtro haec *Bdelycleoni* tributa ſunt.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ᾔδειν, ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιςός εἰμι.

ΧΟΡΟΣ.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥς' ἔγω-
γ' ηὐξανόμην ἀκούων·
κἀν Μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδινᾶται, κἄςιν οὐκ ἐν αὑτῷ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ-
ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἢν μή τι λέγῃς, ἥ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ 'πὶ τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.

εἰ

εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήσει, κἂν χρῇ σπλάγχνων μ' ἀπέχεσθαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον·
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλήβδην τὸν προσιόντα·
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς, καὶ δημιόπρατα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν.
ἀπὸ τούτων νυν κατάθες μισθὸν, κατάθες τοῖσι δικασταῖς ἐνιαυτοῦ,
ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

v. 674. Vide ad *Acharnenses* v. 597. τεθνήξει ed. Brunckius.
v. 681. τοῦ 'νιαυτοῦ in libro nostro. Vulgo: τοῦ ἐνιαυτοῦ. Saepe enim occurrit in libris veteribus pervolvendis, observare, exscriptores librorum explicandae rei gratia articulos addere, qui saepe tamen versus corrumpunt. Cum enim ignorarent, utrum poetae syllabas licet breves, vel ante litteras asperas, vel ante aspirationes, vel aliis demum casibus producerent, medelam, qui non aderant, erroribus, iis afferre particulis existimabant.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐ μέντοι· καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐς τούτους τοὺς — Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες·
Δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνατρέψω. —
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων.
οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντο τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τούτοισι δὲ δωροδοκοῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα, πλουθυγίειαν.
σὺ δέ γ' ὧν ἄρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας,
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσι.

ΦΙ-

v. 694. λαγαρυζόμενον lib. nost. ut Er. Vulgo: λαγαριζόμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἀγλῖθας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεί' ἐστὶν, τούτους μὲν ἅπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτούς τ' εἶναι, καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων, μισθοφοροῦντας;
σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς· οὓς αὐτὸς ἐλαύνων,
καὶ πεζομαχῶν, καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱὸς,
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς,
ἥκειν εἴπῃ πρῷ, κἀν ὥρᾳ, δικάσονθ'· ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται.
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ·
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἤν τις τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δύ' ὄντε,

ἐσπου-

v. 704. σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς. Ita vulgo fere, et liber Ravennas. Alii: σοὶ δ' ἤν τις διδῷ. Brunckius: σοὶ δ' ἤν τις γε διδῷ τρεῖς ex libro suo.

ἐσπουδάκατον· κᾆθ', ὡς πρίων, ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντανέδωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην· τὸ δὲ πραττόμενόν σε λέληθε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις,
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον· κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σκέψαι τοίνυν, ὡς, ἐξόν σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι·
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις, πλὴν τοῦθ', ὃ φέρεις, ἀκαρῆ. καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ ἄλευρον.
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦτ', ὧν εἵνεκ' ἐρῶ σοι·
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾴδιον ἦν ἄν.

εἰσὶν

v. 715. Liber noster: κωλαγρέτην. at v. 744. huius fabulae scriptum est perspicue κωλακρέτου, atque ex alia manu supra vocem ipsam scriptum est κωλαγρέτου.
v. 721. Brunckius ex *Suida* ἀκαρές.
v. 723. βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι. καὶ τοῦτ' ὧν εἵνεκ' ἐρῶ σοι. Ita perspicue liber noster. Vulgo: καὶ τούτων ἕνεκ' ἔρρωσο.
v. 725. Rav. liber: ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν. Vulgo: τὸν ἐχθρόν.

εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσιν.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν ἑκάστῃ,
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι λαγῴοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύῳ, καὶ πυαρίτῃ,
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ 'ν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· τί ποθ', ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται,
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοί, τὴν Εὔβοιαν διδόασιν
ὑμῖν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους

ποριεῖν·

v. 728. προσέταξεν. Ita liber noster ut vulgo. Brunckius cum Davvesio προσέταττεν. Fidem librorum sequor, etsi praecesserit ἐβούλοντο. In feminis concionem habentibus v. 676. ἥ με καλῶ, et v. 678. ἥ σε φιλήσομεν. Confer Nub. v. 538. et 539. Thesm. v. 801. v. seq. idem error in libro nostro atque in aliis. In eo enim scriptum est: δημοτικῶν ἐν πᾶσιν λαγῴοις. Emendatio Davvesii est.

v. 730. πυαρίτῃ. Ita libri omnes, quibus noster etiam accedit. Stephanus, Casaubonus et Brunckius vellent πυριάτῃ, ut Pollux. Contra libri omnes, quibus haec comoedia Aristophanis continetur, primo modo scriptam illam vocem exhibent, atque ita Eustathius.

πορεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρώην, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φεύγων, ἔλαβες κατὰ χοίνικα) κριθῶν.
ὧν εἵνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ,
βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν,
ὅ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

ΧΟΡΟΣ.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς,
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾷν πολλῷ δεδόκησαι·
ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταβάλλω.
ἀλλ', ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς συνθιασῶτα,
πιθοῦ, πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν
ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέν μοι
κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις
τοιαῦτ' ἐνουθέτει.

σοὶ

v. 747. Liber noster: σκιπίωνας. Vulgo: σκίμπωνας.

v. 750. et seq. Ita vulgo hi versus editi sunt:
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν γ' ἀτεράμων τ' ἀνήρ.
εἴθ' ὤφελέ μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανής.

Brun-

σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν
παρὼν ἐμφανὴς
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ ποιῶν·
σὺ δὲ παρὼν δέχου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα· χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
πόρνην, ἥ τις
τὸ πέος τρίψει, καὶ τὴν ὀσφύν.
ἀλλ' ὅτι σιγᾷ, κοὐδὲν γρύζει, τοῦτ'
οὐ δύναταί με προσίεσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
οἷα τότ' ἐπεμαίνετ', ἔ-
γνωκεν γὰρ ἀρτίως.

λογί-

Brunckius particulam post ἄγαν sustulit, et ὤφιλεν fecit; postremumque versum ita effinxit ingenium secutus suum:

νῦν δ' αὖ παρών τις ἐμφανὴς σοι τῶν θεῶν.

Elegantius omnibus liber noster; cuius auctoritate duos versiculos fecimus v. 760. et 61. qui in unum vulgo hoc modo coaluerant:

καὶ δῆλος εὖ ποιῶν· σὺ δ' αὖ παρὼν δέχου.

Idemque liber v. 751. ἀπεῤῥάμμενοι.

v. 765. et seq. Ita hos versiculos Brunckius edidit:

πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει,
καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγᾷ,
κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναται etc.

v. 770. et seq. Vulgo hi duo versus ita circumferuntur;

οἷς ποτ' ἐπεμαίνετ', ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ὅτι.

Brun-

λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας,
ἅ, σοῦ κελεύοντος, οὐκ ἐπείθετο.
νῦν δ' ἴσως τοῖσι σοῖς
λόγοισι πείθεται,
καὶ σωφρονεῖ μέντοι μεθι-
στὰς ἐς τὸ λοιπὸν τὸν τρόπον
πειθόμενός τέ σοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰώ μοι μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος, τί μοι βοᾷς;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
κείνων ἔραμαι· κεῖθι γενοίμαν,
ἵν' ὁ κῆρυξ φησί· Τίς ἀψήφι-
στος; ἀνιστάσθω. —
κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ σοι ψυχή;

πάρες

Brunckius ex ingenio:

οἷα γὰρ ἐμαίνετ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν.

At elegantissime liber noster cum rationi versuum, tum sententiae consulit.

v. 774. Vulgo: παρακελεύοντος.

v. 775. et seq. Vulgo:

νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
καὶ φρονεῖ μέντοι, μεθιστὰς ἐς τὸ λοιπὸν τὸν τρόπον,
πυθόμενός τε σοί γ' — ἰώ μοι μοι — οὗτος, τί μοι βοᾷς.

Brunckius emendavit ingenio suo πιθόμενος.

v. 788. ποῦ σοι ψυχή. Ita liber noster elegantissime. Se ipsum namque ut alterum senex alloquitur. Vulgo ποῦ μου. Brunckius ποῦ μοι.

πάρες, ὦ σκιερά. μὰ τὸν Ηρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασαῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί σοι πείθομαι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ποίου; φέρ' ἴδω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Αιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
αὐτοῦ μένων, δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττεται.
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως γε κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μὲν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος, εἴσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινὸς,
οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτί μ' ἀρέσκει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς δὲ τούτοις γ', ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι,
ὥσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογὶ,
ὡς οἱ δικασταὶ, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παρ' ἐμοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν, κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν,
ἐλθὼν διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσιν.
κᾆπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾤόμην λαβεῖν·

κᾆτα

v. 818. Hic versus, quem primus omnium Brunckius intulit in comoediam, extat quoque in libro nostro

κἆτα βδελυχθεὶς, ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κᾆθ' εἷλκον αὐτόν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅ τι;
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκεν κοιλίαν ἔχειν·
Ταχὺ γοῦν καθεψεις ἀργύριον, ἦδ' ὃς λέγων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ὅσον καὶ τοῦτο δῆτα κερδαίνεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσει πᾶς ἀνὴρ
αὐτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδοὺ, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω,

v. 824. Liber noſter: ὀσφραινόμενος.
v. 828. Vulgo:
ὁρᾷς ὅσον περ δῆτα τοῦτο κερδαίνεις.
v. 834. ἀνοικοδομήσει. Ita vulgo, ut liber noſter. Vide ſupra ad v. 415. Davveſius et Brunckius ἀνοικοδομήσοι.

ὅσαπέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μέν, ἢν οὐρητιάσῃς αὐτηὶ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σοφόν γε τουτὶ, καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξεῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ πῦρ γε τουτὶ, καὶ προσέστηκεν φακῆ,
ῥοφεῖν ἐὰν δέῃ τι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτ' αὖ δεξιόν.
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' ουτοσί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἓν ἔτι ποθῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸ τι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θήρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεστι τουτί· καὐτὸς ὥναξ ουτοσί.

ΦΙ-

v. 839. Brunck. ed, ἀμὶς γάρ.
v. 851. Ita vulgo, ut liber noster. Brunckius ex ingenio: θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τοῦ Λύκου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν
οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.

ΣΩΣΙΑΣ.

οὔκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ;
ἡ Θρᾶττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ' ἐστὶν ἑτεόν;

v. 863. Vulgo: κατεφαίνετο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

σὺ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἰπνὸν ἁρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τοῦτ᾽ ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγ᾽· ἀλλ᾽ ἅτερος φησὶν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσάγῃ γραφήν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθι νυν, ἄγ᾽ αὐτὼ δεῦρο.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ταῦτα χρὴ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἐστι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

χοιροκομεῖον Ἑστίας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἶθ᾽ ἱεροσυλήσας φέρεις;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ᾽ ἵνα
ἀφ᾽ Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.

ΦΙ-

v. 869. Liber noſter plane παράξαι et ἁρπάσαι, quod, ut vult Brunckius, ſollicitandum non eſt contra librorum omnium auctoritatem.

v. 876. Brunck. ed. ταυτὶ τ. ἔ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι, διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἰδού.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κάλει νῦν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ταῦτα δή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
ὅτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐπὶ καδίσκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν,
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω,
καὶ μυῤῥίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
καὶ ταῖς εὐχαῖς,
φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν,
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι,

παυ-

v. 896. et seq. Brunckius:
καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως
ἐκ τοῦ πολέμου.

παυσαμένοις τῶν πλάνων.
Ἰήϊε Παιάν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον Ἀγυιεῦ τοῦ 'μοῦ προθύρου προπύλαιε
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ 'ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου, μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτὸν,
καὶ τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων·
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεσθά σοι
κἀπᾴδομεν ἐν νέαισιν ἀρχαῖς,
εἵνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γάρ ἐσμεν, ἐξ οὗ

v. 905. Vulgo:
ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.

v. 907. προπύλαιε libri omnes, πρὸς πύλαις. Emendationem elegantem Brunckius excogitavit.

v. 911. et seq. Vulgo:
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἤπιον αὐτὸν,
τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων.

v. 919. et seq. Vulgo:
ξυνευχόμεσθα, κἀπᾴδομεν σοί γ' ἐν νέαισιν ἀρχαῖς
ἕνεκα. Denique v. seq. ἐξότου.

τὸν δῆμον ᾐσθόμεσθά σου
φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν γενναιοτέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἴ τις θύρασιν Ἡλιαστὴς, εἰσίτω·
ὡς, ἡνίκ᾽ ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἆρ᾽ ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

ἀκούετ᾽ ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ᾽ Αἰξωνέα,
τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει,
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ᾽ οἴεται.
ποῦ δ᾽ ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

ΚΥΩΝ.

αὖ, αὖ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ᾽ ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.

ΣΩ-

v. 925. τῶν γενναιοτέρων. Ita liber noster. Vulgo: τῶν νῦν γε τοῦ νεωτέρων, minus apte.

ΣΩΣΙΑΣ.

σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ', ἣν ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταὶ, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαῖ.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ, —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'. ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.
καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδὲν μετέδωκεν;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.

ΒΔΕ-

v. 942. ἣν. Ita liber noster, ut vulgo. Brunckius: ἦν.
v. 951. ἢν προβάλλῃ liber noster. Vulgo: προβάλλοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ', ὦ 'γαθέ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μὴ νῦν ἀφῆτέ γ' αὐτὸν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίῤῥον ἐξεδήδοκεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μὴ, τολοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰοὺ, ἰού·
ὅσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ 'λεκτρυών; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.

ΣΩΣΙΑΣ.

αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι, τρυβλίον,
δοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.

ἀλλ'

ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, καὶ καθίζεις οὐδέπω;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

ΣΩΣΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μὲν, ὦ 'νδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι, καὶ διώκει τοὺς λύκους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

ΒΔΕ-

v. 975. Ante οὐδέπω Brunckius posuit personam Φιλοκλ. quare necesse ei fuit καὶ καθίζεις mutare in κοὐ καθίζεις contra librorum omnium auctoritatem. Meliora hoc loco vulgo, atque in libro nostro. v. 977. Vulgo: οὐκ ἂν.

v. 979. et seq. Personas apposui his versibus ex auctoritate libri nostri. Versus enim 979. male *Bdelycleoni* tribuitur, et aptior quidem est *Philocleoni*. Aeque v. 980. *Sosiae* melius convenit, quam seni indicanti.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ δαιμόνι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα.
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἃ 'λαβες.
φησὶ κατακνῆσαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
καὶ τὰς ἀκάνθας· κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ, ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, δάκνει.

ΦΙ-

v. 1002. Liber noster: ἐλέει τοὺς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αἰβοῖ·
τί τὸ κακόν ποτ' ἔσθ', ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιμένει με, κἀναπείθομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καταβήσομαι.
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν, γνώμην ἐμὴν
οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος.

ΒΔΕ-

v. 1008. αἰβοῖ.
τί τὸ κακόν. Ita liber noſter. Vulgo: αἰβοῖ τὸ κακόν.
v. ſeq. vulgo περιβαίνει. Longe elegantius liber noſter, et planiſſima ſententia κακόν τι περιμένει με.

v. 1012. κνυζούμενα. Ita liber noſter.

v. 1019. οὐδέν ποτ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος. Ita recte liber noſter. *Non lubens ego nunc illacrimavi, ſed quod lente ſum plenus.* Vulgo:

οὐδέ ποτέ γ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.

Brunckius particulam ἂν addidit ingenio ſuo praeter neceſſitatem:

οὐδ' ἄν ποτέ γ', ἀλλ' ἤ.

In hac ipſa fabula v. 1166. liber noſter:

ἐπ' αἰθερικίδων ἐμπλήμενος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

χαλεπὸν εἰδέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾷξον, κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε νυν, σε τῇδι τὴν ταχίστην περιάγω.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὗτος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

αὕτη 'ντευθενί.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἐξεράσω, πῶς ἄρ' ἠγωνίσμεθα;

ΒΔΕ-

v. 1025. τῇδι. Ita liber noster. Vulgo: τηνδί.

v. 1028. Liber noster: ἄρ', ubi vulgo γάρ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δείξειν ἔοικας· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ, πάτερ, τί πέπονθας;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι· ποῦ 'σθ' ὕδωρ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

εἰπὲ ἐκεῖνό μοι·
ὄντως ἀπέφυγε;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί'.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδέν εἰμ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι.
ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα, κοὐ τοῦ 'μοῦ τρόπου.

ΒΔΕ-

v. 1029. Liber noſter ἔοικας aptius, quam ἔοικεν. Corrigenda hinc verſio eſt. Nam δείξειν ἔοικας ad ἐξαπάτησαι referendum eſt.

v. 1031. Liber noſter: εἰπὲ νῦν ἐκεῖνό μοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'. ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῦ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλε-
σθ'. ὑμεῖς δὲ τέως, ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι,
νῦν μὲν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι.
μὴ πέσῃ φαύλως χάμαζ', εὐλαβεῖσθε.
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἐστι πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
Νῦν αὖτε λεῴ, προσέχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ.
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ πεποιηκώς,

τὰ

v. 1039. παιταχοῦ libri omnes. Brunckius: πανταχοῖ.
v. 1040. In leg. 25. §. 15. ff. de hered. petit. θεωρίας visiones.
v. 1044. et seq. Ita vulgo:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ', ὑ-
μεῖς δέ γε ταχέως, ὦ μυρι-
άδες ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν τὰ etc.

Brunckius ex ingenio:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες ὅποι βούλεσθ'.
ὑμεῖς ταχέως. ὦ μυριάδες δ'
ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι.

τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ' ἑαυτὸν,
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας.
ἀρθεὶς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεὶς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα,
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ', εἴ τις ἐραστὴς,
κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτὸν,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι γνώμην τιν' ἔχων ἐπιεικῆ,
ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγοὺς ἀποφήνῃ.
οὐδ', ὅτε πρῶτον ἦρξε διδάσκειν, ἀνθρώποις φησὶ πιθέσθαι.
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο

v. 1061. πειρῶν. Ita liber noster. Inepte vulgo: περιιών.
v. 1065. Ita liber noster. Vulgo: γ' ἦρχε, et φήσ' ἐπιθέσθαι.

περὶ τὴν κεφαλήν· φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὄλεθρον τετοκυίας,
Φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησιν δείσας καταδωροδοκῆσαι·
ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ' αὐτοῦ
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον·
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν ὑμῶν,
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας συνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾷν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καθαρτήν,
πέρυσιν καταπρούδοτε, καινοτάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ' ἀναλδεῖς·
καί τοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν' ἀκοῦσαι.
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρῆμα·
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισαι,

εἰ

v. 1073. Vulgo: ὑπὲρ ὑμῶν.
v. 1082. Ita liber noster, et Brunckius. Vulgo: πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνυσι.

εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν.
ἀλλὰ τολοιπὸν τῶν ποιητῶν,
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέργετε μᾶλλον, καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζεσθ' αὐτῶν.
ἐσβάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων· κἂν ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν
δ' οἴχεταί γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε ῥώμην
νεανικὴν ἔχειν. ὡς ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω
γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν,
καὶ σχῆμα, κεὐρυπρωκτίαν.

v. 1097. Vulgo: μάχαισι.

v. 1103. et ſeq. Ita vulgo hi verſiculi:
δεῖ τῶνδε ῥώμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τοὐμὸν νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολλῶν, etc.

ΧΟΡΟΣ.

Εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταὶ, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἡμῶν ἐςιν ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥαδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεςι τοῦτο τοὐῤῥοπύγιον,
Ἀττικοὶ, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες,
ἀνδρικώτατον γένος, καὶ πλεῖςα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελήσαμεν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
ςὰς ἀνὴρ πρὸς ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἐπαυσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρα.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν ςρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' ἑσπόμεσθα θυννάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥςε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.

HMI-

v. 1111. Ita liber nofter. Vulgo:
ἤ τις ἡμῶν ἐςὶν ἡ 'πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρίδος.
Brunckius ἡμῶν fuftulit, ut verfum reftitueret.

v. 1116. ὠφελήσαμεν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος.
Ita liber nofter. Vulgo:
ὠφελῆσαι ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθεν ὁ βάρβαρος.
Brunckius emendavit ἦλθ' ὁ. Sed ne ὠφελῆσαι ἐν μάχαισιν quidem eft aptum concludendae fententiae.

v. 1121. ςὰς ἀνὴρ πρὸς ἄνδρ'. Ita liber nofter. Vulgo: πᾶς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ'.

v. 1123. Vulgo: ἀπεωσάμεσθα.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

Ἆρα δεινὸς ἦ τόθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς· ἀλλ' ὅστις ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος.
τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες,
αἰτιώτατοι φέρεσθαι
τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν κλέ-
πτουσιν οἱ νεώτεροι.

ΧΟΡΟΣ.

Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλέγοντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν, οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἕνδεκα,
οἱ δ' ἐν Ὠδείῳ δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μόλις,
ὥσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, κἀκπορίζομεν βίον.

v. 1134. et ſeq. Ita vulgo hi verſus:

φροντίς. ἀλλ' ὅς ἂν ἐρέτης
ἔσοιτ' ἄριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
Μήδων ἑλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
καὶ τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν
κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Brunckius καὶ ſuſtulit.

ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔσ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ
ὅσις ἂν μὴ 'χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

v. 1156. τοῦτο δ' ἔσ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις. Ita liber noster, ut Brunckius ex ingenio edidit.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσεν παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί', οὐ γάρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί οὖν κελεύεις δρᾶν με;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὸν τρίβων' ἄφες·
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν,

v. 1166. ἐμπλήμενος. Vide, quae supra diximus ad v. 1019. Vulgo: πεπλησμένος.
v. 1172. ἔπειτα παῖδας. Vulgo: παῖδα.

ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβὼν, καὶ μὴ λάλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμαιτίδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

πόθεν, ὦ 'γάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ μοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.

ΦΙΛΟ-

v. 1185. Vulgo γέ τοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔχ', ὦ 'γαθὲ,
καὶ στῆθ' ἀναμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τι μου κατήρυγεν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἀναβαλεῖ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ 'γαθὲ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κρίβανόν μ' ἀμπίσχετε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κατάθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τιὴ, τί δή;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἵν' ἐξέλῃς με, πρὶν διερρυηκέναι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑπόδυθι τὰς Λακωνικάς.

ΦΙ-

v. 1189. καὶ στῆθ' ἀναμπισχόμενος, vulgo:
καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἔνθες πόδ', ὦ τᾶν, κἀπόβαιν' ἐῤῥωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύτας.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀδικεῖς γ' ἐμέ,
ἐς γῆν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

φέρε καὶ τὸν ἕτερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κακοδαίμων ἐγώ,
ὅστις ἐπὶ γήρᾳ χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄνυσόν ποθ' ὑποδυσάμενος· εἶτα πλουσίως
ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον.

ΦΙ-

v. 1200. Rav. liber: ἔνθες πόδ', et κἀπόβαιν' ἐῤῥωμένως, ubi vulgo κατάβαιν', et Brunckius, cui utrumque displicet, κἄτα βαῖν'. Sed utrumque aptissimum sententiae est.

v. 1202. Liber noster: ἐς γῆν πολεμίαν, ubi vulgo ἐς τὴν πολεμικήν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτῳ
μάλιςʼ ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγε νυν, ἐπιςήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἔγωγε.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

[illegible] πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μέν, ὡς ἡ Λαμί' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο·
ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μή 'μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἵους λέγομεν μάλιςα τοὺς κατ' οἰκίαν.

ΦΙ-

v. 1212. σαυλοπρωκτιᾶν. *Lucianus in Praeceptore Rhetorum* μεταφέρειν τὴν πυγήν.

v. 1217. ὡς ὁ. Ita liber noſter. Eleganter etiam v. 1224. μῦς καὶ γαλῆ, repetens, ut fit in feſtivis ſermonibus, eadem ſenis verba. Vulgo minus eleganter μῦς καὶ γαλᾶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ σκαιὲ, κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
μῦς καὶ γαλῆ, μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μεγαλοπρεπεῖς.
ὡς ξυνεθεώρεις Ανδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ,
πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα
Εφουδίων παγκράτιον Ασκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιὸς· ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαρυτάτην, καὶ χέρας, καὶ λαγόνας, καὶ
θώρακ' ἄριστον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

παῦε, παῦ· οὐδὲν λέγεις.
πῶς δ' ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον, θώρακ' ἔχων;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.

ἀλλ'

v. 1232. καὶ χέρας καὶ λαγόνας καί. Ita liber noster. Vulgo: καὶ χέρας λαγόνας τε καί.

ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Εργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγῷδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον, διώκων λοιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προσμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εὐσχημόνως.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πῶς δαί;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τὰ γόνατ᾽ ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ᾽ ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων·
ὀροφὴν θέασαι· κρεκάδι᾽ αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας εἰσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ᾽· ἤδη σπένδομεν. —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται
εἰσὶν, Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανὸς, Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέσορος.
τούτοις ξυνὼν, τὰ σκόλι᾽ ὅπως δέξει καλῶς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀληθὲς, ὡς οὐδείς γε Διακρίων δεδέξεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ᾽ ἐγὼ Κλέων·
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξει δὲ σύ.
οὐδεὶς πώποτ᾽ ἀνὴρ ἐγένετ᾽ Ἀθηναῖος —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχ οὕτω γε πανοῦργος κλέπτης —

ΒΔΕ-

v. 1260. Liber noster Ἀκέστορος, ut vulgo. Brunckius ex coniectura eleganter Ἀκέσορος.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ. βοώμενος
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾷν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ δέ γε,
ἐάν γ' ἀπειλῇ, νὴ Δί', ἕτερον ᾄσομαι.
ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαινόμενος,
τὸ μέγα κράτος,
ἀνατρέψεις ἔτι τὰν πόλιν;
ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δ'; ὅταν Θέωρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
ᾄδει, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,

Ἀδμή-

v. 1267. τουτὶ σὺ δράσεις. παραπολεῖ. βοώμενος. Ita liber noster. σὺ δράσεις libri omnes. At ei bellum cum *Marklando* et *Koenio*, viris doctissimis, Brunckius movit, quorum primus ei substituit σύ γ' ᾄσεις, reliqui σύ γ' ᾄδεις. Sed haec emendatio, pace dicam horum hominum praeclarissimorum, intempestiva est: tum quia id tot librorum veterum auctoritas non patitur, tum quia δράσεις hoc loco magis, quam ᾄδεις, est elegans. Iocus est facetissimus ob ambiguitatem sententiae praecedentis, quae dubium facit, num ad *Bdelycleonem*, an ad *Athenienses* generatim pertineat. Quare *Bdelycleo* accipiens sententiam illam in eam partem, quasi ad omnes Athenienses pertineret, τουτὶ σὺ δράσεις; respondet. *Es enim Atheniensis. At si id facies,* παραπολεῖ etc.

v. 1276. Liber noster: ὁ Θέωρος.

v. 1276. Rav. liber: ᾄδει, ut vulgo; quod Brunckius in ᾄδῃ convertit, de qua re alio loco diximus.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖ-
ρε, μαθὼν. τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
τούτῳ τί λέξεις σκολιόν;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ᾠδικῶς ἐγώ·
οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κᾆτ' ᾄσεται·
χρήματα καὶ βίαν
Κλειταγόρᾳ τε κἀ-
μοὶ μετὰ Θετταλῶν —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πολλὰ δὴ διεκόμισας σὺ κἀγώ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσὲ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
κᾆπειτ'

v. 1277. et ſeq. Vulgo hi duo verſiculi ita ſcripti ſunt:
Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθών.
τοὺς ἀγαθοὺς φίλει.
v. ſeq. liber noſter, ut Brunckius, ᾠδικῶς ἐγώ.
v. 1281. Liber noſter: ἀμφοτέροισι.
v. 1287. σὺ κἀγώ. Ita liber noſter. Vulgo: σύ τε κἀγώ.

κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ, ἢν ξυνῇς γ' ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα·
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικὸν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ συμποσίῳ· κᾆτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείς σ' ἀποίχεται.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.

ΧΟΡΟΣ.

πολλάκις δὴ 'δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον, οὐκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος, ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοιᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ, ἧπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ' εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοις
τοῖς Πενέσταισιν ξυνῆν
τῶν Θετταλῶν,

v. 1307. οὗτος ὅν γ' ἐγώ. Ita liber noster. Vulgo: ὅντιν' ἐγώ. Ibidem ῥοιᾶς, ut vulgo, quod Brunckius ingenio suo in ῥοᾶς convertit.

v. 1311. et seq. Vulgo:
μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταισι ξυνῆν τῶν Θετταλῶν.
Ex quo Brunckius duos fecit.

αὐτὸς πενέσης ὢν ἐλάττων οὐδενός.
ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν.
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδην, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ' ὤμοσε, μαθόντα παρὰ μηδενὸς,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.
εἰσί τινες, οἵ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος,
καί με κακίαις ἔκνισε κᾆθ', ὅτ' ἀπεδαιρόμην.
οἱ 'κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι,
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταυτὶ κατιδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

v. 1314. *αὐτὸς πενέσης.* Servi quoque *πενέσαι.* Ita epigramma apud Laertium in Arcesila: *πολλῶν πενεστέων προσφιλέστερος*: *multis servis eris carius*, ut *Rossius* v. c. in Exercitationibus Laertianis recte vertit. Idemque Eustathii locum attulit, in quo hic Vesparum locus significatur.

v. 1315. et seq. His vulgo versibus *Semichori* appositi sunt, quorum ne vestigium quidem est in libro nostro.

v. 1326. Liber noster, ut vulgo, *κακίσαις.* Sequens autem versus ita in eo legitur:

οἱ ἐκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα μ' οἱ θεώμενοι.

v. 1329. *ἐκβαλῶ.* Ita liber noster. Vulgo: *ἐκβάλλω*; et v. seq. *ταυτὶ*, vulgo *ταῦτα.*

ΞΑΝ-

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς στέγειν.
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν,
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἱππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλῆτο πολλῶν κἀγαθῶν,

v. 1333. Vulgo: τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς ἱμαῖς. Inepte. Liber noſter ſententia planiſſima: τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς στέγειν. Corrigenda hinc verſio. Rationem vero reddens *Xanthias*, quamobrem μακάριαι ſint χελῶναι τοῦ δέρματος, amplificansque ſententiam, teſtam laudat: ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν, concluditque ſententiam iisdem verbis, quibus eamdem inchoaverat. Quod certe eſt magis elegans, quam ſi, ut vulgo, ſcribas: ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.

ἐνήλατ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ κάχρυων ὀνίδιον εὐωχημένον·
κἄτυπτε δή με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ᾔκασεν Λυσίστρατος·
Ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγὶ,
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι. —
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι,
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'· Εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί; —
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ρρήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροὶ, ταυτηὶ τῇ
δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην

ἡμῖν

v. 1345. ἐνήλατ'. Ita liber noster, quod contra librorum veterum auctoritatem de suo loco movendum non est.

v. 1347. In libro nostro deest δή.

ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀθρόοι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἰὴ, ἰεῦ, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἆρά γ' ἴ-
σθ' ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰβοῖ.
τάδε μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπιτε γάρ; ποῦ 'σθ' Ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷς, ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην,
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν εἵνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι·
ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἁτέροις αὔτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνὴ,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος, ἕξω παλλακὴν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ 'γὼ τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περὶ 'μοῦ δέδοικε, μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.

v. 1380. Liber noster: οὐκ ἄπιτε ποῦ 'στι.

v. 1385. ὁρᾷς ἐγώ σ' ὡς. Ita liber noster ut vulgo. Brunckius: ὅρα δ' ἐγώ σ' ὡς.

ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι, τάσδε τὰς δᾷδας
λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵως ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ οὗτος, οὗτος, τυφεδανὲ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖν, ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί', αὕτη που 'στί τοι γ' ἡ Δαρδανίς.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐκ· ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς καίεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

δᾲς ἥδε;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

δᾲς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;

ΒΔΕ-

v. 1401. Liber noster δαίτας, ex quo coniici facile potest, poetam hoc loco δᾷδας scripsisse, ut saepissime versibus sequentibus eadem voce usus est. Vulgo: δετάς.
v. 1411. Vulgo: που 'στὶ σοι.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐςὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρωκτός ἐςιν οὑτοσί;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾶν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον νῦν ἐμοῦ.
Ολυμπιάσι γὰρ ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγὼ,
Εφουδίων ἐμαχέσατ' Ασκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θενὼν
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ολυμπίαν.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἴθι, μοι παράστηθ᾽, ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γὰρ ἀνήρ ἐστιν, ὅς μ᾽ ἀπώλεσεν.
τῇ δαδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ᾽ ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁρᾷς ἃ δέδρακας πράγματ᾽ αὖ; δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐδαμῶς γ᾽, ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ᾽ οἶδ᾽ ὅτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεώ, καταπροίξει Μυρτίας,
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

μὰ Δία, μὴ ᾽μοι γ᾽, ὦ μέλε.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ᾽ ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ᾽ ἐκεῖνος εἶπεν· Ω κύον, κύον,
εἰ, νὴ Δί᾽, ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς.

ΑΡ-

v. 1429. Ita liber noster. Vulgo: ὁδὶ γάρ ἐστιν ὅς μ᾽ ἀνὴρ ἀπώλεσε.
v. 1445. Brunckius: δοκοῖς.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ', ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

μὰ Δί' ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τι σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν· ὀλίγον μοι μέλει.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἀληθὲς, οὗτος;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὕβρεως; μὴ, μὴ καλέσῃς, πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν προσείσομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.

ἀλλ'

v. 1460. προσείσομαι. Ita liber noster. Vulgo: προείσομαι.

ἀλλ' ἐλθὲ δευρὶ πρότερον, ἐπιτρέπεις ἐμοὶ,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τολοιπὸν, ἢ σύ μοι φράσεις;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστὰς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
Ερδοι τις, ἣν ἕκαστος ἂν εἰδείη τέχνην. —
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἷ' ἀπεκρίνατο.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον —

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

οὐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας, ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα.

ΚΑ-

v. 1469. ὢν ἱππικῆς. Liber noſter. Vulgo: τῆς ἱππικῆς. v. 1474. αὐτὸς ἀπεκρίνατο.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην Ἄρχων καλῇ.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοῖ μενεῖς.
ἀλλ' ἀράμενος οἴσω σε —

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τί ποιεῖς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μὴ, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ' —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὀλίγον μοι μέλει.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κάνθαρός ποτε —

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.

ΧΟΡΟΣ.

ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας,
τὸν πρέσβυν, οἷ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν,

ἦ μέ-

v. 1483. ἀράμενος οἴσω σε. Ita liber noster, ut vulgo. Brunckius ex libro suo: ἀράμενος ἔγωγε.

ἦ μέγα τι πείσεται
ἐπὶ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.
τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχει τις ἀεί.
καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ,
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσι,
τυχὼν ἄπεισιν, διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος.
οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ

ξυνο-

v. 1494. et ſeq. Vulgo:

ἦ μεταπείσετ' ἐπὶ
τὸ τρυφερὸν καὶ μαλακόν.

Brunckius ex ingenio:

ἦ μέγα τι πείσεται
τρυφερόν τε καὶ μαλακόν.

v. 1506. Vulgo: παῖς ὁ Φιλοκλέωνος οὐ-
δενί.

Brunckius:

παῖς Φιλοκλέωνος οὐ-
δενί,

ut verſiculi legibus ſuis reſpondeant. Aut enim veterum eſt librorum auctoritas labefactanda, aut illorum eſt auctoritati quieſcendum, ſi quicquam eos valere putamus, et ſi exiſtimamus, poetas vetuſtiores graecos, comicos maxime, aures ſonumque ſecutos, peculiarem quamdam ſcribendi rationem adhibuiſſe, quam ignoramus. Abſurdum enim eſt, credere, nos tenere poſſe omnia, quae licere potuerunt atticis poetis, comicis maxime vel in verſuum genere, vel in eorum ratione, modis, numeris, pedibusque. Poſſemus quidem omnes verſus Ariſtophanis ad digitos dimetiri ſecundum eas regulas, quas grammatici

ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκείνοις ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τὸν φύσαντα σεμνοτέροις
κατακοσμῆσαι πράγμασι;

matici temporum obſcuriſſimorum nobis tradiderunt. At ſi verſus iis regulis non reſpondent, licebit ne eosdem emendare contra librorum, antiquiorum, diligentiſſimeque ſcriptorum auctoritatem? Apud me certe, niſi apertum vitium ſit, plus valet antiqui et probati unius libri auctoritas, quam ſententia atque opinio omnium quot ſunt recentiorum temporum grammaticorum.

v. 1512. Vulgo: τοὺς φύσαντας.

ΞΑΝ.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων, ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου,
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι,
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν', οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ δὴ γὰρ
σχήματος ἀρχὴ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης,

οἷον

v. 1515. εἰσκεκύκληκεν. Ita liber noster. Vulgo: εἰσκέκληκεν.

οἷον μυκτὴρ μυκᾶται, καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

πῖθ' ἐλλέβορον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλέκτωρ, —

ΞΑΝΘΙΑΣ.

τάχα βαλλήσεις.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

κατὰ σαυτὸν ὅρα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

οὐκ εὖ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

φέρε νῦν ἀνείπω, κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ἀλλ' ὦ 'ζυρέ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο, πλήν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξίς, ἢ φάλαγξ;

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐςι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

ὦ Καρκίν᾽, ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ᾽ ἐπ᾽ αὐτοὺς, ὦ ζυρέ.
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἢν ἐγὼ κρατῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν᾽ ἐφ᾽ ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἄγ᾽ ὦ μεγαλώνυμα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον,
καὶ θῖν᾽ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδ᾽ ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος,
ὤζωσιν οἱ θεαταί.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ςρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάςρισον σεαυτὸν,

v. 1557. Liber noſter: βεμβικίζωσιν. Vulgo: βεμβηκίζωσιν.
v. 1566. ἰδόντες ἄνω σκέλος. Ita liber noſter.
v. 1568. Tres primos huius *Semichori* verſus ita edidi, uti ſcripti ſunt in libro noſtro, eos in ſex verſiculos ad fidem libri ſui Brunckius diſtinxit.

ῥίπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

v. 1569. βέμβικες. Ita liber noster. Vulgo: βέμβηκες.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Εὐριπίδης ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑπὸ γυναικῶν κατηγορηθεὶς, τὴν Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ βοήθειαν ἐπικαλεῖσθαι ἠναγκάσθη. πρὸς τοῦτον οὖν μετὰ Μνησιλόχου κηδεστοῦ προσῆλθε, δεησόμενος τῆς ἰδίας δυστυχίας προστασίαν λαβεῖν· ἀλλ' Ἀγάθωνος αὐτῷ παρεῖναι, καὶ συνδικεῖν οὐκ ἐθέλοντος, Μνησίλοχος, ἄσμενος καὶ ἐθελοντὴς, τὴν αὐτοῦ προστασίαν αὐτῷ ὑπέσχετο. καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος, πρὸς τὴν τῶν Θεσμοφορίων ἑορτὴν ἦλθε. καὶ ἐκεῖ ἐν μεγίστῳ γυναικῶν πλήθει τὴν δίκην ὑπὲρ Εὐριπίδου γενναίως ὑπέσχε. ἀλλ' ἀναγνωρισθεὶς ἀνὴρ ὢν ἐν σχήματι γυναικὸς, τὴν τῆς φυλακῆς ἐψηφισμένην ζημίαν φεύγειν οὐκ ἐδυνήσατο. μετ' ὀλίγον δὲ τέχναις καὶ μηχανήμασι τοῦ Εὐριπίδου ἐκεῖθεν ἀβλαβὴς ἀπέφυγεν.

Adnotationes in Thesmophoriazusas.

Deest omnino Argumentum in libro Ravennate. Feminas Athenienses, Thesmophoria celebraturas, a mensa se abstinuisse, auctor est *Plutarchus in Iside.* Thesmophoria vero ab Eleusiniis parum discrepabant, quorum exemplo *Severus* παννυχίδας instituit, ἐπιτελεσθείσας, ut inquit *Herodianus* Lib. III. c. 26. ἐς μυστηρίων ζῆλον.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ 'υριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεστώς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ, ἅ γ' ἂν μέλλεις ὁρᾷν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ἆρ' ὁρᾷν δεῖ μ';

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἅ γ' ἀκούειν δέῃ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.

v. 2. ἀλοῶν. Suidas: ἔξωθεν ἐν κύκλῳ περιάγων, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἅλωσιν.
v. 4. ὦ 'υριπίδη. Ita liber noster. Vulgo: ὦ Εὐριπίδη.
v. 5. Rav. liber: ὅσ' αὐτίκα, vulgo: ὅσ αὐτίκα.

οὐ φῇς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις,
τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς χωρίς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτα μηχανήσατο,
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ,
ἀκοὴν δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω, μήθ' ὁρῶ;
νὴ τὸν Δί' ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν τι που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς ἂν οὖν;
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροιμ', ὅτι
ἔτι προσμάθω, μὴ χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη

ΕΥ-

v. 20. ἥδομαί γε. Ita liber noſter et nonnulli ex editis libris. Alii vulgo: ἥδομαι γάρ. v. ſeq. οἷόν τι που 'στιν. Ita liber noſter. Vulgo: οἷόν τι.

v. 24. προσμάθω. Ita liber noſter. Vulgo: προσμάθοι et προσμάθοιν. Hunc locum Brunckius ex ingenio *Reiskium* ſecutus in animadverſionibus in Comoedias Ariſto-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰδού.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τὸν Ηρακλεα
οἶμαί γε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα νῦν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σιωπῶ.

ΕΥ-

Ariſtophanis ita vellet legere tum praeter neceſſitatem, tum contra librorum omnium auctoritatem:

τούτοισιν ἐξεύροις ὅπως μὴ ἔτι προσμάθω etc.

v. 27. et ſeq. Ita omnino hic locus conſtituendus eſt. Alii: ΕΥΡ. σίγα νῦν. ΜΝ. σιωπῶ θύριον. ΕΥΡ. ἄκουε. ΜΝ. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον. *Eur. Tace nunc. Mn. Taceo oſtiolum. Eur. Auſcultabo, et tacebo oſtiolum.* Quam haec ridicula ſunt! Quid eſt enim *tacere oſtiolum? Euripides* detrectantem *Mneſilochum* facere ea, quae ipſe vellet, atque audire, quae dicturus eſſet, arceſſit his verbis: βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. Ille vero ἰδοὺ inquit, oſtendens, promtum ad audiendum ſe eſſe. Tum Euripides oſtiolum ei demonſtrat, quod vidiſſe ſe ille aſſirmat. Cum haec uterque tractant, alio mentem ſuam advertit *Mneſilochus*, qui loqui etiam geſtiebat. Hinc Euripides ei: σίγα νῦν, inquit. Cum itaque moroſus reſpondiſſet Mneſilochus: σιωπῶ, ad ſermonem ſuum Euripides aggreditur: θύριον. . . . dicturus θύριον ὁρᾷς τοῦτο; ſed videt hominem ad alia intentum eſſe. Qua de re omiſſa oratione, ite-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

θύριον . . .

ἄκουε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀκούσω, καὶ σιωπῶ . . . . τὸ θύριον. . . .

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐνθάδε δ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει
ὁ τραγῳδοποιός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖος οὗτος ὡγάθων.

ἐστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τίς Ἀγάθων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν ὁ μέλας ὁ καρτερός;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ' ἀλλ' ἕτερός τις· οὐχ ἑώρας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν ὁ δασυπώγων;

ΕΥΡΙ-

iterum ἄκουε dicit. Mnesilochus itaque, ceteris omissis rebus, ἀκούσω et σιωπῶ respondet, atque ut Euripidi ostendat, audivisse se illa, quae modo ipse fuerat loquutus, τὸ θύριον . . . . ait, cuius vocis occasione Euripides suam orationem prosequitur: ἐνθάδε δ' Ἀγάθων τυγχάνει οἰκῶν etc. *Eur. Videsne ostium illud? Mn. Video mehercule. Eur. Tace igitur. Mn. Taceo. Eur. Ostium . . . Ausculta. Mn. Tacitus auscultabo. Ostium. . . . Eur. In his versatur aedibus Agatho etc.*

v. 28. Brunckius sine causa vellet, ut legeretur ἀκούε. v. seq. alii ἐνταῦθα.

v. 32. 33. οὐχ ἑώρας πώποτε. Ita recte Davvesius. Vulgo: ἑώρα-

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐχ ἑώρας πώποτε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὔτοι γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τίς αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυῤῥίνην,
προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς,
στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ,
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

βομβάξ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα, τί λέγεις;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τε ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων.

ΜΝΗ-

ἑώρακας πώποτε. Unde Kust. dedit: ἑώρακάς ποτε. Sed observatum est, πώποτε, non ποτε, cum Perfecto iungi. Liber noster: ἑόρακας.

v. 43. Vulgo πνοιάς. Totius huiusce loci versus ad auctoritatem libri Ravennatis edidimus. Eos Brunckius alio modo distinctos edidit.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

βομβαλοβομβάξ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων
πρᾶμος ἡμέτερος. . . .

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῶν βινεῖσθαι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τίς ὁ φωνήσας;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νήνεμος αἰθήρ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἀσπίδας ἐπῶν.
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλίζει,
καὶ χοανεύει.

ΜΝΗ-

v. 53. Vellet Brunckius pro πρᾶμος legeretur cum *Scaligero* πρόμος. Sed ſuſtentant eam vocem libri omnes, in primisque liber noſter.

v. 58. κάμπτει δὲ νέας ἀσπίδας ἐπῶν. Ita liber noſter, melius quam ut vulgo ἁψῖδας ἐπῶν.

v. 61. γογγυλίζει. Ita libri omnes, ut liber Ravennas. Contorſit verbum hoc Brunckium, qui id verſui non aptum vidit. Itaque ingenio ſuo γογγύλλει fecit, adiiciens Ariſtophani verbum, quod ille non adhibuerat. Eſto iam, ineptum eſſe anapaeſtis illud verbum? Quaero iam, quoniam librorum omnium auctoritas ei ſavet, pedes ne, an ex pedibus redundantem

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ λαικάζει.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τίς ἀγριώτας πελάθει θριγκοῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὃς ἕτοιμος σοῦ τοῦτο ποιητοῦ
τοῦ καλλιεπους, κατὰ τοῦ θριγκοῦ,
συγγογγυλίσας, καὶ συςρέψας,
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἤπου νέος γ' ὢν ἦσθ' ὑβριςής, ὦ γέρων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν. σὺ δὲ
'Αγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.

ΘΕ-

tem fonum poetam, praefertim comicum, quaefiviffe putemus? Verfus hic mirificum fonum edit. At in pedibus vitium eft. Ita faepe apud latinos italosque magni nominis poetas occurrit, videre verfus pedibus ad digitos nequaquam numeratis, fonoros ac probatos effe. Alia huiuscemodi apud Ariftophanem occurrunt, quae fuis locis adnotavimus; quaeque, dum meliora libri veteres non afferent, confervanda erunt, ut in libris faltem veterum poetarum non verba recentiorum doctorum hominum, fed veterum exemplorum habeamus.

v. 64. ἀγριώτας. Ita libri omnes. Brunckius ex ingenio ἀγροιώτας, ut verfus rationi confulat.

v. 66. κατὰ τοῦ θριγκοῦ. Ita liber nofter. Vulgo: τοῦ θριγκοῦ. Brunckius ex ingenio: διὰ τοῦ θριγκοῦ. v. feq. Ut vulgo liber nofter: γογγυλίσας.

v. 69. ἤπου νέος γ' ὤν. Ita liber nofter, ut Brunckius ex fuo edidit. Vulgo alii νέος ἀγὼν, alii νέος ἄγων.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μηδὲν ἱκέτευ᾽· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος, κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί οὖν ἐγὼ δρῶ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

περίμεν᾽ ὡς ἐξέρχεται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖόν τι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τῇδε θ᾽ ἡμέρα κριθήσεται,
εἴτ᾽ ἔστ᾽ ἔτι ζῶν, εἴτ᾽ ἀπόλωλ᾽ Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ᾽ οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε βουλῆς ἔσθ᾽ ἕδρα.

ἐπεὶ

v. 75. προΐῃ θύραζε. Ita liber noster, ut in editis, quorum alii etiam θύρασι, alii θύρασιν.

ἐπεὶ τρίτη 'στὶ, Θεσμοφορίων ἡ μέση.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περὶ μοῦ τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τιὴ τί δή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁτιὴ τραγῳδῶ, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις.
ἀτὰρ τίν' ἐκ ταύτης σὺ μηχανὴν ἔχεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

'Αγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δρᾶσοντ'; εἰπέ μοι.

ΕΥ-

v. 92. καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάθοις. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo: δίκαι' ἂν, et δίκαιά γ' ἂν, omiſſo Δία.

v. 93. ἐκ ταύτης. Ita liber noſter, ut vulgo. Male *Bergleru*s, quem ſequitur Brunckius, ingenio ſuo emendant ἐκ τούτων, atque ita omnino eſſe emendandum putant. Non ad feminas id poeta refert, ſed ad κακὸν μέγα προπεφυραμένον, perinde ac ſi dixiſſet τίνα μηχανὴν ἔχεις σὺ ἐκ ταύτης τῆς συμφορᾶς;

v. 95. ἐς Θεσμοφόροιν. Ita liber noſter. Alii vulgo: ἐς Θεσμοφόρι' ἐλθεῖν, alii ἐν Θεσμοφόροιν. V. ſeq. χ' ἁ' ', δεῖ. Ita liber noſter. Vulgo: καί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ, χ' ἂν δέῃ,
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πότερα φανερὸν, ἢ λάθρα;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸ πρᾶγμα κομψὸν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.
τοῦ γὰρ τεχνάζειν, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὡγάθων ἐξέρχεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὑκκυκλέμενος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀλλ' ἦ τυφλὸς μέν εἰμί. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα. Κυρήνην δ' ὁρῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μύρμηκος ἀτραποὺς, ἢ τί διαμινύρεται.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
λαμπάδα, κοῦραι, ξὺν ἐλευθέρᾳ
πατρίδι χορεύσασθαι βοάν.

ΧΟΡΟΣ.

τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; λέγε νῦν.
εὐπίστως δέ τ' οὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἄγε νῦν ὄπλιζε Μοῦσα
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱερὸν προφέρων.

ΑΓΑΘΩΝ.

τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοι-
σι κόραν ἀείσατ' Ἄρ-
τεμιν ἀγροτέραν.

ΧΟΡΟΣ.

ἕπομαι, κλήζουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.

ΑΓΑΘΩΝ.

Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων
διανεύματα Χαρίτων.

ΧΟΡΟΣ.

σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων
ἄρσενι βοᾷ δοκίμων·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν,
ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός·
ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον τιμᾷ.
χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον,
καὶ μανδαλωτὸν, ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἐρέσθαι βούλομαι,
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος

λαλεῖ

v. 128. διανεύματα ut vulgo liber noster.

v. 134. ἄγαλλε. Ita Scaliger, et post eum Brunckius ex libro suo, atque ita liber noster. Vulgo alii ἄλλε, alii vero ἀλλά.

v. 135. Vulgo παρεπιγραφὴ haec: ὀλολύζει ὁ γέρων vel ὀλολύζουσι γέροντες, in versuum ordinem coniecta inepte est.

v. 140. Liber noster: ὅ τις εἶ.

v. 143. τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ. Ita liber noster, ut vulgo. *Valckenarius*, quem sequitur Brunckius, emendat ingenio suo: τί βάρβιτος μέλει κροκωτῷ, qui sententiae minus aptum putat verbum λαλεῖ. Sed haec ineptia in eo verbo hoc loco non inest, ut quisque per se intelligit.

λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος, καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'. εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φής; τί σιγᾶς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδή γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι.

ΑΓΑΘΩΝ.

ὦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην·
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐκοῦν κελητίζεις, ὅτ' ἂν Φαίδραν ποιῇς;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἀνδρεῖα δ' ἂν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'. ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὅτ' ἂν Σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ,
ἵνα συμποιῶ σου 'πισθεν ἐστηκὼς ἐγώ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν,
ἀγρεῖον ὄντα, καὶ δασύν· σκέψαι δ', ὅτι

v. 155. χρὴ γὰρ ποιητήν. Ita liber noster. Vulgo: χρὴ τὸν ποιητήν.

Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τήϊος,
κἀλκαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε, κἀδεικανόωντ' Ἰωνικῶς,
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο.
διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ καλὰ ἦν τὰ δράματα·
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ὢν, αἰσχρῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς ὢν κακὸς, κακῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Θεόγνις ψυχρὸς ὢν, ψυχρῶς ποιεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἅπασ' ἀνάγκη· ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πῶς πρὸς τῶν θεῶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

παῦσαι βαΰζων. καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,

ὢν

v. 169. Vulgo: καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς. Toupius ex ingenio ad Suidam et *Epist. Crit.* p. 169. καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς, acute quidem atque eleganter. Brunckius eum secutus est. Ipse in libro suo διεκίνουν invenit. Noster autem liber καὶ δεικίνουν Ἰωνικῶς, ex quo facile fuit ipsam Aristophanis manum deprehendere. Scripsit enim ille:

ἐμιτροφόρουν τε, κἀδεικανόωντ' Ἰωνικῶς,

ut morderet mollem praefractamque loquendi rationem, qua iidem utebantur. *Homerus Odyss.* Σ. καὶ ἐδεικανόωντ' ἐπέεσσιν, et *Odyss.* Ω. δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο.

v. 175. ὁ δ' αὖ Ξενοκλῆς. Ita liber noster, ut paulo post v. 445. Vulgo: ὁ Ξενοκλῆς. Brunckius ex ingenio suo ὁ δὲ Ξενοκλέης, quod licet alibi hoc modo scriptum occurrat, vid. *Ran.* v. 86., non inde tamen sequitur, necessario ab hac forma poetam abstinere se debuisse.

ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

λέγε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ.

ΑΓΑΘΩΝ.

τοῦ χρείαν ἔχων;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον,
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.

ΑΓΑΘΩΝ.

τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡ πᾶσα· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα

v. 185. ἐγὼ δὲ κοινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος. *Oppressus* nempe *eius generis infortunio, quod commune mihi est cum iis, qui feminis maledicunt.* Oderunt enim feminae omnes illos, qui κακῶς αὐτὰς λέγουσι, eisque insidias et detrimenta parare consueverunt. κοινῇ liber noster, ut vulgo. Nescio cur nonnulli, quos inter Brunckius, in καινῇ ξυμφορᾷ quieverint.

ἐν ταῖς γυναιξὶν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνή,
ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐγὼ φράσω σοι· πρῶτα μὲν γινώσκομαι.
ἔπειτα πολιός εἰμι, καὶ πώγων᾽ ἔχω.
σὺ δ᾽ εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλὸς, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.

ΑΓΑΘΩΝ.

Εὐριπίδη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί ἐστιν;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἐποίησάς ποτε·
χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔγωγε.

ΑΓΑΘΩΝ.

μὴ νῦν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ᾽ ἄν.
ἀλλ᾽ αὐτὸς ὅ γε σόν ἐστιν οἰκείως φέρε.
τὰς συμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι

φέρειν

v. 191. Liber noster: δοκῶν εἶναι.
v. 204. τεχνάσμασι. Ita liber noster, ut apud *Suidam*, ex quo *Kusterus* profecit. Vulgo alii στενάγμασι, et στενάσμασιν.

φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ,
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί δ' ἔστιν, ὅτι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;

ΑΓΑΘΩΝ.

κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πῶς;

ΑΓΑΘΩΝ.

ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερείσια
κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰδού γε κλέπτειν. νὴ Δία, βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε, νὴ Δί', εἰκότως ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί οὖν, ποιήσεις ταῦτα;

ΑΓΑΘΩΝ.

μὴ δόκει γε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων ὡς ἀπέλωλ' Εὐριπίδης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστά, μὴ σαυτὸν προδῷς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πῶς οὖν ποιήσω δῆτα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τοῦτον μὲν μακρὰ
κλαίειν κέλευ'. ἐμοὶ δ' ὅ, τι βούλει χρῶ λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἄγε νῦν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ δὴ χαμαί.
ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀποξυρεῖν ταδί·
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ.
ἢ μὴ διδόναι γ' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, σὺ μέν τοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.

ΑΓΑΘΩΝ.

αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης.

ΕΥ-

v. 223. Liber noster ut vulgo γ' αὑτόν. *Scaligeri* est γ' ἐμαυτόν.
v. 225. τι νῦν liber noster. Vulgo: γε νῦν.
v. 226. Liber noster: ξυροδίκης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

γενναῖος εἶ·
κάθιζε· φῦσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὤ μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄτταται. ἰάτταται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὗτος σὺ ποῖ θεῖς;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρα ἐνταυθοῖ μενῶ
τεμνόμενος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ οὖν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὀλίγον μέλει μοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδῷς με. χώρει δεῦρο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΕΥ-

v. 229. Brunckius: ἀτταταί, ἀτταταταί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔχ' ἀτρέμα σαυτόν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μῦ μῦ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων· ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὴ φροντίσῃς, ὡς εὐπρεπὴς φανεῖ πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

εἰ δοκεῖ, φέρε.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὁρᾷς σεαυτόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὔ, μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴμοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

θάῤῥει· [illegible]

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί θαῤῥῶ καταπεπυρπολημένος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

φεῦ. ἰοῦ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μὴ φροντίσῃς. ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγιεῖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.

ΕΥΡΙ-

v. 245. Alii haec verba τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν *Euripidi*, haec vero ἐμοὶ μελήσει, νὴ Δία etc. *Mnesilocho* tribuunt. Quod absurdum est. Rogare ille debet *Euripidem*, ne vasa sua comburat ardenti face.

v. 254. εἴ τις τόν. Ita recte Brunckius ex ingenio. Liber noster: εἰς τόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιόν γ' οὖν χρῆσον ἡμῖν τουτῳί,
καὶ στρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.

ΑΓΑΘΩΝ.

λαμβάνετε, καὶ χρῆσθ'. οὐ φθονῶ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί οὖν λάβω;

ΑΓΑΘΩΝ.

ὅ, τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.

ΑΓΑΘΩΝ.

σύζωσον ἀνύσας. αἶρε νῦν στρόφιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἴθι νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κεκρυφάλου δεῖ, καὶ μίτρας.

ΑΓΑΘΩΝ.

ἡδὶ μὲν οὖν
κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ κἀπιτηδεία πάνυ.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΑΓΑΘΩΝ.

νὴ Δί'· ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρ' ἔγκυκλον.

ΑΓΑΘΩΝ.

τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὑποδημάτων δεῖ.

ΑΓΑΘΩΝ.

τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἆρ' ἁρμόσει μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χάλαρά γ' οὐ χαίρεις φορῶν.

ΑΓΑΘΩΝ.

σὺ τοῦτο γίνωσκ'· ἀλλ' ἔχεις γὰρ ὧν δέει.
εἴσω τὶς ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος. ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πειράσομαι.

ΕΥΡΙ-

v. 269. γ' οὐ χαίρεις liber noster. Brunckius: γοῦν χαίρεις.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

βάδιζε τοίνυν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἤν γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τί χρῆμα;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοι τι περιπίπτῃ κακόν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ' οὐδ' ὥρκωσ' ἐγώ.
(ὀλολύζουσί τε· ἱερὸν ὠθεῖται)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔκσπευδε ταχέως. ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ θεσμοφορίῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι.

ΜΝΗ-

v. 279. Liber noster: Ὑποκράτους.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

δεῦρο νῦν, ὦ Θρᾶττ', ἕπου.
ὦ Θρᾶττα θέασαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ', ὦ περικαλλῆ θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾶττα, τὴν κίστην κάθελε, κᾆτ' ἔξελε
τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη,
καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
καὶ τὴν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως τ' ἠλιθίου κᾀβελτέρου.
καὶ πρὸς φαλλικὸν νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ ποῦ καθίζω μ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾶττ', ἐκποδών.
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ.

εὐφημί' ἔστω,
εὐφημί' ἔστω.
εὔχεσθε ταῖν θεσμοφόροιν,
τῇ Δήμητρι, καὶ τῇ Κόρῃ,
καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ,
καὶ τῇ Κουροτρόφῳ τῇ γῇ,

καὶ

v. 287. Reiskius vellet:

ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος.

v. 289. καὶ πάλιν. Ita ex ingenio Brunckius. Liber noſter, ut vulgo, (ſine copula) πάλιν.

v. 297. πρὸς φάλητα Scaliger et Biſetus, quos ſequitur Brunckius. Impreſſi libri alii θάληκον, alii φαλλικὸν, quod eſt in libro noſtro. In Acharnenſibus v. 261.

ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν.

καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
ἐκκλησίαν τήνδε, καὶ σύνοδον τὴν νῦν
κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι,
πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς.
καὶ τὴν δρῶσαν τὴν ἀγορεύουσαν
τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
καὶ τὸν τῶν γυναικῶν
ταύτην νικᾶν.
ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τἀγαθά.
ἰὴ παιὼν, ἰὴ παιὼν, ἰὴ παιών· χαίρωμεν.

ΧΟΡΟΣ.

δεχόμεσθα καὶ θεῶν γένος.
λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
φανέντας ἐπιχαρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε· χρυσολύρατε,
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν.
καὶ σὺ παγκρατὴς κόρα
γλαυκῶπι χρυσόλογχε
πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος.
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον,
ἁλιμέδον, προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον.
Νηρέος ἐνάλιοί τε κόραι·
Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε φόρμιγξ ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως
δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
εὐγενεῖς γυναῖκες.

ΚΗ-

v. 330. οἰστροδόνητον. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo, et veteres editiones. Alii οἰστροδίνητον.

ΚΗΡΥΞ.

εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,
καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
καὶ ταῖσι Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
καὶ ταῖσι Δηλίαισι, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς,
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ, Μήδοις, ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον συγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς
προαγωγὸς οὖσ' ἐνεθρύλλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν, ἃ 'ν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρα τὸν φίλον,
κεἴ τις κάπηλος, ἢ καπηλὶς τοῦ χοὸς,
ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν καὶ οἰκίαν
ἀρᾶσθε. ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

ΧΟΡΟΣ.

ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν
πόλει, τέλεά τε δήμῳ
τάδ' εὔγματα γενέσθαι.
τὰ δ' ἄριστ' ὅσαις προσήκει
νικᾶν λεγούσαις. ὁπόσαι
δ' ἐξαπατῶσι παραβαίνου-
σί τε τοὺς ὅρκους
τοὺς νενομισμένους
κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ·
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον

v. 357. πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Ita liber noster.

ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι,
τἀπόρῥητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσιν.
ἢ Μήδους ἐπάγουσιν τῆς
χώρας, ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ
ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν
πόλιν· ἀλλ', ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσ-
θ' ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

ΚΗΡΥΞ.

ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν. Τιμόκλει' ἐπεστάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή.
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις· τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Α.

ἐγώ.

ΚΗΡΥΞ.

περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν.
σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,

ὅπερ

v. 377. ἢ Μήδους ἐπάγουσιν τῆς χώρας οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν. Ita libri omnes, et planissima sententia. Quare non video, cur Brunckius, contra librorum omnium auctoritatem, expulerit οὕνεκ'.

v. 382. ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Ita eleganter liber noster, ut Brunckius etiam edidit ex libro suo, et veteres editiones. Recentiorum editionum aliae ἦν ἄλις ἔσθ' ἡμῖν σχολῆς. Kusterus ἦν ἄλις ἔσθ' ἡμῖν σχολή.

ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν.

ΓΥΝΗ.

Φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ, μὰ τὼ θεὼ,
λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες. ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα, πολὺν ἤδη χρόνον
προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ὑμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ'; ὅπου περ ἔμβραχυ
εἰσὶν θεαταὶ, καὶ τραγῳδοὶ, καὶ χοροὶ,
τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,

v. 398. et 99. *μυχοτρόπους* et *οἰνόποτιδας*. Ita libri omnes, cum quo noster consentit. *Suidas* tamen ita hos versus citat:

τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπίπας etc.

et late tractat unde haec vox *οἰνοπίπας* dimanet. *Zanettus* primus omnium emendavit *μοιχοτρόπους*, quem secutus Brunckius utrumque emendandum esse contendit ex Suidae auctoritate. Quoad primum spectat, recte in Suida scriptum esse puto. Cuius rei argumentum in libro nostro extat, in quo saepe pro *μοιχὸς, μοιχοῖς* etc. scriptum est *μυχὸς, μυχοῖς* etc. Atque hac ipsa in fabula paulo post v. 423. in eo scriptum est:

τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μυχοῖς κύνας.

Quo in loco quisque videt *μοιχοῖς* esse omnino debere. Idque accidit non infrequenter in libro nostro, non in hac tantum, sed in aliis etiam vocibus, propterea quod longas eius libri partes librarius alio dictante scripserit, quod apertissime colligi potest ex multis vocibus, in quibus ea posita est littera, vel diphthongus, quae alterius litterae sonum exprimit. Ita in hac ipsa fabula *ἄκερα* pro *ἄκαιρα* v. 468., et v. 745. *ἀπόχειρε* pro *ἀπόχειραι*. Tum v. 794. *σάσαι* pro *σάσει*, et v. 850.

ἀφι-

τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιὲς, τὰς μέγ' ἀνδράσι κακόν.
ὥς' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾗ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
ἔξεσι. τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥς', ἐάν γε τις πλέκῃ
γυνὴ σέφανον, ἐρᾷν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ
κάμνει κόρη τις, εὐθὺς ὡδελφὸς λέγει.
τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν, γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀποροῦσα παίδων, οὐδὲ τοῦτ' ἔσιν λαθεῖν.
ἄνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον.
πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν, ὥς' οὐδεὶς γέρων
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοὖπος τοδί·

δέσποινα

ἀφερῦσθαι. v. 515. ἴδον, et v. 953. νίσομεν, in *Lysistrata* v. 137. παικατάπυγοι et alibi passim. Quoad alterum vero pertinet, Suidae testimonium non plus quidem ostendit, quam quod exemplum Aristophanis, quo usus ipse est, eam scripturam prae se tulerit, ut ad summum concludi possit, bonos libros Aristophanis utramque scripturam praebere. Sed cum pro οἰνοπίπας unus Suidas certet, libri vero omnes, addito praestantissimo hoc nostro, οἰνοπότιδας sustentent, nemo certe non videt, formam hanc altera certiorem esse.

v. 401. Alii ὡς εὐθύς.

v. 418. γαμεῖν saepe in eam significationem occurrit, ut abusum, non nuptias, ostendat. Ita apud *Lucianum* in *Asino*, quem iam alii locum notarunt. Auctor *Librorum ad Herennium* Lib. IV. c. 34. *Obscoenitatis vitandae*

δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη, καὶ μοχλοὺς
τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι μολοττικοὺς
τρέφουσι μορμολύκεια τοῖς μοιχοῖς κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'. ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αὐταῖς ταμιεύεσθαι, προαιρούσαις λαθεῖν
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ, κακοηθέστατα,
Λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν
ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου·

tandae causa sic: cuius mater quotidianis nuptiis delectatur. Muliercula ἐν τῷ Γήρᾳ XII. redemtorem illius diei νυμφίον appellat: ὦ, inquit, γαμοῦμαι τήμερον.

v. 420. Vulgo: διὰ τοῦτο, liber noster, ut Brunckius edidit ex libro suo, διὰ τοῦτον.

v. 425. αὐταῖς ταμιεύεσθαι προαιρούσαις. Ita libri omnes. λαθεῖν ex *Scaligero* est, qui ita emendandum esse vidit. Et facile quisque hanc emendationem probat, tum quia frequentissime θ littera in β migravit, tum quia sententia, si λαβεῖν legas, non ita sibi constabit, ut plane procedat. Nam προαιρεῖν idem est ac λαβεῖν ἀπὸ τοῦ ταμιείου. In hac ipsa fabula libri omnes, ne excepto quidem nostro, v. 1023. ubi necessario sententia λάθοιμι requirit, λάβοιμι extat. Quod vero Kusterus et Brunckius existimarint, priora verba ita esse emendanda: αὐταῖσι ταμιείου προαιρούσαις, id quamquam graecum sit, non modo tamen pugnat cum auctoritate librorum omnium, sed ne opportunum quidem ac necessarium est. Nam ταμιεύεσθαι αὐταῖς plena sententia est, ut ταμιεύειν ὑμῖν, quod cum alibi, tum in *Lysistrata* occurrit v. 495.

οὐ γὰρ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

Occurrit etiam in *Ecclesiazusis* ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς. — προαιρούσαις λαθεῖν idem est ac λάθρα προαιρεῖν, ut Brunckius quoque animadvertit.

νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ᾧ 'κότριψ Εὐριπίδης,
ἐδίδαξε θριπήδεσ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω.
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τοῦ γραμματέως συγγράψομαι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐπώποτε ταύτης
ἤκουσα πολυπλοκωτέρας
γυναικὸς, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια, πάσας δ' εἰδέας
ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάσασεν φρενί.
πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
ἀνεῦρεν εὖ διεζητημένους.
ὥστ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου,
δοκεῖν ἂν αὐτὸν,

ὡς

v. 435. κυρκανᾶν. Ita liber noster, ut *Kusterus* ex *Suida* legendum monuerat, atque ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo alii κυκανᾶν, alii κυρκινᾶν. Idemque v. seq. μιᾷ γέ τῳ, quod et *Berglerus* vidit, et Brunckius libro suo confirmavit.

v. 438. γραμματεὺς, inquit Grammaticus libri Ravennatis ad *Nubes*, ubi, uti in *Ranis*, eadem vox occurrit, ὁ γράφων τὰ λεγόμενα ἐν ταῖς δίκαις, ὃν νῦν καλοῦμεν Εισκέπτορα. Multis locis eius officium ad magistratus auctoritatem accedebat, eratque multae, magnaeque auctoritatis. In *Actis* certe *Apostolorum* γραμματεὺς apud populum concionem habet: καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον φησίν· ἄνδρες Ἐφέσιοι etc.: idemque concionem dimittit: καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. Simile atque fere huius officium apud Romanos illorum fuit, qui scribendi legibus conducebantur magistratibus, qui erant leges ad populum propostituri. Neque tamen eius auctoritatis erant. Planum haec faciunt ea, quae in Tullii oratione *pro Domo* capitibus praesertim XVIII. et XXVIII. leguntur.

ὡς ἐγῷμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπών· ἃ 'γὼ μόλις
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
τέως μὲν οὖν, ἀλλ' ἡμικάκως, ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν,
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ.
νῦν οὖν ἁπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω,
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα.
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακά,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
πλέξαι στεφάνους συνθηματιαίους εἴκοσιν.

ΧΟΡΟΣ.

ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφηνεν.
οἷα κατεστωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης
τῆς ὕβρεος ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην.

v. 449. ἕνεκά γ' αὐτή. Ita ex ingenio *Berglerus.* Liber noster: ἕνεκ' αὐτή.

v. 462. τοῖς λαχάνοις. Ita Brunckius ex *Plutarcho Opp. Mor.* p. 853., et Gellio Lib. XV. c. 20., qui versum hunc allegant. Vulgo ut liber noster λαχάνοις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουσούσας κακὰ,
οὐ θαυμάσιόν ἐς', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον.
αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου.
τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα,
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ' οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ κάθευδεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου ᾽κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις; — Ὅποι;
στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ ᾽νερ, κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. — Βάδιζέ νυν,
κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἄνηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ,
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

ταῦτ'

v. 475. Liber noſter ὀνοίμην, ut vulgo, et v. 477. ἀλλήλοισιν. Prima a *Toupio*, altera a *Brunckio* emendatio profecta eſt. Ita v. ſeq. ἔκφορος, quae emendatio *Valckenarii* eſt.

v. 483. πολλὰ δείν'. Ita *Dovveſius* eleganter. Liber noſter ut vulgo πολλ' ἐκεῖνο, mutilo verſu, et v. abhinc altero κάθευδεν, ut vulgo. Brunckius: ᾽κάθευδεν.

v. 495. κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης. Ita liber noſter. *Berglerus* et *Pierſonus* ita legendum eſſe intellexerant, quorum

ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπό του κινώμεθα
τὴν νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνὴρ
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπ' αὐγὰς, οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ' ἐγᾦδ', ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιῄρχετ', ὠκυτόκει ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,

ἵνα

rum coniecturam libro suo Brunckius confirmavit.
Vulgo: κύσδ' ἐχομένη.

κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης

illud ipsum est, quod *Apuleius Metam.* Lib. IX. *incli-*
natam dolio pronam uxorem fabri dixit. Vide ad *Pacem*
in v. 890., quam nos edidimus ex libro Ravennate.

v. 496. ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης. Ita liber noster, ut etiam Brunckius ex suo libro edidit. Vulgo ἐφορᾶτ'.

v. 499. κινώμεθα. Ita liber noster. Brunckius et libri editi ληκώμεθα, quod idem est. Accedit Suidae auctoritas. Sed vetustas libri nostri facit, ne ab eius auctoritate discedamus.

v. 501. ἵν' εὐθὺς εἰσιὼν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνήρ. Ita eleganter ex ingenio suo Brunckius. Quisque iurabit, sic poetam scripsisse, cum ad oculos superiorem versum 401. revocaverit:

ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων.

Vulgo in libris omnibus in versus locum irrepsit grammatici interpretatio:

ἵν' ἰσφρησάμενος ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιών.

ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ', ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ·
Ἄπελθ', ἄπελθ', ἤδη γὰρ, ὦ 'νερ, μοι δοκῶ
τέξειν. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
χὡ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν· ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ λέγει·
Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔκμαγμα σόν·
τά τ' ἄλλ' ἁπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν, ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον, ἢ δεδράκαμεν;

ΧΟΡΟΣ.

τουτὶ μέντοι θαυμαστὸν,
ὁπόθεν εὑρέθη τὸ χρῆμα,
χ' ἥτις ἐξέθρεψε χώρα
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς,
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἤδη.
τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.
ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄρ' ἡ γυναῖκες.

ΓΥΝΗ Γ.

οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρονεῖτε,
ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,

ταύτην

v. 539. Ἄγλαυρον. Ita scribendum esse, quisque per se videt. Libri omnes Ἄγραυλον.

ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν — εἰ δὲ μή,
ἡμεῖς,
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. εἰ γάρ, οὔσης
παῤῥησίας, κἄξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί,
εἶτ' εἶπον ἃ 'γίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;

ΓΥΝΗ Γ.

σὺ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ γὰρ οἶδα ταἴτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξαπάσας.

ΓΥΝΗ

v. 547. ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί. Ita liber noſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Vulgo: ὅσαι πάρεσμεν αὐταί.

v. 552. ἐξεπίτηδες ut vulgo liber noſter. Emendatio Brunckii eſt.

v. 555. οὐκ ἂν εἴποις. Ita liber noſter, ut Brunckius ex ſuo edidit. Vulgo: οὐκ ἄρ' εἴποις.

v. 556. Φαίδρας ἁπαξαπάσας. In Pluto ἁπαξάπαντες: ubi Ravennas liber: οὐ φησὶ πάντες, ἀλλ' ἅπαξ, ἀλλ' ὁμοῦ πάντες. τὸ γὰρ ἁπαξάπαντες ἐπὶ ἐπιτάσεως λαμβάνεται.

ΓΥΝΗ Γ.

ἀκούετ', ὦ γυναῖκες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ νὴ Δί' οὐδέπω γε
εἴρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλεῖον εἴπω;

ΓΥΝΗ Γ.

ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ᾔδεις ἐξέχεας ἅπαντα.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ὧν ποιοῦμεν.
ἐπεὶ τά γ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.

ΓΥΝΗ Γ.

ἐπιτριβείης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι,
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν —

ΓΥΝΗ Γ.

τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν,
οὐκ

v. 561. Liber noſter ut vulgo: μὰ Δί' οὐδὲ τὴν. V. ſeq. vulgo: τόδ' οὐκ.
v. 563. τὸν σῖτον libri omnes, manifeſto errore.
v. 564. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων. Ita liber noſter, ut Brunckius edidit ex libro ſuo.

οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' —

ΓΥΝΗ Γ.

ἐξόλοιο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ἀχαρνικὴ τὸν πατέρα.

ΓΥΝΗ Γ.

ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄῤῥεν', εἶτα σαυτῇ
τοῦθ' ὑπεβάλου· τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ.

ΓΥΝΗ Γ.

οὔ τοι, μὰ τὼ θεὼ, σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί·
ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ μὴν ἰδού.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

καὶ μὴν ἰδού.

ΓΥΝΗ

v. 573. οὔποτε μὰ Δία σύ γ' ἅψει. Ita liber noster, quod Brunckius coniectura assequutus est. Vulgo: οὐδὲ μὰ Δία. v. seq. Idem liber Φιλίστη.

ΓΥΝΗ Γ.

λαβὲ θοἰμάτιον, Φιλίστη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πρόσθες μόνον, κἀγώ σε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν —

ΓΥΝΗ Γ.

τί δράσεις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν σησαμοῦνθ᾽, ὃν κατέφαγες, τοῦτόν σε χεσεῖν ποιήσω.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γὰρ γυνή ἡμῖν
ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ἐμοῦ γενέσθαι,
σιγᾶθ᾽, ἵν᾽ αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ᾽ ἅττα λέξει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ ᾽μοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἰμ᾽ ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις.
γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ᾽ ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ᾽ ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ᾽, ἀγγελῶν θ᾽ ὑμῖν, ἵνα
σκοπῆτε, καὶ τηρῆτε, μή τι προσπέσῃ
ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ᾽ ἐστὶν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ᾽ εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.

ΚΛΕΙ-

v. 577. γυνή τις ἡμῖν. Ita liber noſter, ut ex ſuo libro edidit Brunckius. Vulgo: ὑμᾶς.

v. 586. Liber noſter ut vulgo καὶ μὴ, et v. ſeq. ὑμῖν, vulgo ἡμῖν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Εὐριπίδην ἔφασ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὐτοῦ, γέροντα, δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.

ΧΟΡΟΣ.

πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾷν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἄφευσεν αὐτὸν κἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅςις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.

ΧΟΡΟΣ.

τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.

καὶ

v. 590. Εὐριπίδην ἔφασ'. Ita liber noſter. Vulgo: φάσ'.
v. 606. Vulgo: ὑμᾶς.

καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

φέρ' ἴδω· τίς εἶ πρώτη σύ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ποῖ τις τρέψεται;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ζητητέαι γάρ ἐστέ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ.

ΓΥΝΗ Δ.

ἐμ', ἥτις, ἤρου;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ναί.

ΓΥΝΗ Δ.

Κλεωνύμου γυνή.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἥτις ἔσθ' ἥδ' ἡ γυνή.

ΧΟΡΟΣ.

γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.

ΚΛΕΙ-

v. 609. τίς εἶ πρώτη σύ. Ita libri omnes. Brunckius, ne desit articulus, quod alibi iam obſervavimus, τίς ἡ πρώτη σύ emendat.

v. 611. Ita Brunckius. Liber noſter ut vulgo.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἥδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν, ἡ τὸ παιδίον
ἔχουσα;

ΓΥΝΗ Δ.

τίτθη, νὴ Δί', ἐμή.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

διοίχομαι.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

αὕτη σὺ, ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἔασον οὐρῆσαί μ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.
μόνην γὰρ αὐτὴν, ὦ 'νερ, οὐ γιγνώσκομεν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ Δί', ὦ μέλε.
στραγγουριῶ γάρ. ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;

v. 617. τις εἶ. Ita Kusterus, Brunckius, et liber noster. Vulgo deest τις.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί δῆτά μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

εἰπ' ἐμοὶ,
τίς ἔστ' ἀνήρ σοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὅς καί ποτε —

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

νὴ Δία,
ὅσ' ἔτη γε.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἡ δεῖν' ἔμοιγ'.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

οἴμοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.

ΓΥΝΗ

v. 629. Verba *νὴ Δία, ὅσ' ἔτη γε*, quae vulgo partim *Mnesilocho*, partim *Clistheni* tribuuntur, liber noster, ut Brunckius ex suo edidit, *Mnesilocho* omnia tribuit.

ΓΥΝΗ Ε.

ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ' εἴπ' ἐμοὶ,
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
Φέρ' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τί πρῶτον; ἐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Ε.

τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

προὐπίνομεν.

ΓΥΝΗ Ε.

ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.

ΓΥΝΗ Ε.

οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἐλθὲ, δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·
ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ, ὃν λέγεις.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τί οὖν ποιῶ;

ΓΥΝΗ Ε.

ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.

v. 638. Liber noster, ut vulgo, τί δὲ τρίτον.
v. 639. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν. Ita liber noster, atque ita ex *Polluce* X, 45. *Bisetus*, et *Brunckius* ex libro suo legendum esse iudicarunt.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κᾆπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦ 'ναίσχυντε σύ.

ΓΥΝΗ Ε.

ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ, νὴ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

στερίφη γάρ εἰμι, κοὐκ ἐκύησα πώποτε.

ΓΥΝΗ Ε.

νῦν; τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;

ΓΥΝΗ Ε.

τόδ', ἰδοὺ, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

καὶ ποῦ 'στιν;

ΓΥΝΗ Ε.

αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

οὐκ ἔν γε ταυθί.

ΓΥΝΗ Ε.

ἀλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.

ΚΛΕΙ-

v. 650. Hoc loco in libro nostro distinctae sunt personae, eas ut Brunckius distinxit. Idemque hoc versu τοδὶ δὴ, ut vulgo, et v. 659. οἴχεται.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ὤνθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.

ΓΥΝΗ Ε.

ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.

ΓΥΝΗ Ε.

ἄγε δή, τί δρῶμεν;

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ
ξυζωσαμένας τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν θ' ἱματίων ἀποδύσας,
ζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιθρέξαι
τὴν Πύκνα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνάς, καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι.

 ΗΜΙ-

v. 653. Brunckius ed. ἄνθρωπ'.
v. 664. τὴν Πύκνα. Ita libri omnes, quam semper formam liber noster prae se fert. Quod hic, inquit, Brunckius, ridiculum esse credere, Aristophanem hoc loco *Pnycem* significare non potuisse, in qua conciones habebantur, ad rem non pertinet. Iocatur Chorus, nec dicit,

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα,
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ
μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρὴ ὡς τάχιστ' ἤδη κύκλῳ.
εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάν-
τ' εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῇ διάρριψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτῳ
τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔσται
παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ' ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
δικαίως τ' ἐφέποντας
ὅσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται·
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσια δρῶν,
μανίαις φλέγων,
λύσσῃ παράκοπος,
εἴ τι δρῴη, πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν

ἐστιν

dicit, perquirendum tantum esse locum, in quo mulieres erant, sed urbem totam:

Πύκνα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηνὰς, καὶ τὰς διόδους.

Certum est enim, illas in compitis non convenisse, quae tamen perlustranda esse Chorus hortatur. — διαθρῆσαι. Liber noster: ἀθρῆσαι.

v. 675. τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔσται. Ita libri omnes. Praeter necessitatem igitur eum Brunckius emendandum curavit.

v. 685. Liber noster: τὶς ὅσια δρῶν.

v. 688. Rav. liber: ἐμφανής.

ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παράνομα, τά τ' ἀνόσια, θεὸς
ἀποτίνεται,
παραχρῆμά τε τίνεται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἆ, ἆ.
ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῆτ'· ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας,
καθαιματώσει βωμόν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ὦ τάλαιν' ἐγώ,
γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον; ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;

ΧΟΡΟΣ.

ἔα, ἔα.
ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί δὲ δέρκομαι
νεοχμὸν αὖ τέρας.
ὡς ἅπαν γὰρ ἐστι τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε;

v. 699. μ' ἀφῆτ'. Ita liber noster, ut Brunck. Vulgo: ἀφιῆτ'.
v. 708. ὡς ἅπαν γὰρ ἐστι τόλμης. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo edidit. Vulgo: ὡς ἅπαντ' ἐστὶν τόλμης.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

ΧΟΡΟΣ.

ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περαιτέρω;

ΓΥΝΗ Ζ.

δεινὰ δῆθ' ὁτιή γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.

ΧΟΡΟΣ.

τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὅδ' ἀναισχυντεῖ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἀλλ' οὔθ' ἥξεις ὅθεν ἥκεις,
Φαύλως τ' ἀποδρὰς, οὐ λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον.
λήψει δὲ κακόν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

ΧΟΡΟΣ.

v. 710. Liber noſter ut vulgo ἐξάρξω. Emendatio Toupii eſt et Reiskii.

v. 712. δεινὰ δῆθ' ὁτιή γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.
Ita liber noſter. Vulgo:
δεινὰ δῆθ', ὅτι γ' ἔχει μου.
Brunckius: γ' οἴχεταί μου, vel ὁτιή γ' ἔχει ex ingenio emendavit.

v. 716. Ita recte ex ingenio Brunckius. Idemque ſere in libro noſtro, in quo ſcriptum eſt:
ἀλλ' οὔθ' ἥκεις τ' ὅθεν ἥκεις.
Vulgo inepta hoc loci ſunt, et nequaquam ferenda.

ΧΟΡΟΣ.

τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐ, μὰ τὼ θεώ, τάχ' οὐ
χαίρων ἴσως ἐνυβρίσεις,
λόγους τε λέξεις ἀνοσίους.
ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀντα-
μειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.
τάχα δέ σε μεταβαλοῦ-
σ' ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον τάχος.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.

τουτὶ

v. 732. et seq. Nova hic apponenda persona non est, sed alteri abhinc versui ex auctoritate libri Ravennatis, id quod Brunckius quoque monuit.

v. 736. σὺ δὲ τὸ Κρητικόν. Ita liber noster, ut Brunckius. Vulgo: σὺ τόδε τὸ Κρητικόν.

τουτὶ τί ἐςίν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίςαται,
κἀκ παντὸς ὑμεῖς μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις, καὶ τῇ κρόκῃ.

ΓΥΝΗ Ζ.

παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φῄς;

ΓΥΝΗ Ζ.

καὶ δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ
ἤνεγκον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἤνεγκας σύ;

ΓΥΝΗ Ζ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τρικότυλον; ἢ πῶς; εἰπέ μοι.

ΓΥΝΗ Ζ.

τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ 'ναίσχυντε, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν.

ΜΝΗ-

v. 739. Liber noster: ἐγένηθ' ἡ κόρη.
v. 742. ὑμεῖς μηχανώμεναι. Ita liber noster. Vulgo: ὑμεῖν. Sic in *Lysistrata* v. 140. ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ.
v. 751. τυννοῦτον ὄν — τυννοῦτο. Ita liber noster. Vulgo: τυννοῦτο ὄν — τυννοῦτο.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τυννοῦτο;

ΓΥΝΗ Ζ.

μικρὸν, νὴ Δία.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοᾶς, ἢ τέτταρας;

ΓΥΝΗ Ζ.

σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἐμπρήσομεν τοίνυν σε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.

ΓΥΝΗ Ζ.

μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρῄζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.

ΓΥΝΗ Ζ.

οἴμοι τέκνον. δός μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ 'μοῦ λάβω.

ΜΝΗ-

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὕπεχ᾽ αὐτὸ, χαριοῦμαι γάρ ἕν γε τοῦτό σοι.

ΓΥΝΗ Ζ.

κακῶς ἀπόλοι᾽· ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.

ΓΥΝΗ Ζ.

τί τῆς ἱερείας γίγνεται;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

τουτὶ λαβέ.

ΓΥΝΗ Η.

ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξηρήσατο;

ΓΥΝΗ Ζ.

ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ᾽, ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθένη,
τοῖσιν Πρυτάνεσιν, ἃ πεποίηχ᾽ οὗτος, φράσω.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄγε δὴ τίς ἔσαι μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι᾽; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
κἄμ᾽ ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
οὐ φαίνετ᾽ οὔπω. φέρε, τίν᾽ ἂν, τίν᾽ ἄγγελον
πέμψαιμ᾽ ἐπ᾽ αὐτόν; οἶδ᾽ ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας

ἔριψα

v. 774. Ita Brunckius optime ex ingenio ſuo. Liber noſter ut vulgo deficiente pede: φέρε τίν᾽ οὖν ἄγγελον.

ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν;
τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαῤῥίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαὶ,
ἐγχειρεῖν χρὴ ἔργῳ πορίμῳ.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκοὺς,
κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν,
χωρεῖ, χωρεῖ ποίαν αὔλακα;)
βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς,
κείνῃ, ταύτῃ ταχέως χρή.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
καί τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ' ἀγορεύει,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις, κἀξ ἡμῶν ἐστιν ἅπαντα,
ἔριδες, νείκη, στάσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. φέρε δὴ νῦν,

εἰ

v. 777. et seq. Ita Brunckius eleganter ex ingenio suo; cum quo liber noster mirifice convenit, in quo scriptum ita est:

. . . . ἀλλ' οὐ πάρεισι μοὶ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν μοι ἀθλίῳ πλάται; πόθεν.

Ex quo facile fuisset, in primum versum μοι inducere, et de secundo μοι, quod ex grammaticis est, deiicere. Vulgo:

. . . . ἀλλ' οὐ πάρεισιν αἱ πλάται.
πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν μοι πλάται; πόθεν.

v. 779. τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ. Ita liber noster, et *Kusterus* ex auctoritate *Suidae* in Παλαμήδης. Vulgo:

τί δ' ἂν ἄττα διά τ'.

εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακόν ἐσμεν;
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν, μήτ' ἐγκύψασαν ἁλῶναι;
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕροιτ' αὐτὸ θύρασιν,
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν, εἴπερ ἀληθῶς
ἔνδοθεν εὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.
κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν.
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι·
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὖθις παρακύψαν ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιδήλως
ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν, πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γάρ φαμεν ὑμᾶς·
ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ, κἀντιτιθῶμεν πρὸς ἕκαστον,
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς τοὔνομ' ἕκαστον.

Ναυ-

v. 798. ἐξέλθῃ libri omnes. Brunckius ἐξέλθοι.
v. 801. παίζουσαι. Ita libri omnes. Ut temporum rationi Brunckius consulat, arbitrio suo facit παίσασαι.
v. 805. Liber noster: αὖθις παρακύψασαι.

Ναυσιμάχης μὴν ἥττων ἐςὶν Χαρμῖνος· δῆλα δὲ τἄργα.
καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς.
πρὸς Αριςομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι,
καὶ Στρατονίκην, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν.
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτὴς ἐςὶν ἀμείνων,
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις.
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι.
οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα τάλαντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἢν τὰ μέγισθ' ὑφέληται,
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ', αὐθήμερον αὔτ' ἀπέδωκεν.
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποθοῦντας.

καὶ

v. 810. Rav. liber: δὴ τἄργα.

v. 818. ὑφέληται liber noſter, et Brunckius ex libro ſuo. Vulgo: ἀφέληται.

v. 821. ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποθοῦντας. Ita liber noſter, niſi quod in eo, ut vulgo, errore manifeſto, ἀποδείξομεν, quem Brunckius ſuſtulit. Vulgo vero libri omnes ποιοῦντας, quod hoc loco abſurdum eſt. Non eſt poſſibile, una in urbe uno tempore *plures* eſſe, qui aerarium expilent, auferentes in caput ſingulum πεντήκοντα τάλαντα. Quid fuerit talentum Atticum, nemo ignorat. Si id poeta dixiſſet, ridiculus ſane fuiſſet. At multi quidem uno tempore una in urbe eſſe poſſunt improbi cives, qui eripere de publica pecunia cupiant πεντήκοντα τάλαντα, ut molliter lauteque vivant.

καὶ πρὸς τούτας γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας,
καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν.
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ·
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔῤῥιπται τὸ σκιάδειον.
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν
τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἓν δ' ὑπερφυέστατον.
χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ πόλει,
ταξίαρχον, ἢ στρατηγὸν, λαμβάνειν τιμήν τινα,
προεδρίαν τ' αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις,
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνὴ,
ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακὸν,
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὦ πόλις,
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ,

v. 825. πατρῷα. *Lucianus* in Baccho: ὅπλον διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ.
v. 838. χρῆν γάρ. Ita liber noſter. Vulgo: χρή.
v. 840. Στηνίοισι. Ita eleganter Kuſterus. Liber noſter, ut vulgo, Τηνίοισι.
v. 842. εἰ — τέκοι. Ita liber noſter. Vulgo: ἢν τέκοι.
v. 846. Ὑπέρβολον. Huius frequenter meminit Ariſtophanes eo ſemper modo, de quo teſtis eſt *Tullius* de Claris oratoribus (c. 62.): *Is* (C. Servilius Glaucia videlicet)

λευκὰ, καὶ κόμας καθεῖσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἣ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι,
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων τόκον,
ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί·
ἀξία γοῦν εἶ τόκου, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον.

cet) *praetor eodem die, quo Saturninus trib. plebis Mario et Flacco coss. publice est interfectus: homo simillimus Atheniensis Hyperboli, cuius improbitatem veteres Atticorum Comoediae notaverunt.*

v. 848. Sic Brunckius. In libro nostro:
χρήματα τ' ἣν χρῆν ἣν δανείσαι τινι.

v. 850. Rav. liber: χρήματα τ' ἀπόντας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ᾽ οὐδέπω.
τί δῆτ᾽ ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ᾽ αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ᾽ ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγᾦδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.

ΓΥΝΗ Η.

τί αὖ σὺ κυκανᾷς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ᾽, εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἑλένη.

„Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
„ὃς ἀντὶ δίας ψεκάδες Αἰγύπτου πέδον
„λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεών.

ΓΥΝΗ Η.

πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν Φωσφόρον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος,
„Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως.

ΓΥΝΗ Η.

σοί γ᾽, ὦ ᾽λεθρε,

πατὴρ

v. 862. ψεκάδων. Ita liber noster.

πατὴρ ἐκεῖνός ἐςι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Ἑλένη δ' ἐκλήθην.

ΓΥΝΗ Η.

αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
„ῥοαῖσιν ἔθανον.

ΓΥΝΗ Η.

ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἰμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
„οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
„τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρίᾳ;
„ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν,
„μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Μενέλαος.

„τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
„ὅςις ξένους δέξαιτο, ποντίῳ σάλῳ
„κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Πρωτέως τάδ' ἐςὶ μέλαθρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποίου Πρωτέως;

ΓΥΝΗ Η.

ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νὴ τὼ θεὼ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Αἴγυπτον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὦ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν.

ΓΥΝΗ Η.

πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόριον τουτογί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔσ', ἢ 'ξώπιος;

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε,
ὅστις γ' ἀκούσας, ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
ἔπειτ' ἐρωτᾷς, ἔνδον ἔσ', ἢ 'ξώπιος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αἶ, αἶ τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τόδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.

ΓΥΝΗ

v. 885. πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ. Ita liber noſter; atque ita Brunckius verſum ex ingenio emendarat. Vulgo: πείθει τι τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ.

ΓΥΝΗ Η.

κακῶς τ' ἄρ' ἐξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί δαὶ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας,
„φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βιάζομαι
„γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.

ΓΥΝΗ Η.

τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βαῦζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ξένη, τίς ἡ γραῦς, ἡ κακορροθοῦσά σε;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„αὕτη Θεονόη Πρωτέως —

ΓΥΝΗ Η.

μὰ τὼ θεὼ,
εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν

v. 895. Liber noster, ut vulgo, *τί δὲ σύ*. Brunckius ingenio suo ita emendat: *τί δὲ δὴ σύ*. *Orvillius ad Charitonem* p. 147. *τί δαὶ σύ*; quod credo verius esse, si libri nostri scriptor morem suum hoc quoque loco servavit, scribendi *δὲ* pro *δαί*.

v. 904. *εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν*. Ita liber noster,

σὺ δ' εἶ πανοῦργος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὁπόσα τοι βούλει, λέγε.
„οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτὲ,
„προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„αἰσχύνομαί σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τουτὶ τί ἐστιν; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.
„ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σε κἄμ' ἔχει λόγος.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἑλληνὶς εἶ τις, ἢ 'πιχωρία γυνή;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἐγὼ δὲ Μενελάῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.

ΕΥΡΙ-

ſter, ut Brunckius ex libro ſuo edidit. Impreſſi libri hoc loco ineptias habent.

v. 916. Liber noſter, ut vulgo: *Μενέλαον ὅσα γ' ἐκ τῶν ἀφύων.* Emendationem ex Suida *Pierſonus ad Moerin* p. 7. eleganter excepit. Idemque v. 918. *ἐν χέρας.*

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
„λαβέ με, λαβέ με, πόσι·
„περίβαλλε δὲ χέρας.
„Φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἄπα-
γέ με,
„λαβὼν ταχὺ πάνυ.

ΓΥΝΗ Η.

κλαύσετ' ἄρα, νὴ τὼ θεὼ,
ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῇ λαμπάδι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,
τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;

ΓΥΝΗ Η.

οἴ μ', ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς,
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι
ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, χὠ τοξότης.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ;

v. 919. λαβέ με, πόσι. Ita liber noſter, et Brunckii. Vulgo πόσι deeſt.
v. 921. Hic verſus, quem Brunckius edidit ex libro ſuo, extat etiam in libro noſtro.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

μέν ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέποτ', ἥνπερ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.

ΓΥΝΗ Η.

αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων,
ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων,
παῖ', ἢν προσίῃ τις.

ΓΥΝΗ Η.

νὴ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνὴρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἱστιοῤῥάφος.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

τί σοι χαρίσομαι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,

ἵνα

v. 941. ὀλίγου. Ita liber noster, et Brunckii. Vulgo: ὀλίγον.

v. 945. τί σοι χαρίσομαι. Ita libri omnes, quod mutari non debet. Brunckius usum Atticum servare volens ex ingenio suo emendat χαριοῦμαι.

ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἰαππαπαιάξ· ὦ κροκῶθ', οἷ' εἴργασαι·
κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξὶν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεαῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν, ἅπερ καὶ
Παύσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα, χώρει
κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας
ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε, καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις

προσ-

v. 947. μὴ 'ν κροκωτοῖς. Ita Kusterus, Brunckius, et liber noster. Vulgo: μὴ κροκωτοῖς.
v. 950. παριοῦσι liber noster, quod viderat Brunckius. Vulgo: παροῦσι.
v. 957. ξυνεπευχόμενος. Ita liber noster et Brunckii. Vulgo: ξυνευχόμενος.

προσδοκᾷ κακῶς. ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας,
οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἀλλὰ χρῆ,
ὥσπερ ἔργον αὖ τι καινὸν,
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν.
χαῖρ', ὦ Ἑκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἥραν τε τὴν Τελείαν
μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμ
παίζει τε καὶ κλῇδας γάμου φυλάττει.
Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι,
καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως
διπλῆν χάριν χορείας.
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷ-
ά περ νόμος. νηστεύωμεν δὲ πάντως·
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδὶ,

τόρευε

v. 981. et ſeq. In libro noſtro ſcripti ſunt duo hi verſus, uti vulgo ſunt in libris omnibus. Brunckius ex ingenio ita eos edidit:

ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε, καὶ
κλῇδας γάμου φυλάττει.

v. 988. διπλῆν χάριν χορείας. Ita *Biſetus*. Liber noſter: διπλῆν χαίρων χορείας. Facile χάριν in χαίρων pergit. Brunckii quoque liber χαίρων χορείας. Ita quoque Iuntina Editio. Brunckius: χεροῖν χορείαν. *Heſychius*: διπλῆ. ὀρχήσεως εἶδος. Duo ſequentes verſus edidi, uti ſcripti ſunt in libro noſtro. Vulgo:

παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος.
νηστεύωμεν δὲ πάντως.

τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς
σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ φιλοχόροισι μέλψω
Εὔϊον, ὦ Διόνυσε,
Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις
Εὔϊον, Εὔϊον, εὐοῖ ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται
Κιθαιρώνιος Ἠχὼ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ πέτραι
πετρώδεις βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Ενταῦτα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μή μ' ἱκέτευε σύ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

χάλασον τὸν ἧλον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀλλὰ ταῦτα δρᾶς ἐγώ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

οἴ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλῇς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἀτταταὶ ταττατταί
κακῶς

v. 1007. νῦν οἰμῶξι. Ita liber noster. Vulgo: οἰμῶξι. Id Brunckius vidit. v. seq. μή μ' ἱκέτευε σύ. liber noster, ut Brunckius. Vulgo: μή μ' ἱκετεύσῃ σύ.

v. 1011. Liber noster: μᾶλλον βουλις. Vulgo: μᾶλλον βουλῇ. Emendatio Brunckii est.

κακῶς ἀπόλοιο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σῖγα, κακοδαίμων γέρον.
πέρ' ἐγὼ ξενίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ταυτὶ τὰ βέλτις' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοὶ, Ζεῦ Σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμὼν,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δ' ἐμοὶ
τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐςίν γ', ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

φίλαι παρθένοι, φίλαι,
πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύεις, ὦ
προσαυδῶσα τὰς ἐν ἄντροις,
κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἄνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέςηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον ἐκρέμασε κόραξι,

δεῖπνον

v. 1013. Ita Brunckius. Liber noster: ξυνίγκι πορμὸς ἵνα πυλάξι, vulgo πυλάξῃ.
v. 1024. Rav. liber: κλύεις, et v. seq. προσαυδοῦσσαι.
v. 1034. ἐκρέμασε libri omnes. Brunckius κρεμάσας.

δεῖπνον ὁρᾷς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλίκων νεανίδων,
ψήφων κημὸν ἕστηκ' ἔχου-
σ'. ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κήτει βορὰ τῷ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δέ,
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλας ἐγώ, τάλας,
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἂν
ἄνομα πάθεα φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, ἓ, ἕ,
ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερόν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθ' ἐμὲ πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
καὶ βάρβαρον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν

ἐστὶν

v. 1039. Liber noſter: βορᾷ Γλαυκέτῃ.
v. 1045. Ante hunc verſum nihil deeſt, ut Brunckio viſum eſt. Eſt enim plana et expedita totius loci ſententia.
v. 1047. φλέγουσαν. Ita liber noſter. Vulgo: φεύγουσαν.
v. 1053. Liber noſter: ἀνέτικτε δαίμων, et v. ſeq. ut vulgo ἐπόψεται, quod locum hic habere non poteſt. Brunckius ex ingenio ἐποικτερεῖ ei ſubſtituit. Eamdemque ob cauſam v. 1057. delendum eſſe putat, quod in omnibus libris eſt, τὸν βάρβαρον, eiusque loco ponendum τὸν δύσμορον, quod neceſſarium non eſt. Barba-

ἐςὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Ἠχώ.

„χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
„ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἀνδρομέδη.

„σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκύςρια,
„ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταυτῷ χωρίῳ
„Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
„ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν,
„κλαίειν ἐλεεινῶς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„σὲ δ' ἐπικλαίειν ὕςερον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ Νὺξ ἱερά,

„ὡς

Barbarus enim, quia Euripides latebat, ſic diſceſſerat a Mneſilocho, ut fari id ei impune licuerit. Βάρβαρον poeta Scytham paulo poſt appellat:

τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πῦσαι σύ,

itemque eundemque innuens, ait: βάρβαρος φύσις.

v. 1060. λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν αἰόλᾳ
νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.

Ita liber noſter, ut Brunckius edidit. Vulgo: δαιμόνων, αἰόλαν et πορείαν.

„ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
„ἀστεροειδέα νῶτα διΦρεύου-
„σ' αἰθέρος ἱερᾶς,
„τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„δι' Ὀλύμπου.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
„μέρος ἐξέλαχον;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„μέρος ἐξέλαχον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„θανάτου τλήμων.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„θανάτου τλήμων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομένη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„στωμυλλομένη.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„νὴ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας
„λίαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„λίαν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ 'γάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι,
„καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„παῦσαι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„βάλλ' ἐς κόρακας.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„βάλλ' ἐς κόρακας.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„τί τὸ κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί τὸ κακόν;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ληρεῖς.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ληρεῖς.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„οἴμωζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οἴμωζ'.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὀτότυζ'.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὀτότυζ'.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὗτος, σί λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οὗτος, σί λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Πρυτάνεις καλέσω.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Πρυτάνεις καλέσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σί κακόν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σί κακόν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

πωτετοπωνή;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„πωτετοπωνή;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σὺ λαλεῖς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„σὺ λαλεῖς;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κλαύσει.

ΕΥ.

v. 1089. σί λαλεῖς. Ita vulgo pro τί. Liber noster τί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„κλαύσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κακκάσκη μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„κακκάσκη μοι;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὕτη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„πλησίον αὕτη.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ποῦ 'ϛ' ἡ μιαρά; καὶ δὴ φεύγει.
ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ποῖ, ποῖ φεύγεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκ αἱρήσεις;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„οὐκ αἱρήσεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι γὰρ γρύζεις;

v. 1099. — ποῖ, ποῖ φεύγεις — ποῖ, ποῖ φεύγεις;
— οὐκ αἱρήσεις — οὐκ αἱρήσεις;
Ita liber noſter, ut Brunckius ex ingenio emendavit.
Vulgo repetitio in libris omnibus omiſſa eſt.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔτι γὰρ γρύζεις;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

λαβὲ τῇ μιαρᾷ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„λαβὲ τῇ μιαρᾷ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

λαλοκαικαταρατογύναικο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

„ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
„ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
„τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον,
„Περσεὺς, πρὸς Ἄργος ναυςολῶν, τὸ Γοργόνος
„κάρα κομίζων.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τί λέγι Γοργόνος πέρι;
τὸ γραμματέο συ τῇ κεπαλῇ τὴν Γοργόνος;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔγωγε φημί.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ, καὶ παρθένον
„θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως, ὡρμισμένην;

ΜΝΗ-

v. 1108. Liber noster: λέγυ τῇ Γοργόνος πέρι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν·
„λῦσόν με δεσμῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.
κατάρατο τόλμας· ἀποτανουμένη λαλᾷς;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε, κρεμαμένην ὁρῶν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐ παρτέν' ἐςιν, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανοῦργο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
„αὕτη γάρ ἐςιν Ανδρομέδα παῖς Κηφέως.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

σκέψαι τὸ πόσθ' μή τι μικτὸν παίνεται;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„Φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἅψωμαι κόρης·
„Φέρε, Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
„ἅπασιν ἐςίν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
„ταύτης ἔρως εἴληφεν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐ ζηλῶ σι σέ·
ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεςραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησα σ' αὐτὸ, πυγίζεις ἄγων.

v. 1120. σκέψαι τὸ πόσθ' μή τι μικτὸν παίνεται. Ita liber noſter, ut ingenio ſuo Brunckius aſſecutus eſt. Vulgo inepta hoc loco circumſeruntur.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτὴν, ὦ Σκύθα,
„πεσεῖν ἐς τ' εὐνὴν, καὶ γαμήλιον λέχος;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

εἰ σπόδρ' ἐπιτυμεῖς τῆ γεροντοπύγισο,
τῆ σανιδοτρήσας ἐξοπισοπρώκτισον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„μὰ Δί', ἀλλὰ λύσω δεσμά.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μαστιγῶ σ' ἄρα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τὸ κεπαλή σ' ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοί.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

„αἶ, αἶ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
„ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
„σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ,
„μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
„τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μιαρὸς ἀλώπηξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

„μέμνησο, Περσεῦ, μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.

ΤΟ.

v. 1133. ξιπομάκκαιραν liber noster, idemque ἀποκεκόψι. Vulgo: ξιπομάκαιρον et ἀποκεκόψω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἔτι γὰρ σὺ τῇ μασίγατ' ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
χορὸν, παρθένον,
ἄζυγα κόρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει,
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
Φάνηθ', ὦ τυράννους
στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.
δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δ' ἐμοὶ μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.
ἥκετ' εὔφρονες, ἵλαοι,
Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
οὗ δὴ τ' ἀνδράσιν οὐ
θεμιτὸν εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεαῖν·
ἵνα λαμπάσι φαί-
νετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ
Θεσμοφόρω πολὺ πότνια.
εἰ καὶ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

v. 1141. Liber noster: τῇ μασίγατ' ἐπιτυμῶς λαβεῖν, quod ſequendum eſſe videtur. Nil enim melius barbaro convenit, quam rationem dicendi corrumpere iis locis, quibus rerum ſignificatio ſarta tecta ſervatur. Vulgo: τὴν μασίγα. Brunckius: τὴν μασίγαν.
v. 1163. Vulgo: εἰ γάρ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Γυναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμὲ, νυνὶ πάρα·
ἐφ' ᾧ τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τολοιπὸν, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.

ΧΟΡΟΣ.

χρεία δὲ ποία τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ὅδ' ἐστὶν, οὑν τῇ σανίδι, κηδεστὴς ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσαιτ'. ἢν δὲ μὴ πείθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖσαι σύ.

ΕΥΡΙ-

v. 1173. μήποτε — ἀκούσαιτ'. Ita libri omnes, quam dicendi formam nolens Brunckius Aristophani concedere μήποτε — ἀκούσετ' ex ingenio emendat.

v. 1177. Brunckius ed. πεῖθε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς γραῦς.

ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν, ὦ 'λάφιον, ἅ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε, κἀνακόλπασον.
σὺ δ', ὦ Τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρι μοι;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὀρχῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναιχὶ, ναὶ
κάτησο, κάτησο, ναιχὶ, ναὶ, τυγάτριον.
οἴμ', ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὥσπερ γογγύλη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

αὔλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;

ΤΟ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

καλό γε τὸ πυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπεψωλημένος.)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

κλαύσετ', ἂν μὴ ᾽νδον μένῃ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

εἶεν· καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα ᾽στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

οὐκὶ πιλήσει πρῶτά με;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὂ, ὂ, ὂ, παπαπαπαὶ
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Αττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.

ΤΟ-

v. 1193. Liber noster, ut vulgo:
κλαύσει γ' ἂν μὴ ᾽νδον μένῃς.
v. 1196. Rav. liber: τί οὐκ ἐπιλήσει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναὶ, γρᾴδιον,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

δώσεις οὖν δραχμήν;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναιχὶ δῶ σοι.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

τἀργύριον τοίνυν φέρε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἔκ' ὠδέν· ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἔπειτα κομίζεις αὖθις.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γεροντογρᾴδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἀρτεμισία.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

μεμνῆσι τοίνυν τοὔνομ' Ἀρτομουξία.

ΕΥ.

v. 1203. Liber noster: συμβηνη.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ερμῆ Δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ γρᾴδι', ὡς χαρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο. — ποῦ τὸ γρᾴδιο;
οἴμ', ὡς ἀπόλωλον· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γρᾴδι', ὦ γραῦ. οὐκ ἐπαινῶ, γρᾴδιο.
Ἀρταμουξία.
διέβαλέ μ' ὠ γραῦς. ἀπότρεχ' ὡς τάχιστα σύ·
ὀρτῶς δὲ συβίνη 'σι' καταβινῆσι γάρ.
οἴμοι, τί δράσει; ποῖ τὸ γρᾴδιο;
Ἀρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1219. Liber noster: ὦ γρᾶο.
v. 1221. Liber noster: συμβίνη, et καταβινῆσι.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ Φερεν τὰς πηκτίδας;

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ναὶ, ναιχί. εἶδες αὐτό;

ΧΟΡΟΣ.

ταύτη γ' οἴχεται,
αὐτή τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἵπετο.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κροκῶτ' ἔχοντο τῆ γέροντο;

ΧΟΡΟΣ.

Φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηί.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ὦ μιαρὸ γρᾷο· πότερα τρέξι τὴν ὀδό;
Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τηδὶ διώξεις; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι Αρταμουξία.

ΧΟΡΟΣ.

v. 1228. γρῶ liber noster.

ΧΟΡΟΣ.

τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας.
ἀλλὰ πέπαισαι μετρίως ἡμῖν·
ὥσθ' ὥρα δὴ 'στι βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστῃ.
τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀντιδιδοίτην.

v. 1232. Liber noster ut vulgo: τρέχε νῦν κατά, et v. 1233. πέπυσαι.

v. 1237. Rav. liber: ἀνταδοῖτον, ut vulgo.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟ-

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι, προνοήσασαι, καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι. μία δὴ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα, λύχνον ἔχουσα, προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, ὦ λαμπρὸν ὄμμα.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς
ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὑστεροῦντες οὖν στολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ·
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὡς κεκρῖσθαι τοῖς νόμοις.

Adnotationes in Ecclefiazufas.

Argumentum hoc primum in libro Ravennate follummodo extat.

ἐκκλησιάσασαι. Ita liber nofter, et Brunckius. Alii *ἐκκλησιάζουσαι.*

περιθέτους καὶ ἀνδρείαν. Vulgo: *περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν.*

ἀναλαμβάνουσι. Brunckius: *ἀναλαμβάνονται.*

αὐτῶν. Vulgo: *ἑαυτῶν.*

δὴ ἐξ. Vulgo: *δέ.*

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ ἀνὴρ Πραξαγόρας.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.
ΧΡΕΜΗΣ.
Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΝΕΑΝΙΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου,
κάλλις' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.)
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς·
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀποῤῥήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·

v. 1. τοῦ τροχηλάτου λύχνου. Virgilius Ecl. III. *Lenta quibus torno facili superaddita vitis.*

v. 2. Liber noster: εὐσόχοισιν ἐξητημένον.

v. 9. Rav. liber: πλησίον.

v. 10. λορδουμένων. Ita liber noster, et Brunckius. Vulgo: χορδουμένων.

v. 13. ἀφεύων. Ita liber noster, et Brunckius. Vulgo: ἀφαύων.

στοάς τε, καρποῦ Βακχίου τε νάματος
πλήρεις, ὑποιγνῦσαισι συμπαραστατεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν, οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν συνοίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν, ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καί τοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας,
ἃς Σφυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι·
δεῖ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας λαθεῖν.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐρραμμένους
ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαιμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαβεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνει.

ΓΥΝΗ Α.

ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως,

ἡμῶν

v. 17. ἀνθ' ὧν συνοίσει. Ita liber noster. Alii ξυνοίσει.

v. 22. ἃς Σφυρόμαχος. Ita liber noster, ut vulgo. Brunckius ex ingenio ὡς: quod idem est.

v. 22. ἃς Σφυρόμαχος. Grammaticus Ravennatis libri ἃς Κλεόμαχος ex errore scripsit, haec etiam addens: φασὶ Κλεόμαχον τραγικὸν ὑποκριτὴν οὕτως φαίνεται ὑποκρινόμενός ποτε εἰρηκέναι ἕδρας ἐν δράματι, καὶ ἐσκῶφθαι διὰ τὸ κακέμφατον. ὁ δὲ Σφυρόμαχος ψήφισμα εἰσηγήσατο, ὥστε τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς ἄνδρας χωρὶς καθίζεσθαι, καὶ τὰς ἑταίρας χωρὶς τῶν ἐλευθέρων. In primo Tusculanarum Cicero: *Frequens, inquit, consessus theatri, in quo sunt mulierculae et pueri, movetur audiens iam grande carmen.*

v. 23. Liber noster:

δεῖ τὰς ἑταίρας πῶς κολληθιζομένας λαθεῖν.

v. 14. στοάς τε) ταμιεῖα στοὰς λέγουσι· καὶ γὰρ παρακειμένα ἐν αἷς ὁ σῖτος.

v. 18. Σκίροις) Σκίρα ἑορτὴ Ἀθηνᾶς. αἱ δὲ Δήμητρος καὶ Κόρης, ἐν ᾗ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἐρεχθέως φέρει σκιάδιον λευκόν, ὃ λέγεται σκίρον.

ἡμῶν προσιόντων, δεύτερον κεκόκκυκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγορεῖν
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ, φέρε, τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, θρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν.

ΓΥΝΗ Β.

ἤκουσά τοι
ὑποδευμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη,
(Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ)
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυν' ἔμ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην, καὶ Σωστράτην
παροῦσαν ἤδη τήνδε, καὶ Φιλαινέτην.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὔκουν ἐπείξεσθ', ὡς Γλύκη κατώμοσεν
τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χοᾶς
ἡμῶν ἀποτίσειν, κἀρεβίνθων χοίνικα.

v. 32. ἐγρηγορεῖν. Ita liber Ravennas. Eodem exemplo paulo post:

ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.

Vulgo: ἐγρηγορῶ. Brunckius: ἐγρηγόρουν.

v. 34. θρυγονῶσα liber noster, ut in Hesychio. Alii τρυγονῶσα, ut in Suida: in quo potest esse ratio illa scribendi a librario profecta.

v. 34. θρυγονῶσα, ἠσύχως κινοῦσα. Grammaticus libri Ravennatis.

v. 42. παροῦσαν liber noster. Vulgo: προσιοῦσαν.

v. 45. ἡμῶν liber noster, ut Brunckius. Alii ἡμῖν.

ΓΥΝΗ Α.

τὴν Σμικυθίωνος οὐχ ὁρᾷς Μελιςίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.

ΓΥΝΗ Β.

τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσιςράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα;
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁρῶ προσιούσας χ' ἁτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι περ ἔς' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.

ΓΥΝΗ Γ.

καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε, τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν εἴρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ συλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.

ΓΥΝΗ Δ.

ἔγωγε. πρῶτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας

λόχ-

v. 46. Liber noſter: δ' οὐχ.

v. 56. τριχίδων ἐμπλήμενος. Ad hunc locum Rav. liber: λέγει δὲ τῶν καλουμένων νῦν θρίσσων. αὗται γὰρ ἐσθιόμεναι βῆχα ἀνεγείρουσι. Confer *Xenocratis* librum περὶ τῆς ἀπὸ ἐνύδρων τροφῆς.

v. 57. ὡς ἂν εἴρωμαι. Ita liber noſter, et duo Brunckii libri: qui tamen eis praefert elegantem Dawesii viri doctiſſimi emendationem: ὡς ἂν ἀνέρωμαι. Vulgo: ὡς ἀνέρωμαι τάδε.

v. 48. κατὰ σχολὴν) ἀντὶ τοῦ μόλις ἢ ἀψερῶς τι.

λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ᾽, ὁπότ᾽ ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ᾽ ὅλον, δι᾽ ἡμέρας
ἐχλιαινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ᾽ ἐκ τῆς οἰκίας
ἔῤῥιψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη,
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔχετε δὴ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ᾽ ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;

ΓΥΝΗ Δ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ᾽ ἔγωγε τουτονί.

ΓΥΝΗ Ε.

κἄγωγ᾽ Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὑμεῖς δὲ τί φατέ;

ΓΥΝΗ Δ.

φασί· κατανεύουσι γάρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν τά γ᾽ ἄλλ᾽ ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.

v. 70. καλόν γ᾽ ἔγωγε. Ita liber noster. Vulgo: καλὸν ἔγωγε. Brunckius: τὸν καλὸν ἔγωγε, ut versus constet.

v. 61. λόχμης) ἀντὶ τοῦ συμφύτου τόπου.

v. 66. ἔῤῥιψα) ξυρὸν ἔῤῥιψα, ἵνα μὴ βλέπουσα αὐτὸν ἐρεθιζοίμην πρὸς ξυρά.

v. 71. Ἐπικράτους) οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο Σακεσφόρος. καὶ Πλάτων ὁ κωμικός φησιν·

Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.

ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός.

Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
τἀνδρεῖα καὶ θαἰμάτια, καθάπερ εἴπομεν.

ΓΥΝΗ Ζ.

ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξενεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.

ΓΥΝΗ Α.

τοῦτ' ἔς' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρδεται.
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος,
εἴπέρ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τἄπὶ τούτοις δράσομεν,

ἕως

v. 75. Vulgo: καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα.

v. 81. εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον. Ita vulgo, ut liber noſter. Brunckius ex libro ſuo coniecit:

εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλοι τὸν δήμιον;

qui fortaſſe verſus ex commentario quodam veteri paulatim in hunc modum coaluit. Iocus, ni fallor, ad formam veterum baculorum, ne ſceptris quidem regum excluſis, pertinet. Grammaticus libri Ravennatis in *Aves*: κύβειον. χαλκαῖ σανίδες, ἔνθα τοὺς νόμους γράφουσι. κατὰ δὲ ἐνίους ἄξονες τρίγωνοι, ἐν οἷς ἦσαν οἱ τῶν πόλεων νόμοι καὶ αἱ δημόσιαι ἱεροποιΐαι. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης, ἀληθῆ εἶναι τὸν περὶ τῶν Πελαργῶν λόγον, ὁμοίως δὲ αὐτοὺς ποιεῖν καὶ τοὺς ἀερόποδας, δι' ὃ ἐν τοῖς σκήπτροις ἀνωτέρω μὲν αὐτὸν τυποῦσι, κατωτέρω δὲ ποτάμιον ἵππον, δηλοῦντες, ὡς ὑποτέτακται ἡ βία τῇ δικαιοπραγίᾳ, οἱ γὰρ Πελαργοὶ, δικαιοπραγοῦντες, ἐπὶ πτερῶν βαστάζουσι τοὺς πατέρας γεγηρακότας.

v. 82. Praxagorae loco in libro noſtro apte quidem alia femina ex iis, quae aderant, ita novas res proponens inducitur; in eodemque deſunt verba λέγοιτ' ἂν, ſpatio tamen vacuo extante.

v. 78. ὧν πέρδεται) ἀντὶ τοῦ ὃν φέρει· ἢ ἴσως ὑπὸ τοῦ βάρους ἐπέρδετο. τὸ σκύταλον τὸ ῥόπαλον.

v. 81. εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δήμιον) βουκολεῖν γὰρ ὡς τὴν Ἰὼ ὁ Ἄργος ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλέους.

ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ 'κκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν Πρυτανέων καταντικρύ.

ΓΥΝΗ Η.

ταυτί γέ τοι, νὴ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πληρουμένης, τάλαινα;

ΓΥΝΗ Η.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἄρα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μου τὰ παιδία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σε ξαίνουσαν; ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὤν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καί τοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή.
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν,

τόλ-

τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ', ὥς' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν,
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.

ΓΥΝΗ Η.

καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μὲν οὖν ἄριςά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖςα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.

ΓΥΝΗ Η.

οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐςὶν ἡ μὴ 'μπειρία.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἃ 'κεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;

ΓΥΝΗ Θ.

τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίςαται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σὺ περίδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς ςεφάνους, περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τι μοι δόξῃ λέγειν.

ΓΥΝΗ Β.

δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς

v. 113. σποδοῦνται) κινοῦν- ται· βινοῦνται.

ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς καταγέλαστον;

ΓΥΝΗ Β.

ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν.
κάθιζε παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Θ.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχ' ἀγαθῇ.

ΓΥΝΗ Θ.

ἰδού.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

λέγοις ἄν.

ΓΥΝΗ Θ.

εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδοὺ πιεῖν.

ΓΥΝΗ Θ.

τί γάρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;

ΠΡΑ-

v. 131. Brunckius ed. τύχῃ 'γαθῇ.

v. 133. ἐστεφανωσάμην) ἐπεὶ τοῦτο, καὶ οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐστεφα-

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπιθ' ἐκποδὼν· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ.

ΓΥΝΗ Θ.

τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἰδού γέ σοι πίνουσιν.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις,
ὥσπερ μεθυόντων, ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ, νὴ Δία, σπένδουσί γ'· ἢ τίνος χάριν
τοσαῦτά γ' εὔχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ', ὥσπερ ἐκπεπωκότες·
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ μὲν βάδιζε, καὶ κάθιζ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.

ΓΥΝΗ Θ.

νὴ τὸν Δί', ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψει γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀφαυανθήσομαι.

ΠΡΑ-

v. 140 et 41. ἢ τίνος χάριν τοσαῦτ' εὔχοντ'. Ita vulgo, uti liber noſter, cuius maior poteſt eſſe auctoritas, quam ſit nonnullarum regularum, quibus, utrum Attici poetae omnes paruerint, definiri pro certo nequit, in tanta librorum vetuſtorum varietate. Brunckius ita hunc locum emendat:

ἢ τίνος ἂν χάριν τοσαῦτ' ἐπεύχοιντ'.

v. 146. Alii: ὡς ἔοικεν, et ὡς ἔοικε φαυανθήσομαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἔσθ᾽ ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν;

ΓΥΝΗ Ι.

ἐγώ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἴθι δὴ σεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ᾽ ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδρισὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.

ΓΥΝΗ Ι.

Ἐβουλόμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ᾽, ἵν᾽ ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ᾽ οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τὼ θεὼ —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;

ΓΥΝΗ Ι.

τί δ᾽ ἐςιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ᾽ ᾔτησά σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καί τοι τά γ᾽ ἄλλ᾽ εἰποῦσα δεξιώτατα.

ΓΥΝΗ Ι.

ὦ νὴ τὸν Ἀπόλλω.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ

ἐκκλη-

v. 152. ἥσυχος) ἀντὶ τοῦ ἥσυχα τάδε τοιαῦτα ἐςί.

ἐκκλησιάζουσ᾽ οὐ προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ τοῦτ᾽ ἀκριβωθήσεται.

ΓΥΝΗ Ι.

Φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
Ἐμοὶ γάρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι. —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΓΥΝΗ Ι.

δι᾽ Ἐπίγονόν γ᾽ ἐκεῖνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε, πρὸς γυναῖκας ᾤόμην λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄπερρε καὶ σύ, καὶ κάθησ᾽ ἐντευθενί.
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα· τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι,
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
Ἐμοὶ δ᾽ ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.

ὁρῶ

v. 161. Liber noſter: οὐκ ἂν προβαίην, ut vulgo. Particula ἂν, quam Brunckius ineſſe vult in verſu ſequenti, ab omnibus libris deeſt, quaeque, ſi adeſſet, verſus venuſtate nonnihil detraheret. Eodemque verſu in libro noſtro ſcriptum eſt ταῦτ᾽, ubi vulgo eſt τοῦτ᾽.

v. 163. Scriptum eſt ἡ προτέρα γυνή; ad indicandam nempe octavam, quae de vini uſu homines negotia tractantes momorderat. Sed aptius quidem huic orationi femina illa convenit, quae modo ob invocatam Cererem ac Proſerpinam loqui deſierat. Ei enim inquit Praxagora: γυναῖκας αὖ, δύστηνε, et ἄπερρε καὶ σύ, ut primae illi dixerat, σὺ βάδιζε καὶ κάθιζε.

v. 167. Vulgo: μὰ Δί᾽ ἐπίγονον. Inepte. Correxit Brunckius.

ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ; πλείον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τόν γ' Ἀγύῤῥιον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ, χρωμένων,
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον, ὑπερεπήνεσεν·
ὁ δ' οὐ λαβὼν, εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖγε ταυταγὶ λέγεις.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τάλαιν', Ἀφροδίτην ὠνόμασας. χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δή γ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δὴ καθέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.

Κοριν.

v. 191. Liber noster: ἦκας, ut vulgo. Sequenti versu vulgo: οὐκ ἂν ἦκα.

v. 196. ὁ τοῦτ'. Ita liber noster. Vulgo: ὁ ταῦτ'.

Κορινθίοις ἄχθεσθε· κἀκεῖνοί γέ σοι
νῦν εἰσὶ χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Αργεῖος ἀμαθὴς, ἀλλ' Ιερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' ὀρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

ΓΥΝΗ Α.

ὡς ξυνετὸς ἀνήρ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νῦν καλῶς ἐπήνεσας.
Υμεῖς γ' ἄρ' ἐςὲ, ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα,
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαςος, ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν, ὥσπερ Αἴσιμος, κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πείθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ γ', εὖ γε, νὴ Δί', εὖ γε· λέγε, λέγ', ὦ 'γαθέ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ως δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες,
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι· κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Αθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηςῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.

ἐπὶ

v. 208. Αἴσιμος) ἄτιμος οὗτος καὶ χωλός. τὸ δὲ κοινὸν ὅτι τὸ κοινὸν ἀμελεῖτε. σκοπεῖσθε δὲ, τί κερδανεῖτε.

v. 217. ἁπαξάπασαι) ἀντὶ τοῦ πᾶσαι. τὰ δὲ τοιαῦτα Αττικά.

v. 217. μεταπειρωμένας) μεταβαινούσας, μεταβαλλομένας ἀπὸ πράγματος εἰς πρᾶγμα.

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
αὐταῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ πρὸ τοῦ.
βινούμεναι χαίρουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦ 'νδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα,
τί ποτ' ἄρα δρᾷν μέλλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾷν εἰθισμέναι.
τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα κἂν πείθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.

ΓΥΝΗ Α.

εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.

v. 224. Exſcripſi hunc verſum ex libro Ravennate, qui vulgo deeſt.

v. 227. αὐταῖς. Ita ut vulgo liber noſter. Nec locus indiget ulla emendatione, quam alii tentarunt. Eſt enim hic αὐταῖς pro ἑαυταῖς. Vitium eſt enim frequens inter mulieres, clam, atque abſentibus viris, inter amicas coenare, atque apud viros parſimoniae laudem captare. Bene hinc grammaticus: παροψωνοῦσιν· λάθρα ὀψωνοῦσιν. Brunckius edidit αὐτοῖς.

v. 235. σώζειν ἐπιθυμήσουσιν. Ita liber noſter longe aptius, quam ut vulgo: σώζειν ἐπιθυμοῦσιν. Brunckius cum *Scaligero*; σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν.

v. 240. Brunckius contra libros omnes: τὰ μὲν ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἄν.

πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐν ταῖσι φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

ΓΥΝΗ Α.

οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ', ἃ 'πινοεῖς, κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ 'κκλησίᾳ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.

ΓΥΝΗ Α.

ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.

ΓΥΝΗ Α.

καὶ τοῦτ' ἴσασιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλια
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

ΓΥΝΗ

v. 244. Liber noster: ἐν ταῖς.

v. 247. Rav. liber: στρατηγόν. Alii στρατηγῶν.

v. 254. Liber noster: τὴν δὲ πόλιν καλῶς.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ', ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.

ΓΥΝΗ Α.

τί δ', ἢν ὑποκρούσωσίν σε;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.

ΓΥΝΗ Α.

ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ';

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἐξαγκωνιῶ
ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.

ΓΥΝΗ Α.

ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν.

ΓΥΝΗ Β.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·

 ἐκεῖνο

v. 256. τούτῳ μὲν ἄποιμ'. Ita Brunckii liber. Noſter enim ut vulgo inepte ἄποιν. Addit quoque Brunckius particulam ἂν, quam ut locis pluribus, ita in hoc Ariſtophanes, licet Atticus, tot antiquorum teſtimonio librorum omiſit.

v. 259. Liber noſter: ἤν σ' οἱ τοξόται.

v. 255. Νεοκλείδης ὁ γλάμων) ἐκωμῳδεῖτο ὡς συκοφάντης καὶ ξένος καὶ κλέπτης. ὁ λημῶν ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας. καὶ μετὰ τούτου ἔπαιζε πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν τῆς συνουσίας.

v. 256. ἐς κυνὸς πυγὴν) παροιμία παιδικὴ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμιώντων. Ες κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν καὶ τριῶν ἀλωπέκων.

ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε.
εἰθισμέναι γάρ ἐσμεν αἴρειν τὰ σκέλη.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀνασέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικὰς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύραζ' ἑκάστοτε.
ἔπειτ', ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμέναι,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ', ἅπερ ἐκλέψατε,
ἐπαναβάλεσθε, κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ', ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων.

ΓΥΝΗ Β.

εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν Πνύκ' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς εἴωθ' ἐκεῖ

τοῖς

v. 266. Vulgo: τὰ σκέλη. Spectat huc obſcoenus ille locus Ciceronis in *Epiſtolis familiaribus* a pluribus iam notatus.

v. 271. Liber noſter: ἄνδρ' ἴθεᾶσθ'.

v. 266. αἴρειν τὰ σκέλη) ἐν τῇ συνουσίᾳ· λέγει τὰς χεῖρας αἴρειν, ὥσπερ οἱ ῥήτορες οἱ χειρονόμενοι.

v. 277. ἐπαναβάλεσθε) ἀντὶ τοῦ περιστολίσασθε.

v. 282. ἄντικρυς) ἀντὶ τοῦ αὐτίκα.

τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίως ἐς τὴν Πύκνα,
ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.

ΧΟΡΟΣ.

ὥρα προβαίνειν, ὦ 'νδρες, ἡμῖν ἐςι. τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθῃ
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν,
ὦ 'νδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους

v. 290. et seq. Huius *Chori* versus inelegantes esse, iam clarissimi viri Davvesius et Brunckius animadverterunt, quorum alter eos, pluribus ex ingenio de iis ablatis aliisque inductis, in versiculos divisit; alter prudentissime tentare ex ingenio desperatam rem noluit. Ravennas liber omnem de hoc loco difficultatem aufert. Ne vero longiores simus, quam brevitas nostri Commentarii patiatur, nihil singillatim adnotabimus. Locum tantum afferam, ut eum Brunckius edidit, ex quo, tacentibus nobis, quisque per se possit, quam sit praestans liber ille, intelligere:

χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦ 'νδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμην, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον·
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων σαυτὸν, προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς, ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίοι καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ τὰς ἡμετέρας φίλας.
καί τοι τί λέγω, φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
Ημιχ. ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως

ἥκοντας,

ἥκῃ κεκονισμένος,
βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμῃ,
μὴ δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη,
καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς,
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλησίοι
καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ', ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καίτοι τί λέγω; φίλους
γάρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν
τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος
ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ
μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον,

κα-

ἥκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὀβολὸν μόνον, καθῆντο λαλοῦντες·
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν· ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω,
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας. νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν,
ὥσπερ πηλοφοροῦντες.

v. 305. Bernardus Iunta πλησία.

v. 308. ἁπόσ' ἂν) ὁπόσ' ἂν δέῃ χειροτονεῖν τὰς ἡμετέρας φίλας.

καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς ςεφανώμασι.
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχὶ, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν, ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαςος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον αὖ
καὶ δύο κρομμύω
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν
πράττωσί τι κοινὸν, ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

v. 317. Vulgo: ἐκάθηντο λαλοῦντες.

v. 324. Vulgo: ἀργύριον φέρων. Atque ita liber noſter. Qui enim ſequitur φέρων altero ab hoc verſu oculos librariorum ſefellit.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἐστὶν ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοιμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ; ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐστὶν ἀποπατητέον.

ΑΝΗΡ.

τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔ τι που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα

τὸ

v. 353. Κινησίας) οὗτος μα- λακός.

τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος, ἐνδύεται.

ΑΝΗΡ.

τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὔτ' οὐχ εὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.

ΑΝΗΡ.

εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει.
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.

ΑΝΗΡ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ᾗ ξύνειμ' ἐγὼ,
φρούδη 'στ', ἔχουσα θοἰμάτιον, οὑγὼ 'φόρουν·
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ', ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς

Λα-

v. 355. κροκωτίδιον. Ita recte Brunckius. Vulgo, ut in libro nostro κροκώτιον.

v. 362. ταῦτα τοίνυν ἄντικρυς ἐμοὶ πέπονθας. Rav. liber ad *Plutum* v. 134. ἄντικρυς δι' ἐναντίας φανερῶς. ὁ δὲ ποιητὴς ἐκτεταμένως λέγει, καὶ δίχα τοῦ σ' ἀντικρύ. Et in *Equites* ad v. 63. δεῖγμα δὲ ὑποβαλλούσης ἀναισχυντίας τὸ φανερῶς καταψεύδεσθαι; itemque ad v. 127. ἄντικρυς· φανερῶς. Ita in Avibus alibi Aristophanis ἄντικρυς, *aperte*, *praeclare*.

v. 360. ἐκτετρύπηκεν) ἀντὶ τοῦ λάθρα ἐξῆλθεν.

v. 361. νεώτερον) καινὸν καὶ ἄτοπον.

Λακωνικάς· ἀλλ᾽ ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ᾽ ἐνθεὶς ἵεμην,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ᾽ ἐς τὴν σισύραν· Φανὴ γὰρ ἦν.

ΑΝΗΡ.

τί δῆτ᾽ ἂν εἴη; μῶν ἐπ᾽ ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

γνώμην γ᾽ ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ᾽ ἐστὶν, ὅ τι κἄμ᾽ εἰδέναι.

ΑΝΗΡ.

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν᾽ ἀποπατεῖς· ἐμοὶ
δ᾽ ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἤνπερ λάβω θοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἄγωγ᾽, ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δ᾽ ἐμοῦ
ἀχράς τις ἐγκλείσασ᾽ ἔχει τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ.

μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ᾽ ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ᾽ ἔστ᾽ ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.

τίς

v. 369. Liber noster: ἵεμε, et vulgo ἵεμαι. Quod est ἵεμην recte Brunckius ex libro Regio posuit.

v. 379. Liber noster: λακωμακοῖς.

v. 385. Ἀχραδούσιος) παρὰ Ἱπποθοωντίδος φυλῆς Ἀχερδοὺς. τὴν Ἀχράδα. ἔστι δὲ δῆμος τῆς

τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;
τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένην τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν, τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιίδῃς
διαρραγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τι που χέζεις;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.

ΧΡΕΜΗΣ.

τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτώνιον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐξ ἐκκλησίας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη λέλυται γάρ;

ΧΡΕ-

v. 389. Brunckius ex Regio libro: Ἀντιθένη.
v. 397. Vulgo editus est hic versus, ut est in libro Ravennate. Eum sic Brunckius ex ingenio composuit:
τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;

v. 389. Ἀντισθένην) Ἀντισθένης ἰατρὸς θηλυδριώδης, καὶ οὗτος τῶν καταπρώκτων.

ΧΡΕΜΗΣ.

νὴ Δί', ὄρθειον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέῤῥαινον κύκλῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;

ΧΡΕΜΗΣ.

εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δ' αἴτιον τί;

ΧΡΕΜΗΣ.

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθ' ἀθρόας ἐς τὴν Πύκνα.
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν,
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡ 'κκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς, οὔτ' ἄλλοι συχνοί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών;

ΧΡΕΜΗΣ.

πόθεν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ἀλεκ-

v. 404. et 5. Liber noster:
ἀλλ' ὕστερος, νὴ Δί', ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι,
μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄλλον, ἢ τὸν θύλακον.
Recte Brunckius versum alterum emendavit.

v. 409. οὐ γὰρ) καὶ γάρ. v. 413. τὸ δεύτερον) ὁ γὰρ ἀλεκτρυὼν τρίτον κοκκύζει.

ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετο.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἴμοι δείλαιος.
Ἀντίλοχ᾽, ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ᾽ ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ᾽ ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη;

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δ᾽ ἄλλο γ᾽, ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κᾆτ᾽ εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν.
κἄπειθ᾽ ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
οὐ δεινὰ τολμᾷν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ᾽ οὐκ ἐσώσατο;
ὁ δ᾽ ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ᾽ ἐχρῆν δρᾷν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Σκόροδ᾽ ὁμοῦ τρίψαντ᾽ ὀπῷ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ᾽ ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνὸς, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτός γε μέντ᾽ οὔ φασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ᾽ ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας

τε-

v. 429. Liber noſter: σαυτῷ.

v. 425. οὐκ ἐσώσατο) ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔσωσε.

τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι, μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους
ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἢν δ' ἐπικλίνῃ τὴν θύραν,
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν·
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.

ΧΡΕΜΗΣ.

μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν,
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νοῦν γὰρ εἶχον, νὴ Δία.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά.

ΒΛΕ-

v. 440. Liber noster: ἂν ἡμῶν.
v. 443. Rav. liber, ut vulgo: ἢν δ' ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ.

v. 440. πλευρῖτις) εἶδος νόσ. σήματος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τί εἶπε;

ΧΡΕΜΗΣ.

πρῶτον μέν σ' ἔφη
εἶναι πανοῦργον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σέ;

ΧΡΕΜΗΣ.

μή πω τοῦτ' ἔρη.
κἄπειτα κλέπτην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
καὶ συκοφάντην.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐμὲ μόνον;

ΧΡΕΜΗΣ.

καὶ, νὴ Δία,
τωνδὶ τὸ πλῆθος.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;

ΧΡΕΜΗΣ.

γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν,

καὶ

v. 461. Liber noster: τὸ μόνον.
v. 463. ἄλλως λέγει. Liber noster ut Brunckius. Vulgo: ἄλλος.

καὶ χρηματοποιόν· κοὔτε τἀπόρρητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν ἀεί.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ, νὴ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον·
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοὐκ ἀποστερεῖν·
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων γ' ἐναντίον.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἄλλα τε πολλὰ κἀγαθά·
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δῆτ' ἔδοξεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι.

ΒΛΕ-

v. 465. κοὔτε. Ita liber noſter, ut *Faber* emendaverat. Vulgo: κοὔτ'. Brunckius aut κοὔγε, aut cum Davveſio κοὐχὶ. Quod vero οὔτε non habet ſimile ſibi hac in oratione reſpondens, vitium non eſt, neque deſunt tam inter graecos, quam inter latinos ſcriptores exempla. Nos in Veſpis ex libro noſtro v. 312. ita edidimus: μὰ Δί' οὔτ' ἄρα προκύψω σε τὸ λοιπόν.

v. 476. Liber noſter: ἄλλα πολλά.

v. 478. Rav. liber, ut vulgo: ἐπιτρέπειν σε τὴν πόλιν ταύταις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ δέδοκται;

ΧΡΕΜΗΣ.

Φήμ' ἐγώ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα,
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὕτω ταῦτ' ἔχει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;

ΧΡΕΜΗΣ.

οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι;

ΧΡΕΜΗΣ.

μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν —

ΧΡΕΜΗΣ.

τί δρᾷν;

v. 485. Liber noſter: τὸν ὄρθρον ἆρα πρᾶγμ' ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι. Brunckius ex libris ſuis: ἔτι πρᾶγμ' ἐστι μοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κινεῖν ἑαυτάς.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἄριστον οὐ δώσουσι.

ΧΡΕΜΗΣ.

σὺ δέ γε, νὴ Δία,
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ κινῇς ἅμα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.

ΧΡΕΜΗΣ.

ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾷν.
λόγος τέ τοι τις ἐστι τῶν γεραιτέρων·
ὅσ' ἂν ἀνόηθ' χ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμβα, χώρει.
ἆρ' ἐστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,

Φύ-

v. 492. et 93. Hi verſus extant quoque in libro Ravennate, quos Kuſterus non adoptavit.
v. 497. Vulgo: καὶ μῶρα. Brunckius ex libris ſuis: ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ etc.

φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γάρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυ-
τὴν, καὶ περισκοπουμένη
κἀκεῖσε, καὶ τὰ 'κ δεξιᾶς
μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγύς ἐσμεν ἤδη,
ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ἦμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ', ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας, μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς,
χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ.
ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς,

 ἐλθοῦσα

v. 507. ἡμῖν δ' ἄν. Ita liber noster, ut Brunckius ex ingenio. Vulgo: ἡμῖν δ'.

v. 509. Vulgo hic locus ita editus est:

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τά γ' ἐκ δεξιᾶς
μὴ ξυμφορᾷ.

Brunckius, *Valckenarium* sequutus, hanc medelam corrupto loco ex ingenio esse voluit:

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν
κύκλῳ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε
ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ etc.

Elegans est liber noster, atque huic emendationi, licet homine doctissimo dignae, anteferendus.

v. 519. χ' ἡμῶν ἴσως κατείπῃ. Ita liber noster, atque legendum esse *Kusterus* coniecerat, probavitque doctissimi illius hominis coniecturam *Berglerus*, cui nullam ob causam molestus est Brunckius, qui respuens coniecturam illam, vetustissimo iam libro confirmatam, veluti

ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
παραβλέπουσα θατέρα,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις, ἥπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χ' αὗται γὰρ ἥκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν, ἅ'βουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδὼν ἴτω·
χαλᾶτε συναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς·
βακτηρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
εἴσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοιμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
ὅθεν περ ἔλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'ξηνεγκάμην.

ΧΟ-

veluti ineptam ac frigidam, aliam hanc coniecturam apponit: χ' ἡμῶν ἔσω κατάπτη. Harum vero quae ſit comico poetae aptior ſententia, facile eſt omnium iudicium.

v. 526. καὶ μίσει σάκον. In Epicratem barbatum hominem *Plato comicus* luſit, cuius verſum Grammaticus Ariſtophanis ad v. 71. comoediae iſtius attulit:

ἄναξ ὑπήνης Επίκρατες σακεσφόρε.

v. 528. Liber noſter: μὲν ὦ γυναῖκες ἡμῖν.

v. 535. Vulgo: ἔσω.

v. 537. Ita Rav. liber. Alii:

ὅθεν παρέλαβον, τἄλλα θ', ἃ 'πηνέγκαμεν.

v. 523. ἥπερ ἦσθα) ἀντὶ τοῦ ὡς ἦσθα.

ΧΟΡΟΣ.

ἤδη κεῖται πάνθ', ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι,
ξυμβούλοισιν ἁπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγένησθε.

v. 538. Liber noster, ut vulgo: κεῖται δὴ πάνθ'. Emendatio a Brunckii ingenio prodiit.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δ', ὦ μέλε,
σοὶ τοῦθ';

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅ τι μοι τοῦτ' ἐςίν; ὡς εὐηθικῶς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὔ τοι παρά του μοιχοῦ γε φήσεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐχ ἴσως
ἑνός γε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεςι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;

ΠΡΑ-

V. 546. παρά του. Ita liber noster. Vulgo: περί του.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐ δὴ τάλαιν᾽ ἔγωγε.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὄρθριον
ᾤχου σιωπῇ θοἱμάτιον λαβοῦσά μου;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ᾽ ὠδινοῦσα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κᾆτ᾽ οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τῆς λεχοῦς δ᾽ οὐ φροντίσαι,
οὕτως ἐχούσης, ὦ᾽νερ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἰποῦσάν γ᾽ ἐμοί.
ἀλλ᾽ ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ τὼ θεώ.
ἀλλ᾽ ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ,
ἥπερ μεθῆκέ μ᾽, ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἶτ᾽ οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιον ἐχρῆν σ᾽ ἔχειν;

v. 551. ᾤχου σιωπῇ θοἰμάτιον λαβοῦσά μου. Ita liber noſter. Alii: σὺ καὶ πῇ et λαβοῦσά μοι. Aldi editio, ut liber noſter, σιωπῇ.

v. 554. δ᾽ οὐ. Liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex libris ſuis δ᾽ ἦν.

v. 559. Brunckius ed. σ᾽ ἐχρῆν ἔχειν.

ἀλλ᾽ ἔμ᾽ ἀποδύσασ᾽, ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ᾽ ὡσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ᾽, οὐδ᾽ ἐπιθεῖσα λήκυθον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ψῦχος γὰρ ἦν· ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής·
ἔπειθ᾽ ἵν᾽ ἀλεαίνοιμι, τοῦτ᾽ ἠμπισχόμην·
σὲ δ᾽ ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασι
κατέλιπον, ὦ ᾽νερ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ, κατὰ τί χ᾽ ἡ βακτηρία;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην,
μιμουμένη σε, καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν,
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

εἶτ᾽ οὖν ἀπολώλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ᾽ ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ φροντίσῃς· ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἡ ᾽κκλησία;

ΠΡΑ-

v. 560. ἐπιβαλοῦσα. Optime liber noſter. Vulgo inepte, quod Brunckius vidit, ἐπιλαβοῦσα.

v. 567. Ita hic verſus in libro Ravennate, qui locum corruptum reſtituit. Eum iam Kuſterus ita emendarat: κᾆτι χ᾽ ἡ βακτηρία. Sed locus orationem magis concitatam requirit.

v. 571. πυρῶν ἑκτέα) τριωβόλου ἴσος ἦν· λέγει οὖν, ὅτι οἴκοι μένοι τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ἤδησθά με
φράσαντά σοι χθές;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη.
ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δρᾷν; ὑφαίνειν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τίνων;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἁπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.

ΠΡΑ-

v. 574. ἐφ' ἣν ἐγ' ᾠχόμην. Ita liber noſter. Vulgo: ἀλλ' ἔγωγ' ᾠχόμην. Brunckius eleganter ex ingenio: ἐφ' ἥπερ ᾠχόμην.

v. 580. τίνων. Ita liber noſter, et Brunckius. Vulgo: τίνος.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἄρ' ἡ πόλις
ἔσται τολοιπόν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ τί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσται τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ' ἔα λέγειν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύσεται.

ΠΡΑ-

v. 587. *μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον, ne, quaeso, omnem mihi vivendi rationem eripias.* Ita in Avibus v. 155. At v. 161. *ζῆτε νυμφίων βίον, ita vivitote, ut, quo die celebrantur nuptiae, sponsi vivunt.* Sic πάντα τὸν βίον, βίος γενναῖος. ἥδιστος βίος in Nubibus v. 42; ubi Grammaticus libri Ravennatis ἄλυπος βίος adnotat. Sed longum esset, persequi omnes significationes, quas huic voci poeta frequenter attribuit.

v. 592. ψεύσεται. Rav. liber. Vulgo: ψεύδεται. Tum versu sequenti: ὥστε σε γέ μοι μαρτυρεῖν, ubi vulgo: ὥστ' ἔμοιγε μαρτυρεῖν, et Brunckius: ἐμοί σε.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥστε σε γέ μοι μαρτυρεῖν,
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα, καὶ
φιλόσοφον ἐγείρειν
φροντίδ', ἐπισταμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν.
κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται
γλώττης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα
μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τοι γε σοφοῦ τινὸς ἐξ-
ευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον
μήτε δεδραμένα, μή-
τ' εἰρημένα πω πρότερον·
μισοῦσι γὰρ, ἢν τὰ παλαιὰ
πολλάκις θεῶνται.

ἀλλ'

v. 596. et seq. Hi versus ita vulgo circumferuntur, ut eos Brunckius edidit:

φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην
ταῖσι φίλαισιν ἀμύνειν. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν εὐτυχίαισι βίου,
δηλοῦν, ὅ τι περ δύναται καιρός.
δεῖται γάρ τι σοφοῦ 'ξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.
ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
εἰρημένα πω πρότερον.
μισοῦσι γὰρ, ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.

Vulgo tamen v. 601. scriptum γλώττης.

v. 605. Ita Rav. liber, ut vulgo:

δεῖται γάρ τοι γε σοφοῦ τινος
ἐξευρήματος ἡ πόλις ἡμῶν.

ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τούσδε θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν
τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοικα.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελῆσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι.
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
κἀκ ταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἄθλιον εἶναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι·
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ·
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον, καὶ τοῦτον ὅμοιον.

ΒΛΕ-

v. 621. κοινωνεῖν. *Aristoteles* in ſecundo de Republica (c. 6.): τὰ περὶ τὰς κτήσεις ἐν Λακεδαίμονι καὶ Κρήτῃ τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοίνωσε.

v. 624. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῳ. Ita liber noſter, Iunta et Brunckius.

v. 618. ἄλλης ἀρχῆς) ἀντὶ τοῦ ἄρχειν τὸ καινοτομεῖν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κατέδει σπέλεθον πρότερός μου.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ τῶν σπελέθων κοινωνοῦμεν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρώτιστα ποιήσω
κοινὴν πάντων, καὶ τἀργύριον, καὶ τἄλλ', ὁπόσ' ἐστὶν ἑκάστῳ.
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν ὑμᾶς,
ταμιευόμεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον —

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κἀκτήσατο γὰρ διὰ τοῦτο.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

κατὰ δὴ τί;

ΠΡΑ-

v. 633. Brunckius: ταῦτ'.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει. πάντα γὰρ ἕξουσιν ἅπαντες,
ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν ἀπόδειξον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὔκουν καὶ νῦν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεστι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πρότερόν γ', ὦ 'ταῖρ', ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα τοῖς προτέροισι·
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθεῖναι;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἢν μείρακ' ἰδὼν, ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλαθῦραι,
ἕξει, τούτων ἀφελὼν, δοῦναι· τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθέξει
ξυγκαταδαρθών.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρθεῖν.
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν;

ΠΡΑ-

v. 640. Edidi hunc versum, uti scriptus est in libro nostro. Brunckius ex libro suo: ὦ 'τάν.

v. 642. et seq. Ut eos edidit ex libro suo Brunckius, ita sunt hi versus scripti in libro nostro. In aliis libris minuti capite sunt hi duo versus.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδοῦνται·
κᾆτ' ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑποκρούσει.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι συνῶμεν,
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἷ φῄς, ἀφικέσθαι;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

θάρρει, μὴ δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ τοῦ;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καί σοι τοιοῦτον ὑπάρχει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γὰρ, ὅπως ἂν
μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσει;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδιοῦνται.

ΠΡΑ-

v. 648. αἱ φαυλότεραι) αἱ ἄμορφοι.

v. 651. οὐκ ἐπιλείψει) οὐκ ἀρκέσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεροι· κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω· καὶ δημοτική γ' ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλὴ, καὶ τῶν σφραγῖδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ πρότερος, παραχώρει, κᾆτ' ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν.

ΒΛΕ-

v. 664. ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ πρότερος, παραχώρει etc. Ita venuſte liber noſter. ἐμβάδ' ἔχων ille eſt, qui dicet παραχώρει, ſententia planiſſima, atque integro verſu. Vulgo inepte:

ὅταν ἐμβάδι γ' εἴπῃ πρότερος παραχώρει.

Brunckius ſecutus eſt *Fabrum*, qui ex ingenio hunc locum ita emendavit:

ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ προτέρῳ παραχώρει.

v. 665. παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Ad hunc locum pertinet, quod *Paulus* inquit, *in leg.* 7. §. *D. de Edendo*: *Haec vox iterum duas res ſignificat: alteram, qua demonſtraretur tempus ſecundum, quod Graeci* δεύτερον *dicunt; alteram, quae ad inſequentia quoque tempora pertinet, quae graece dicitur* πάλιν: *quod ita accipitur, quoties opus erit etc. Virgilius* Ecl. V. *alter ab illo.*

v. 661. ἡ Λυσικράτους) σιμὸς καὶ αἰσχρὸς ὁ Λυσικράτης.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πῶς οὖν, οὕτω ζώντων ἡμῶν, τοὺς αὑτοῦ παῖδας ἕκαστος
ἔσαι δυνατὸς διαγιγνώσκειν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας
τοὺς πρεσβυτέρους αὑτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν νομιοῦσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρησῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γιγνώσκοντες πατέρ' ὄντα,
ἄγχουσι. τί δῆθ', ὅταν ἄγνως ᾖ, πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' ὁ παρεσὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ ἔμελ' οὐδὲν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅςις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέντος ἀκούσῃ,
μὴ 'υτὸν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιὼς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκουρος,
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐςι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ ποῖον;

v. 676. καλῶ. Sic libri omnes. Brunckius καλοῖ propter sequens φιλήσει; de quo alio loco diximus.
v. 675. Ἐπίκουρος) οὗτος αἰσχρός.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἅ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὑτοῦ πατέρ' εἶναι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οἰμώζοι γ' ἄν, καὶ κωκύοι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνθης.
ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,
ὥστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνθη,
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἐρέσθαι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς ὑφανοῦμεν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ,

πόθεν

v. 681. ἐπεπόνθη liber noster, ut Brunckius ex ingenio emendarat. Vulgo: ἐπεπόνθειν.
v. 683. Vulgo: λιπαρόν.
v. 678. Ἀρίστυλλος) αἰσχρο- ποιὸς οὗτος.

πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἐστὶ δίκαιον.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ δὲ πόσους ἐπιτρίψει;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. τοῦ γάρ, τάλαν, οὕνεκ' ἔσονται;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς οὕνεκα δήπου,
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δή που 'στ' ἐπίδηλος.

ΧΟΡΟΣ.

νὴ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τουτὶ τοίνυν φρασάτω μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

v. 687. Liber noster: πόθεν κτίσῃ, et v. seq. τουτ' οὗτος ἐπιτρίψει.

v. 693. Personas, ut in libro nostro sunt, hoc in versu apposui. *Chorus* enim, qui praesens est, iamque nonnulla est locutus, facile locum hunc sibi vindicat optime procedente sententia. Eodemque versu vulgo, ut liber noster, φρασάτω μοι, quod Brunckius ex ingenio praeter necessitatem in σὺ φράσον μοι convertit.

v. 694. Rav. liber: κτίσουσιν.

v. 694. τῆς αἰκίας) τῆς ὕβρεως.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀπὸ τῆς μάζης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὕτως αὖθις τῇ γαστρὶ κολασθείς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

οὐκ, ἢν οἴκοι γε καθεύδῃς,
οὐδ' ἢν γε θύραζ', ὥσπερ πρότερον. βίοτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κομιεῖται.

ΒΛΕ-

v. 696. Liber noſter: ταύτης.

v. 697. οὕτως αὖθις. Sic perbelle liber noſter, integra ſententia, quae mutila eſt, ut vulgo legitur: οὕτως τῇ γαστρὶ, deficiente quoque verſu. Eodemque vitio ſententia notatur, ſi legeris, ut Brunckius ex ingenio coniecit: οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρί. Nec eſt, ut cum Brunckio nominativum quaeras. Nam haec prima ſententiae pars: ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ, reliqua omnia vulgari exemplo ſuſtentat.

v. 698. πῶς γὰρ κλέψαι μετὸν αὐτῷ. Ita liber noſter, ut *Kuſterus* acute vidit. Vulgo:

πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ 'μαυτοῦ.

Brunckius, qui particulam ἂν negligere Ariſtophanem nequiviſſe cenſet, cetera adoptavit, quae Kuſterus ſenſit, ſed induxit κλέψαι.

v. 698. οὐδ' αὖ) ἐρωτηματικῶς.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ
μίαν οἴκησιν φημὶ ποιήσειν συῤῥήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλους.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ παραθήσεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

τοὺς κρατῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοισι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

νὴ τὸν Ἀπόλλω, χαρίεν γε,

v. 703. κυβεύσουσ' ἄρ'. Ita liber noster, ut Brunckius vidit. Vulgo: κυβεύσουσιν ἄρ'.

v. 707. Liber noster, ut vulgo, στοὰς, atque ita deinceps. Quo modo scribas, eadem res semper erit.

v. 708. βῆμα) ὁ λίθος ἐν τῷ δικαστηρίῳ.

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

εἰς τὴν ἀγορὰν καταθήσω·
κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι δειπνεῖ·
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βῆτ' ἐπὶ τὴν στοὰν ἀκολουθεῖν
τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας· τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·
τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν στοὰν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἵνα κάπτωσιν;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶσιν.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
μὴ 'ξελκυσθῇ, καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν·
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου,

τάδε

v. 716. τὸ δὲ Θῆτ'. Vulgo ut, liber noster. Brunckius: τοὺς Θῆτ' ἐς.

v. 719. Liber noster: τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.

v. 725. Rav. liber: ἀπὸ τοῦ δείπνου.

v. 716. τὴν Βασίλειον δειπνήσοντας) ἐπεὶ τὸ βασίλειον ἀπὸ τοῦ β ἄρχεται.

τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.
Παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα φήσει τις ἄνωθ'
ἐξ ὑπερῴου, καὶ καλλίστη,
καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι
δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι
τοιάδ' ἐροῦσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισται προτέροις βινεῖν·
ὑμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι.
Φέρε νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῷν;

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

πάνυ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δρᾶν, ᾑρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον σήμερον.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Φήμ' ἐγώ.

v. 740. προθύροισι. Ita liber noster.

v. 745. ᾑρημένην) κεχειροτονημένην.

ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

ἱνατί;

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον,
κατωνάκῃ τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλητίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι, καὶ λέγωτί μοι ταδί·
τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζετε;

v. 749. τὰς πόρνας. πόρνη saepe apud poetam. πορνεύτρια in Γεωργ. Fragm. XII., πορνίδιον in Ranis ac Nubibus, πόρνος in Pluto, ubi grammaticus libri Ravennatis: τοὺς πόρνους) ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.

v. 751. Rav. liber: ἔχωσιν, quod particulam negantem requirit, si retinendus est.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Α, Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ, ΑΝΗΡ Β, Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

ΑΝΗΡ Α.

Εγωγ', ἵν' εἰς ἀγορὰν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο, κιναχύρα καλὴ καλῶς,
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον
ἕψουσ' ἔτυχες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἵστω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια·
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κιθαρῳδὸς, ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νύκτωρ διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρία

κό-

v. 763. κανηφορῇς. Cicero quarta in Verrem: *Erant aenea* (Codd. *aerea*) *praeterea duo signa non maxima, verum eximia venustate, virginali habitu atque vestitu, quae, manibus sublatis, sacra quaedam more Atheniensium virginum reposita in capitibus sustinebant. Canephorae ipsae vocabantur.*

v. 768. Vulgo: ἴθι κομμώτρια.

v. 762. τῶν χρημάτων) ἀντὶ τοῦ κάλλιστον πάντων χρημάτων μου.

v. 763. κανηφορῇς) τὰ κανίσκια ἔχουσα.

v. 770. κιθαρῳδὸς) ἡ ἀλεκτρυών.

v. 771. ἀναστήσασα) ἐλάσασα.

κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίση πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ' ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει·
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;

ΑΝΗΡ Α.

οὐδαμῶς.

ΑΝΗΡ Β.

τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου 'στὶν οὕτως; οὔ τι μὴ
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;

ΑΝΗΡ Α.

μὰ Δί', ἀλλὰ φέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.

ΑΝΗΡ Β.

μέλλεις ἀποφέρειν;

ΑΝΗΡ Α.

πάνυ γε.

ΑΝΗΡ

v. 789. Vulgo: ἀλλ' ἀποφέρειν.

ΑΝΗΡ Β.

κακοδαίμων ἄρ' εἶ,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα.

ΑΝΗΡ Α.

πῶς;

ΑΝΗΡ Β.

πῶς; ῥᾳδίως.

ΑΝΗΡ Α.

τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

ποίοισιν, ὦ δύστηνε;

ΑΝΗΡ Α.

τοῖς δεδογμένοις.

ΑΝΗΡ Β.

δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.

ΑΝΗΡ Α.

ἀνόητος;

ΑΝΗΡ Β.

οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων.

ΑΝΗΡ Α.

ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
μάλιστα πάντων.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Β.

τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.

ΑΝΗΡ Α.

σὺ δ' οὐδὲ καταθεῖναι διανοεῖ;

ΑΝΗΡ Β.

Φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

ΑΝΗΡ Α.

τί γὰρ ἄλλο γ', ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν;

ΑΝΗΡ Β.

ἀλλ' ἰδὼν ἐπειθόμην.

ΑΝΗΡ Α.

λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

λέξουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

καὶ φασὶν οἴσειν ἀράμενοι.

ΑΝΗΡ

v. 800. σὺ δ' οὐδέ. Liber noster.
v. 803. ἰδὼν ἐπειθόμην. Sic vulgo, ut liber noster. Brunckius: ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Vide supra ad v. 698.
v. 804. λέξουσι γάρ. Sic, ut vulgo, liber noster: quae particula, ut vulgo, ita in libro nostro extat quoque in extremis tribus versibus sequentibus, cuius loco Brunckius γοῦν ubique reposuit, quod aptior esset haec particula sententiae tuendae. Sed ut ridicula est sententia totius loci ad risum spectatorum excitandum, sic poeta aptissime ridiculo verborum nexu usus est.

ΑΝΗΡ Β.

Φήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἀπιστήσουσι γάρ.

ΑΝΗΡ Α.

ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν.

ΑΝΗΡ Β.

ἐπιτρίψουσι γάρ.
οἴσειν δοκεῖς τιν', ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ, νὴ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων,
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθὰ,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
οὐχ ὥστε δώσοντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.

ΑΝΗΡ Α.

ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι συνδετέα. ποῦ μου 'σθ' ἱμάς;

ΑΝΗΡ

v. 811. γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν τε τῶν ἀγαλμάτων. Ita hunc verſum exhibet liber noſter. Multi in hunc doctorum hominum atque ingenioſi conatus; quorum alii: τε καὶ τἀγάλματα, alii: τε καὶ ἀγαλμάτων, ſcribendum exiſtimarunt. Brunckius quoque γε καὶ τἀγάλματα legendum coniecit. Planiſſima vero per ſe eſt ratio libri noſtri, qua verſus ſcriptus eſt, ita ut ceteris praeſtet.

v. 815. ἔα με τῶν. Ita Rav. liber. Brunckius: σύ γ' ἐμ' ἔα.

v. 816. Brunckius: ποῦ μοι.

ΑΝΗΡ Β.

ὄντως γὰρ οἴσεις;

ΑΝΗΡ Α.

ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
τωδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε.

ΑΝΗΡ Β.

τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη —

ΑΝΗΡ Α.

τί δρᾶν;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπαναμένειν· ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.

ΑΝΗΡ Α.

ἵνα δὴ τί;

ΑΝΗΡ Β.

σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διάξειεν γαλῆ,
παύσαιντ' ἂρ' εἰσφέροντες, ὦ 'μβρόντητε σύ;

ΑΝΗΡ Α.

χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἂν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι
ταῦτα καταθείμην.

ΑΝΗΡ Β.

μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάῤῥει, καταθήσεις, κἂν ἕνης ἔλθῃς.

ΑΝΗΡ

v. 824. παύσαιντ' ἂρ'. Liber noster. Alii: ἄν.
v. 826. καταθείμην. Liber noster, ut vulgo. Brunckius: καταθῶμαι. Ideinque v. seq. ἔνῃ.

ΑΝΗΡ Α.

[illegible] τιή;

ΑΝΗΡ Β.

ἐγῷδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχεῖς·
ἄττ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.

ΑΝΗΡ Α.

οἴσουσιν, ὦ 'τάν.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἀμέλει κομιοῦσι.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

μαχούμεθ' αὐτοῖς.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;

ΑΝΗΡ Α.

ἄπειμ' ἐάσας.

ΑΝΗΡ Β.

ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτά, τί;

ΑΝΗΡ Α.

διαῤῥαγείης.

ΑΝΗΡ

v. 828. Liber noster: ταχύ.

ΑΝΗΡ Α.

ἔγωγε.

ΑΝΗΡ Β.

τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεσθ', οὐκ οἶσθα;

ΑΝΗΡ Α.

καὶ κακόν γ' ἐμοὶ
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς,
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κήρυξ, μὴ δέχεσθαι μηδένα
χαλκοῦν τολοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα.

ΑΝΗΡ Β.

τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν,
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τεσσαρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ θ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος, καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρκεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.

ΑΝΗΡ Α.

οὐ ταυτὸν, ὦ 'τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν·
νῦν δ' αἱ γυναῖκες.

v. 847. ἐψηφισάμεσθ'. Sic vulgo et liber noſter. Brunckius: ἐψηφισάμεθ'.
v. 854. Hunc verſum ita Brunckius ex libro ſuo, et Bernardus Iunta exhibuerunt.
v. 856. ἐπόρισ'. Ita etiam Brunckius. Vulgo: εὐπόρισ'.
v. 857. Liber noſter: καὐθὺς.
v. 858. Vulgo: ὅτε δ' ἤδ'. Brunckius: δὴ δ'.

ΑΝΗΡ Β.

ἅς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.

ΑΝΗΡ Α.

οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον, ὁ παῖς.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ πάντες ἀστοὶ, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ἡμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενασμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες,
ἱστᾶσί τ' ἐφεξῆς· τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα·
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοιὸς δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρύβλια.
γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδα
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται, καὶ τρίβων ἐῤῥιμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μᾶζαν φέρων

ἕστηκεν

v. 864. φέρε σύ. Liber noster, ut Brunckius ex libro suo posuit. Vulgo: σοί.

v. 867. ἡμῖν. Brunckius cum *Fabro* praeter necessitatem libris omnibus contradicentibus ei ὑμῖν substituit. Eodemque versu liber noster: ἡ τύχοι.

v. 868. φράσει liber noster.

v. 872. Rav. liber: κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν, tum v. 873. ἱστᾶσ' ἐφεξῆς.

v. 879. κονίποδα libri omnes.

ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.

ANHP B.

οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;

ANHP A.

καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;

ANHP B.

ἐπὶ δεῖπνον.

ANHP A.

οὐ δῆτ', ἤν γ' ἐκείναις νοῦς ἐνῇ,
πρίν γ' ἂν ἀπενέγκῃς.

ANHP B.

ἀλλ' ἀποίσω.

ANHP A.

πηνίκα;

ANHP B.

οὐ τοὐμὸν, ὦ 'τὰν, ἐμποδὼν ἔσται.

ANHP A.

τί δή;

ANHP B.

ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.

ANHP A.

βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως;

v. 883. Liber noster: διοιγνύετε, quo loco ita grammaticus: διοίγνυτε, δικαίως.
v. 885. Brunckius ed. ἐπειδὴ τῇ πόλει ταυτὶ δ.

ΑΝΗΡ Β.

τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ὁμόσ' εἶμι κύψας.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

καλούμεθ' αὐτάς.

ΑΝΗΡ Α.

ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;

ΑΝΗΡ Β.

ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς —

ΑΝΗΡ Α.

τί δράσεις; εἰπ' ἐμοί.

ΑΝΗΡ Β.

τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.

ΑΝΗΡ Α.

βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.

ΑΝΗΡ Β.

φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω.

ΑΝΗΡ

ΑΝΗΡ Α.

μή, μηδαμῶς.
δέδοικα γάρ, μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,
ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.

ΑΝΗΡ Β.

νὴ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ' ἕξω, τοῖσδέ γε
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ' ἐστὶ δειπνήσοντα, κοὐ μελλητέον.

v. 900. Brunckius: σύ; μηδαμῶς.
v. 904. Brunckius: τοῖσδε δέ.

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΓΡΑΥΣ Α.

Τί ποτ' ἄνδρες οὐχ ἥξουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι·
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργὸς, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ᾤου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθάδε
ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξεσθαι τινὰ,
ᾄδουσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμῳδικόν.

ΓΡΑΥΣ Α.

τούτῳ διαλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ
Φιλοττάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν,
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται πα-
θεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.

σύ

v. 908. Vulgo: ἥκουσιν.
v. 921. κἀποχώρησον liber noster, id quod Brunckius acute viderat. Vulgo: κἀπιχώρησον.
v. 924. et seq. Hos versus edidimus uti scripti sunt in libro

οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις·
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι
μᾶλλον ἢ 'γὼ τὸν φίλον,
ὥπερ ξυνείην·
ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

ΝΕΑΝΙΣ.

μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖς ἁπαλοῖσι μηρίοις,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ· σὺ δ', ὦ
γραῦ, παραλέλεξαι,
κἀντέτριψαι, τῷ
θανάτῳ μέλημα.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις,
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις,

libro nostro. Eos sic Brunckius edidit fere, ut vulgo circumferuntur:

εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔ-
νεστιν, ἀλλ' ἐν ταῖσι πεπείροις.

Et rursus:

ὥπερ ξυνείην. ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.

Denique:

τοῖσιν ἁπαλοῖς μηρίοισι,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ·
σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι τῷ.

v. 934. *ἁπαλοῖσι μηρίοις.* In Avibus v. 667. *ἁπαλὸν ἐρίθιον.* Cicero de Amicitia (c. 19.): *equis vetulis teneros anteponere solemus.*

καὶ προσελκύσαιο βουλο-
μένη φιλῆσαι.

ΝΕΑΝΙΣ.

αἰ, αἰ· τί ποτε πείσομαι;
οὐχ ἥκει μοῦ 'ταῖρος·
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ'· ἡ
γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε,
καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύω,
κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
σαυτῆς κατόναι, ἀντιβολῶ σε.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον, τάλαινα, κνησιᾷς·
δοκεῖς δέ μοι
καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς, οὐδ' ἀπολήψει.

ΝΕΑ-

v. 943. et seq. Ita vulgo circumferuntur hi versus:

καὶ προσελκύσαιο βουλομένη φιλῆσαι·
— αἲ αἴ. τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἥκει μου τοὖρος.
μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε
καὶ τἄλλ' οὐδὲν με ταῦτα δεῖ λέγειν.

Brunckius μου τοὖρος, quod ridiculum est, ita emendavit, μοι ταῦρος, ut esset id, quod Aristophanes significat in *Lysistrata* v. 217.

οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Postremum autem versum ita correxit:

καὶ τἄλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.

Quo versu verba δεῖ λέγειν. quae in omnibus fere libris sunt, aeque ac in nostro extant. Idem ἡ ante γὰρ ad v. 947. retraxit.

v. 950. Liber noster: ἱκετεύομαι, tum v. seq. ut vulgo: ὅπως.

ΝΕΑΝΙΣ.

ᾆδ' ὁπόσα βούλει, καὶ παράκυψον, ὡς γαλῆ.
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε.

ΝΕΑΝΙΣ.

καινόν γ', ὦ σαπρά.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ δῆτα.

ΝΕΑΝΙΣ.

τί γὰρ ἂν γρᾶια καινά τις λέγοι;

ΓΡΑΥΣ

v. 960. Liber noſter: παράκυφθ' ὥσπερ γαλῆ.

v. 963. τί γὰρ ἂν γρᾶια καινά τις λέγοι; Ita liber noſter, qui tamen pro γρᾶια habet γραῖ. Locus ſane difficilis, quem nemo hactenus explicavit, corruptis hoc loco libris omnibus. Vulgo ſic ſcripta eſt pars huiuſce verſus:

τί γὰρ ἂν γραῦς τἄλαινά τις λέγοι;

quod ineptum eſt. Brunckius in libro ſuo reperit:

γραῦς μαινάς τις λέγοι.

Sed ex ingenio locum ita emendavit:

τί γὰρ ἂν γραῦς καπρῶσά τις λέγοι.

At ne haec quidem ad rem eſſe videntur. Oportet enim, ut iocus omnis expreſſus his verbis in ſenectutem cadat vetulae delirantis. Etenim ipſa reſpondet:

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

Omnis iocus eſt in verbo καινόν. Poſtquam puella dixerat, neminem futurum, qui vellet propter foetidam anum adoleſcentulam florentem relinquere, ſed omnes ad ſe primum venturos:

οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ;

irri-

v. 962. ἐπ' ἐκφοράν γε) ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι. — καινόν, ὅτι οὐκ ἀπεκφέρουσι.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἀλλὰ τί;

ἤγχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;

ΓΡΑΥΣ Α.

τί μοι διαλέγει;

ΝΕΑ-

irridet eam anus adversaria, eamdem interrogans, num ad eam ingressuri sint ἐπ' ἐκφορὰν, *efferendi* nempe gratia, non pecuniam, ut grammaticus interpretari videtur, sed corpus. Cui puella, καινὸν, inquit, ὦ σαπρά: *efferri nempe ego nequeo, quia adhuc sum florens hac prima aetate*, ducta veluti comparatione a supellectili, quae cum nova est, domi retinetur, cum vero a longis annis atque ab usu contrita est, abiicitur. Et apte quidem puella ita respondet. Sed anus, improvisa responsione, de suo veluti loco deiecta, negat, rem novam eam esse: eam scilicet non esse aetate ac valetudine florentem: οὐ δῆτα. Erant ergo partes puellae ipsius, anum sic delirantem, quae negaret rem manifestam, mordere. Ait ergo:

τί γὰρ ἂν γραῖα καινὰ τις λέγοι.

Quid nam est, quod femina, senio confecta, labens volens dicere possit, novum ac floridum esse? Quod ex feminarum moribus poeta eleganter expressit: quae quidem, vesperascente aetate sua, aliorum adolescentiam aegro animo ferunt, conanturque persuasum esse omnibus, ceteros senes esse. Qua responsione victam se anus sentiens, suam senectutem fatetur:

οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας.

Corrigenda hinc versio latina est toto hoc loco, quae ridicula est. καινὸν neutro genere in *Vespis* etiam occurrit v. 120. ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. Index quoque verborum augendus est. Facile vero intelligitur, quomodo in libros pro καινὰ irrepserit τάλαινα et μανικά.

ΝΕΑΝΙΣ.

σὺ δὲ τί διακύπτεις;

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Επιγένει τῷ 'μῷ φίλῳ.

ΝΕΑΝΙΣ.

σοὶ γὰρ φίλος τις ἐςὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;

ΓΡΑΥΣ Α.

δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐςιν.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σοῦ γ', ὦ 'λεθρε,
δεόμενος οὐδέν.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ.

ΝΕΑΝΙΣ.

δείξει τάχ' αὐτὸς, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.

ΓΡΑΥΣ Α.

κἄγωγ', ἵνα γνῷς, ὡς πολύ σου μεῖζον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον·
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν
τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.

ΓΡΑΥΣ

v. 976. S. ap. Brunckius unus versus.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἰμώζων ἄρα, νὴ Δία, σποδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἐστιν δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ', ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γρᾴδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτός, οὗ μεμνήμεθα.
δεῦρο δή, δεῦρο δή,
φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει.
πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.
ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως,
καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δεῦρο δή, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον

τήνδ'

v. 985. Brunckius: ἔρχομαι ποθῶν πάλαι.
v. 989. et ſeq. Edidimus hos verſiculos, uti diſtincti ſunt in libro Ravennate.
v. 992. Vulgo: τὴν εὐφροσύνην. Correxit iam Brunckius.

τήνδ· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι.
Φίλον, ἀλλ᾽ ἐν τῷ σῷ
βούλομαι κόλπῳ
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ᾽ ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ᾽, Ἔρως,
καὶ ποίησον τήνδ᾽ ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
καὶ ταῦτα μέν τοι μετρίως
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην
εἰρημέν᾽ ἐστί. σὺ δ᾽ ἐμοὶ,
φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρνος, μέλιττα Μούσης,
Χαρίτων θρέμμα, τρυφῆς πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με,
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

πόθεν;

ΓΡΑΥΣ Α.

καὶ τὴν θύραν γ᾽ ἤραττες.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀποθάνοιμ᾽ ἄρα.

ΓΡΑΥΣ

v. 1003. Vulgo: ἐν σῷ.
v. 1010. Vulgo: μέν μοι.

v. 1005. πληκτίζεσθαι) διαπύκτεσθαι.

v. 1016. μέλημα) ἀντὶ τοῦ τίμιον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

αὐτὴν σε βινεῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.

ΓΡΑΥΣ Α.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
ἐσάγομεν, ἀλλ' ἐσαῦτις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΓΡΑΥΣ

v. 1023. τοῦ δαί. Liber noster, ut vulgo. Brunckius ex libris suis: τοῦ δὲ σύ.

v. 1025. Liber noster: οὐ τὸν σε βινοῦνθ'.

v. 1030. Brunckius: πρότερον.

v. 1032. et 33. ἐν πεττοῖς. Ita eleganter ex libro suo Brunckius, vulgo, ut in libro nostro, ἐν παιτοῖς, quod nihil est. Neque enim audiendus hoc loco grammaticus. πεσσοὶ, ut est in *Etymologico M.* aucto *Ori Thebani* studio, quod *Larcherus* V. C. *Brunckio* utendum

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ᾽ οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ οἶδ᾽ ὅ τι λέγεις. τήνδε δή μοι κρουστέον.

ΓΡΑΥΣ Α.

ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ᾽ οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ᾽ ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις, ὅτι
θύρασί μ᾽ εὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, ὀῤῥωδῶ τὸν ἐραστήν σου.

ΓΡΑΥΣ Β.

τίνα;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τὸν τῶν γραφέων ἄριστον.

ΓΡΑΥΣ

dum dedit, βόλια κυβιστῶν, πεσσὰ, ὁμωνύμως ἥ τε γραμμὴ, καὶ ἡ ψῆφος. πέντε δὲ ἦσαν, οἷς ἐχρῶντο κατὰ Σοφοκλέα.

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα, καὶ κύβων βολαί.

καὶ τάχα ἡ πεττεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα. ἐπὶ δὲ τῶν πέντε γραμμῶν τὰς ψήφους ἐτίθουν, ὧν ἡ μέση γραμμὴ ἱερὰ ἐκαλεῖτο. εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται ἐν ἡρωικῷ στίχῳ παλαιῷ γραμμάτων τριάκοντα ἕξ, πρὸς τοὺς τόπους, οὓς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον·

εὗρε σοφὸς λιμοῦ με παραιφασίην Παλαμήδης.

ἔστι πέτω, ὃ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ μέλλων πέσω. ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσὸς ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ, πεττός. καὶ πεττεύειν, τὸ μεταφέρειν τὴν ψῆφον ἀπὸ τῶν πεττῶν, τουτέστι τῶν κύβων· πεττεύειν δὲ καὶ τὸ ταβλίζειν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πεττὸς, πεττεύω. δηλοῖ δὲ τὸ μετατιθέναι τὴν ψῆφον, καὶ παίζειν.

v. 1036. κρησέραν) τὸ περιβόλαιον τῶν κοφίνων· ἔστι δὲ δι᾽ ἔρωτος τοῦτο οὖν ὡς πρὸς γραῦν.

ΓΡΑΥΣ Β.

οὗτος δ' ἐςι τίς;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

ΓΡΑΥΣ Β.

οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ γὰρ ἐγώ σε, νὴ Δία.

ΓΡΑΥΣ Β.

μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

παραφρονεῖς, ὦ γρᾴδιον.

ΓΡΑΥΣ Β.

ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ ςρώματα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν, καθέντα γρᾴδιον τοιουτονί,
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;

ΓΡΑΥΣ Β.

μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι 'ςὶν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν

τὴν

v. 1045. μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. Ita libri omnes. Brunckius negat, hoc modo recte esse positam particulam μή. Quare vellet, ut scriberetur, οὐ μή σ' ἀφήσω. Sed non est nostrum, coercere tam angustis limitibus graecae linguae libertatem, cuius, qui fines fuerint, cum illa floreret, exploratum satis nobis non potest esse.

v. 1051. τῶν ἐτῶν. Libri omnes ex facili conversione litte-

τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.

ΓΡΑΥΣ Β.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλὰ, νὴ Δία,
ἀναγκάσει τουτί σε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τοῦτο δ' ἐστὶ τί;

ΓΡΑΥΣ Β.

ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κἄστι.

ΓΡΑΥΣ Β.

καὶ δή σοι λέγω.
Ἔδοξε ταῖς γυναιξὶν, ἣν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατεὶ, λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι· Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.

litterae τ in μ, habent ἐμῶν. Huius auctor est emendationis *Thomas Tyrwhitt*, quam cum Brunckio omnes facile adoptabunt.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις;

ΓΡΑΥΣ Β.

ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;

ΓΡΑΥΣ Β.

οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.

ΓΡΑΥΣ Β.

κλάων γε σύ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τί δῆτα χρὴ δρᾷν;

ΓΡΑΥΣ Β.

δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι 'στί;

ΓΡΑΥΣ Β.

Διομήδειά γε.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου συγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,

ὕδα-

v. 1072. κλάων γε σύ. Ita liber noster. Vulgo: κλάει σύ. Brunckius: κλαύσει γε σύ.

v. 1074. Διομήδεια) Διομήδης ὁ Θρᾷξ πόρνας ἔχων θυγατέρας etc. . . . ἃς καὶ ὁ μῦθος ἵππους ἀνθρωποφάγους ἀπει-

ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.

ΓΡΑΥΣ Β.

ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δί', ἥν περ ᾖς γέ που τῶν κηρίνων.
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.

ΝΕΑΝΙΣ.

ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ;

ΓΡΑΥΣ Β.

τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.

ΝΕΑΝΙΣ.

οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρά σοι καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν· ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.

ΓΡΑΥΣ Β.

ὦ παμβδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, κεχάρισαί γ' ἐμοί,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου

v. 1080. νὴ τὸν Δί', ἥν περ ᾖς γέ που τῶν κηρίνων. Ita egregie liber noster. Vulgo ineptissime:

ἣν περί γε ποῦ τῶν κηρίων.

Brunckius ex libro suo:

ἣν περιῇς γέ που τῶν κηρίων,

viditque κηρίων mutandum esse in κηρίνων.

v. 1085. αὐτῷ libri omnes. Brunckius ex libro suo αὐτοῦ.

v. 1078. κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας) πρὸ τῆς θύρας τὰ καλούμενα ἀρδάνια.

v. 1080. κηρίνων) στεφάνων.

v. 1081. διαπεσεῖσθαι) τεθλίψεσθαι. διαῤῥυῆναι.

ὥς ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.

ΓΡΑΥΣ Α.

αὕτη σὺ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον
ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκις' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέςερον.

ΓΡΑΥΣ Α.

βάδιζε δεῦρο.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μηδαμῶς με περιίδης
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἐγώ,
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἔμπουσά τις
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἕπου, μαλακίων, δεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.

ΝΕΑ-

v. 1101. ἔμπουσά τις. Ita in Ranis v. 293., ubi Ravennas liber: φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης πεμπόμενον. καὶ οἱ μὲν φασιν αὐτὴν μονόποδα, καὶ ἐτυμολογοῦσιν οἷον ἑνίποδα εἶναι. οἱ δὲ ὅτι ἐξηλλάττετο τὴν μορφήν. δοκεῖ δὲ καὶ ταῖς μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅτ' ἂν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

v. 1103. μαλακίων) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μαλακὲ εἶπε μαλακίων. ὑποκοριστικὰ δὲ τὰ τοιαῦτα.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἴθι νυν ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαῤῥῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μὴ,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους.

ΓΡΑΥΣ Α.

θάῤῥει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

δέδοικα κἀγὼ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
ἀξιόχρεως.

ΓΡΑΥΣ Α.

μή μοι καθίστη.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ποῖ σὺ, ποῖ
χωρεῖς μετὰ ταύτης;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οὐκ ἔγωγ' ἀλλ' ἕλκομαι.
ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου

v. 1111. Vulgo: μετ' αὐτῆς, et v. 1118. inepte τῶν νεκρῶν. Liber noster: παρὰ τῶν πλειόνων. Ex eodemque personas versibus 1122. et 23. restitui, uti Brunckius iam easdem restitui debere existimavit.

v. 1110. ἀξιόχρεως) ἀξιολόγους.

— μή μοι) ἄλλη γραῦς τρίτη πρὸς τὴν νεωτέραν.

ΓΡΑΥΣ Α.

δευρὶ μὲν οὖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;

ΓΡΑΥΣ Γ.

αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;

ΓΡΑΥΣ Α.

οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἀφέτω νύν μ' αὑτηί.

ΓΡΑΥΣ Γ.

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἢν ἡδί μ' ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ

V. 1129. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ' — ἢν ἡδί μ' ἀφῇ. Ita liber noster; ut Brunckius coniecerat, addita post ἤν, γε particula. Vulgo:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἐμέ — ἢν νὴ Δία γ' ἀφῇ.

ΓΡΑΥΣ Α.

ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

οὐδὲ μὴν ἐγώ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

χαλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς.

ΓΡΑΥΣ Α.

τιή;

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.

ΓΡΑΥΣ Α.

σιγῇ βάδιζε δεῦρο.

ΓΡΑΥΣ Γ.

μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;

ΓΡΑΥΣ Α.

καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενος εἰμ'.

ΓΡΑΥΣ Γ.

ἀλλ' οὐδὲν ἔσαι σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

μὴ πρὸς θεῶν.
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.

ΓΡΑΥΣ Γ.

νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ', ἤν τε μή.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν·
κἄπειτ', ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
νὴ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἀνὴρ, καὶ δυστυχὴς,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις συνείξομαι.
ὅμως δ', ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,
θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς·
καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ,
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγὼ,
αὐτή τε μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς δ' ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις,
οἱ γείτονές τε πάντες οἵ τε δημόται,

ἐγὼ

v. 1150. πολλὰ πολλάκις. Ita liber noster, ut Brunckius ex libro suo. Vulgo vox πολλὰ deest.
v. 1152. Vulgo: ἐν αὐτῷ.
v. 1153. Liber noster, ut vulgo: καὶ τὸν.
v. 1159. ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις. Ita liber noster fere ut vulgo. Brunckius hunc locum ita legendum putat:

ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις.

Versu sequenti liber noster, ut vulgo:

τε πάντες οἱ τῶν,

quod postremum vitium scripturae est. Brunckius ex libro suo ita primam versus partem edidit:

οἱ γείτονές θ' ἅπαντες.

v. 1151. κασαλβάδοιν) τῶν πορνῶν, ὡς ἐπὶ κινδύνου καὶ θαλάττης.

ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥς' ἐςὶ πολὺ βέλτιςα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην,
ἐκλεγομένη ὅ τι ἂν μάλις' ὀσμὴν ἔχῃ.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'ςὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.

ΧΟΡΟΣ.

αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

σὺ μέντοι, νὴ Δί', ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅςις, πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος.

ΧΟΡΟΣ.

εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.

ΘΕ-

v. 1162. μεμύρωμαι. Ita liber noſter, ut vulgo. Brunckius ex Athenaeo: μεμύρισμαι.
v. 1169. Liber noſter, ut vulgo: ἐκλεγομένας et ἔχει. Brunckius ex libro ſuo: ἐκλεγομένη.
v. 1172. Rav. lib. γὰρ, pro γ' ἂν quod Brunckius induxit.

v. 1164. ἀμφορείδια) τὰ κεράμια.

v. 1166. ἀπανθήσαντα) ὡς ἐπὶ τῶν ἀνθῶν εἶπε τὸ ἀπανθήσαντα, ἀντὶ τοῦ ξηρανθέντα.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ποῖ, ποῖ βαδίζεις;

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε, καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖος ἐστὶ παραλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
καὶ μὴ παραλείψῃς μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον· ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον
ἁπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.

ΧΟΡΟΣ.

ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχω δέ τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.
τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένοις κρίνειν ἐμέ·
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως, διὰ τὸν γέλων κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.

μηδὲ

v. 1184. παραλελειμμένος liber noster. Vulgo: περιλελειμμένος.
v. 1195. ἔχω δέ τοι. Liber noster. Vulgo: ἔχουσά τοι.
v. 1196. διατρίβεις ἔχων) τὸ ἔχων παρέλκεται. Αττικὸν γὰρ τὸ τοιοῦτο.

μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ᾽· ἀλλ᾽ ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ ᾽πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεί·
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί·

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ὤ, ὤ, ὥρα δή, φίλαι
γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

τοῦτο δρῶ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν. τάχα γὰρ ἔπεισι
λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτιτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυκοφαττοπεριστερα-
λεκτρυ-

v. 1206. Liber noſter: τόν τε τρόπον.
v. 1208. et ſeq. *Semichoros* ad auctoritatem libri noſtri diſtinximus.
v. 1215. Vulgo: λεπαδο. . . .
v. 1216. Liber noſter . . . . ποτριμματο.
v. 1217. Rav. liber: κιγκλε . . . . Ceteros verſus edidi, uti ſcripti ac diſtincti in eo ſunt, ſane diligentius, quam ut vulgo circumferuntur. Vulgo namque hoc modo editi ſunt:

κιχλεπικοσσυφοπεριστερα
— — — — —
λεκτρυονοπτεγκεφαλοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ᾽ ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
λαβὲ τρυβλίον. εἶτα λαβὼν κόνισαι etc.

v. 1210. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε) ῥυθμός ἐστι Κρητικός.

v. 1215. γαλεο) γαλεοὶ εἶδος ἰχθύος.

λεκτρυονοπτεγκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγωοσιραιοβαφητραγα-
νοπτερύγων. σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμε-
νος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρυβλίον.
εἶτα κόνισαι λαβὼν
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

ἀλλὰ λαιμάττουσί που.
αἴρεσθ' ἄνω· ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐαί,
εὐαὶ ὡς ἐπὶ νίκῃ·
εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί.

v. 1228. Rav. liber: ἐπὶ νίκῃ. Vulgo: ἐπινίκ' εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΩΝ.

LIPSIAE
EX OFFICINA SOLBRIGIANA.